

கீதா சாரத் தாலாட்டு

லகு சந்திரிகை உரை.

ஸ்ரீ காசிகாதந்த ஞானசார்ய ஸ்வாமிகள்,

வேதாந்த மடம், திருப் பூ வணம்.

காப்பி லைட்]

1951.

[லீலை குடா இரண்டு.

பிச்சுத் திருத்தம்.

பச்சம்.	ப.நி.	பிச்சு.	திருத்தம்.
8	27	செறியம்	செறியம்
27	2	4-து	4-மது
52	2	என்றபடி,	என்றபடி),
57	20	மெய் யிற்று	மெய் யிற்று
84	13	நிலம்	நிலம்
96	24	செய்யா	செய்யா
119	10	ஆம்,	ஆம்
134	15	விச்சயிக்கப்பட்டது.	விச்சயிக்கப்படாதது. இறந்த கால எதிர் காலங்களில் பிரக்தி யகூப் பிரமானத்தினு லும்,
153	7	பரிச்சித்த	பரிச்சித்து
ஐந்து சந்திரிகை விஷய அறுக்கா மணிகையில்			
2	25	வசச்சியபம்	வசச்சியம்

உ
சிவமயம்.

ஓம் தத் ஸத் பரப்ரஹ்மணே நம:

திரு வாமாத் தூர்

ஸ்ரீ திரு வேங்கட நாதர் அவர்கள் இயற்றிய

கீதா சாரத் தாலாட்டு மூலமும்,

கோவி லூர் மடம், திருக் களர்,

ஸ்ரீ வீர சேகர ஞாந தேசிக ஸ்வாமிக ளவர்கள் மாணாக்கரும்,

உபய பாஷா வேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரும்,

பர சமய கோளரியாரும், மண்டலேசுவரரும்,

திர் பாஷா பண்டிதமணியும், (மும் மொழிப் புலமை ரத்நமும்),

சத சாஸ்திர கர்த்தரும், (நூறு நூல் இயற்றியவரும்),

திருப் பூ வணம் மடம் ஸ்தாபகரும் ஆகிய,

ஸ்ரீ காசிகாநந்த ஞாநாசார்ய ஸ்வாமிகள் அவர்கள்

இயற்றிய

லகு சந்திரிகை என்னும் உரையும்.

இ. எ. வ

மதுரை, ராஜேசுவரி பிரசில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

எப்பி ரைட்]

1951.

[விலை ரூபா இரண்டு.

கீதா சாரத் தாலாட்டு கவி 106-க்கு முதல் நினைப்பு.

பண் னிரு சீர்க் கழி நெடி லடி யாசிரிய விருத்தம்.

1

ஆடி லு மாலைதீர் நிருஞ்சஞ்சு சுற்றகல் அணிகீழும் ஈர்நுத் தலா
அங்கமெய் தீதகதே காக்காய படர்வெய்ய அதுமற்ற அநிடேதகம்,
(சேடி இரு சொன்னசே துக்கத்த இத்தமக தீகழி அம்ம அந்தலெய்யாய் --
சித்தாவல் விரைற்ற அடுகத்த படி அகா தியாபந்த தேகா அடி,
நாடி மற அந்த அஞ்ஞா இரவி அத்தவே தாபற்றப் போடாகிந்த --
தான்கேள்வி ஆதிவப் போதேடி வந்தபடல் துணைவள்ள நெடு அந்தகர,
(மேடிகு குத்தலெய் 1 (ம.அ)ஞ்ஞா க இருள் இத்தி பிதலைத அரல் மகமகவு --
மொய்யாக முல்புகன் தெனிகன்ம லீனடுவட்ட விழுமெய்யிற் (நொடு யன்றே).

காந்துகெல் மம்பிரமம் என் றுமன் கம்பல கடஆய்) பந்தபாடும் --
கம்பல் வகம்பி பின்பே தம்பேத காபல் அறி வாடுசொப்பகம்,
கீந்துகற் பனை குரிய சிறந்தசத் இருக்கை அறி முக்திலுளை பாடுமகவாயம்
கீவன்வகு பாப்பதி) விடுபற் பிடுகஹ தியுறு அஞ்சு ஆயர்,
பொந்துபா மழுங்கவர் ஆதிபு லம்பிவை ழிபுத்தைத் துத்தேயாய்
புகலெழுப்த் (தொன்றெடு பெருந்திறார் றுறுக விதிவித்த லைப்பலுடீல,
காந்தழறு சிந்தழடன் ஆதிபு லம்விசுபற் கோதுபடின் மறைப்பெருகாடம் --
சார்த்தை மலிவசார மாபிதனை மறவாமல் மகிப்பேபார் ஞாந்தேயர்.

முதல் நினைப்பு முற்றுப் பெறுதல்.

சுவமயம்.

அணித் துரை.

முல்லை மலையாகக் கொண்ட இந் தல லுலகத்தில், மாதூர் களால் அடைபத தக்கது பருஷார்த்த மாம். அது, தர்ம, அர்த்த, காம, மோகம் என்றும், கர்மம், பக்தி, ஞானம் என்றும், சொல்லப்படும். அர்த்தக் கர்மம் பக்தி ஞானத்தினை விளக்குதற்கு, சர்வ லோக சாதனும், மறை நெறி வழாத விரத சீலர்க ளான பாண்டவர் சகாப்தும், சர்வஞ்ஞனும் ஆன ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா, விட்கவன் ஆன காண்டிபனுக்கும், அவனுக்குப் பர்ப்பட்ட உலகினர் யாவுக்கும் நன்மையும், மோகமும், உண்டா மாறு கருதித் திரு உய் மலர்த்தருளியது மூன்று ஷட்கங்களை அடைய 700 சுவோகத்தோடு கூடிய பகவற் கீதை என்னும் பாவம் ஆன து லாம். அந் தூல் மிக்க கெம்பீரம் உடைய தாய், சிவ மாதவ லீலா விக்கிரக மாக அவதரித்த ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள் முதலிய பல மஹான்களால் இயற்றப் பெற்ற பல பாஷ்டங்களை உடைய தாய், எண்ணிறந்த மகான்களால் எஸ்ஸை மந்த விவாக்கியாத்கள் இயற்றப் பெற்ற தாய், உலகம் உள் ளள வம் அழியாப் பொரு ளாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அது, பால லீலா கிருஷ்ண பரமாத்மா போன்று, புத்தி கௌசல்யம் உடையாருக்கே உரிய தாய்.

அர்த்தப் பகவற் கீதையின்கண் உள்ள சாரம் ஆன ஞான அர்த்தத்தினை மாத்திரம், மந்த மதியினரும் உணர்ந்து மோகும் அடைய வேண்டும் என்னும் அவா மேலீட்டால், திரு வாமாத் தூர் எனப் பெயரிய ஊரில் எழுந்தருளி வீருந்த திரு வேங்கட நாதர் என்னும் வித்வத் தவ சிரேஷ்டர், பால கிருஷ்ணனைத் தொட்டி வில் இட்டுத் தாலாட்டுவது போன்று, தாலாட்டுப் பிரபந்த மாக 104 செய்யுட்களால் இயற்றிப், பகவற் கீதா சாரத் தாலாட்டு என்னும் பெயரை, முதற் குறை யாக்கிக், “கீதா சாரத் தாலாட்டு” எனப் பெயர் சூத்து தம் மகவினிடம் கொடுத்தனர்.

இக் “கீதா சாரத் தாலாட்டு” என்னும் தூல், ஞான அர்த்தங்கள் பலவற்றையும் ஒருக்கே திரட்டி, அர்ஜுனன் சங்கை யும், கிருஷ்ண பரமாத்மா சமாதானமும், கூறும் வாயி லாக ஆரம் பிக்கப்படுகின்றது. ஆதம் அநாதம் பதார்த்தங்களின் இயல்புகளைப் பிரயாசம் இன்றி இனிது அறிவு மாறு செய்வது. இது, ஏக ஜீவ

வாதத்தை யுட்கொண்டு பந்த மோகங்களின் இயல்பு பற்றியும், நாநா ஜீவ வாதத்தினர்க்கு, ஆத்மா ஏகம்; ஆனால், ஒரு சிலர் முக்தர்க ளாயும், ஒரு சிலர் பெத்தர்க ளாயும் இருப்பது எங்ஙனம் பொருந்தும் என்பது பற்றியும், ஜடம் ஆன தேகம் எவ் வாறு கர்மத்தைச் செய்யும், அக் கர்ம பலனை எவ் வாறு அதபவிக்கும் என்பது பற்றியும், எழுவனவும் பிறவும் ஆன பல சங்கைகள் குறித்து, மிக்க ஆழ்ந்த கருத்துடையன வாகிய பல சமாதானங் களைத் தெளி வாகக் கூறுகின்றது. வாசநா வசத்தால் மாநங் காரண மாக உண்டாம் சோகம் மோகங்களுடும், அவை காரண மாக உண்டாம் துன்பங்களையும், போக்குதற் குரிய நல்ல விவேகத் தினை எளிதில் உண்டுபண்ணுவது. புத்திக் கூர்மை யின்றியவர் களும் ஆத்ம தத்துவத்தினை உணரும் ஆறு முங்கிலைப் படுத்திக் கூறுவது.

இவ் வித அருமை வாய்ந்த தூலுக்கு ஓர் உரை வேண்டும் என்று பல சாதுக்கள் விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டபடியால் 1910-வது வருஷத்தில் “லகு சந்திரிகை” எனப் பெயர் ஈந்து இவ் ஷுரா எழுதி முடித்தனம்.

இந் தூலுக்கு, திரு வாரூர் - மடப் புரம் - ஸ்ரீ தெக்பிணை மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் மடாதிபதி, மதுரை, கோ. சித. சிவானந்த ஸ்வாமிகள் அவர்கள் ஓர் உரையும், தஞ்சை மாநகரம் - வெ - குப்புலாமி ராஜா அவர்கள் மாணுக்கர், இராம சாமி ஐயா அவர்கள் ஓர் உரையும் இயற்றி யிருக்கின்றார்கள். அவ் ஷுராக ளோடு இவ் ஷுரையையும், ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்கு, உரைகளில் உள்ள நன்மை திமைகள் நன்கு புல னும்.

உரை எழுதி நாற்பது வருஷம் ஆகியும் பல இடையூறுகளால் இது வரை அச்ச வாஹனம் ஏறா திருந்த அது, இப் போது திருக் களர் ஸ்ரீ வீர சேகர ஞான தேசிக ஸ்வாமிகளின் திரு வருட் பிரசாதத்தினால், அவ் இடையூறுகள் நீக்கினமையின் அச்சிடப்பட்டு முற்றுப் பெற்றிருக்கின்றது.

சிதம்பரம் - கோ. சித. மடம், சித. நீல கண்ட சுவாமிகள், இதனைப் பரிசோதித்து, முக ஷுரா தந்தமை என்றும் நினைவி லிருக்குந் தக ஷுன தாம்.

திருப் பூ வணம்,
காக்காநந்த ஞானானாய ஸ்வாமிகள்

உ
சிலமம்.

தீதா சாதத் தாலாட்டு உதாரணக் கவி.

பாட்டு எண்.	பாட்டு.	உதாரண தூல்.	பாட்டு.	பக்கம்
12 உரை	திருக் குறள் 1.	அகா முதல்		8
	விசார சாகம்	சீத்த மாய்		„
	தாசா ஜீவ வாதக் கட்டி	ஆனைமுக		9
	பகவத் கீதை	ஐவகை		„
	கேதாந்த ரூடாமணி	தருணமா		„
	கைவல்ய சுவரீதம்	பொன்னில		„
	„	சுன்றளித்		„
	மகா ராஜத் துறவு	அமார்கள்		10
	„	பந்தத்தினை		„
	எவராக்ஷ தீபம்	திருவளர்		„
	சுன்னூல்	முன்னோர்		„
1 சாரா	சுன்னூல்	ஒழி பிசை		13
2 திருத்	பகவத் கீதை	2 மன்னருள்		15
3 செஞ்சமரில்	பகவத் கீதை	2-1 இவ்வண்ண		18
„	„	2-2 ஆயாதவர்க்கு		„
„	„	2-3 ஒவ்வாதி		„
4 சந்திர மதிந்	„	2-10 அசோக்யான்		21
		2-12 அன்னவர்கள்		„
		2-13 மாயுமவ		„
5 சீதா	„	2-12 சரவதினை		23
5 கித்தரை	„	2-14 பொன்றூவ		25
		2-15 அன்னவ		„

பாட்டு	பாட்டு.	உதாரண தூல்.	பாட்டு.	பக்கம்
எண்.				
10	மெய்யுழி	பிரஹ்ம கீதை	4-7	வாக்முநகம் 27
16	அதுபவமே	பாசு பதப் பிரஹ்ம உபநிஷத்	35	आकाशं 35
23	பூதமைந்	வேதாந்த சூடாமணி	76	சங்குமநம் 42
37	அபிமாநம்	நன் னூல்		கோடன் மாபே 54
43	வேதாந்த	யோகோபநிஷத்		आत्मनि 62
48	கேள் வியி	கைவல்ய நவ கீதம்	2-63	இந்த நா 69
	„	பஞ்ச தசி	9-32	சிந்தனையால் „
57	கருமயோ	திருக் குறள்	27-9	கூற்றந் 83
	„	கைவல்ய நவ கீதம்	2-45	காமியத் „
58	குத்துவெ	விவேக சூடாமணி	173	காணமார் தெளி 84
59	அஞ்ஞாந	கைவல்ய நவ கீதம்	2-70	பங்கமா 87
	„	„	2-77	உலகமான „
64	கநவ போல்	வேதாந்த சூடாமணி	163	இப்பிதந்த 96
	„	„	164	தடத்தினுயர் „
	„	கைவல்ய நவ கீதம்	1-38	கற்பனை 97
68	கன்ம வினை	வேதாந்த சூடாமணி	157	பரமமா 100
69	வெட்ட வீடு	அத்யாத்ம உபநிஷத்	50	நான் பிரமம் 104
	„	„	51	தன்னை „
	„	„	53	ஞாந உத்பத்தி „
	„	„	54	ஒருவன் „
	„	வேதாந்த சூடாமணி	159	சீவன் முத்தற் „
75	பந்த முத்தி	வாசிட்டம் 3-3	சித்தன் கதை 1	துங்க மெய் 114
		„	„	2 அந்த மற் „

பாட்டு பாட்டு. உதாரண துல். பாட்டு. பக்கம்
எண்.

78	ஏகம் பாம	பாம கீதை 11-26	எல்லாம் வசிக 119
		வாசிப்டம் 4.4. தாகுரன் 11	பொருகடலிற் 120
88	சொப்பரத்தில் மஹா ராஜத் துறவு	107	கவதனில் 125
98	இசுக் கையினிற்	பஞ்சதசி 13.	92 चेतना 133
	"	"	93 ब्रह्मण्येते "
	"	"	94 जलस्थे "
	"	"	46 கானி வாக் "
	"	"	47 ஆடை யிட "
	"	சாஸ்டி உபநிஷத்	23 भेदस्तयो 134
	"	"	24 आयवयं "
	"	"	23 பேதம் "
	"	"	24 அஸ்தி "
91	இனிப முத்தி சிவந்த டோதம்	101	அருத் தவா 139
92	மக லயம்	பகவத் கீதை 3-12	முன்னஞ் சேர்ந்த 141
93	சீவத் முத்தி	பகவத் கீதை 14-19	கண்ணிய [வர் 142
	"	"	2-48 அந்தச் செய் வகை "
94	வருக்கருவு	பகவத் கீதை 2-23	ஊறுபட 144
		வாக உபநிஷத்	ஜம்மம் முதலிய விகாரம் "
95	பார்ப்பதுவும்	பகவத் கீதை 14-20	ஆய்நொது மலன் 147
		"	3-15 மெய் வகை "
		"	2-50 ஆமை தன் "
102	ஆயர்	அஞ்சு வதைப் பரண் 12	லீலை 5 ஆயர் தம் 153
108	பாம		

சிவமயம்.

கிதா சாரத் தாலாட்டு,
செய்யுட் கீரம விஷய அநுக்கீர மணிகை.

பெட்டர் எண்.

செய்யுள் எண்.

- 1 அர்ஜ்ஜுநனுக்குப் பரமார்த்த தெரிசுத்தை அதக்கிர
கிக்கக் கிருஷ்ண பகவான் ஆசாரிய ராக உருதல். 1
- 2 ரத சாரதி யாக இருந்து பகவத் கீதையினால் அர்ஜ்ஜுந
னுக்கு ஞான உபதேசத்தினைப் பகவான் செய்தல். 2
- 3 யுத்தத்தில் பந்துக்கள் ஜகங்கள் நரசம் அடைவர் எனப்
பயந்த அர்ஜ்ஜுநனது பயத்தைப் போக்கி யுத்தம்
செய்யும்படி உபதேசித்தல். 3
- 4 சுற்றத்தார் இறத்தலால் துன்பம் வரும் என்று படித்த
வன் போல் கூறலும், ஞானிகள் சுற்றத்தார் இறத்தலால்
கலக்கம் அடையார் என்று கூறலும். 4
- 5 ஞானிகள் மாணத்தினால் கலங்காமையும், அது போல,
அர்ஜ்ஜுநன் கலங்காமல் இருக்க உபாயம் உபதேசிக்கும்
படி பகவானிடம் வினவலும். 5
- 6 ஞானத்தால் விசாரிகரும் இடத்து, பகவான், அர்ஜ்
ஜுநன், அரசர்கள், வீனையோர்கள், எவரும் பிறப்பதும்,
இறப்பதும், இல்லை எனல். 6
- 7 இவ் வுலகில் எவரும் பிறப்பதும், இறப்பதும், இல்லை
ஆனால், ஜக மரணம் யாருக்கு என வினவல். 7
- 8 சரீரம் பிராரப்த வசத்தால் ஜக மாணத்தினை அடை
கின்றது. ஆத்மா சித்தியம். அதுவே உனது சொரூபம்
எனல். 8

- 9 நான் என்னும் சொற் பொருள் சீர இத்திரியப் பிராணங்களே ஆதும், மேறு இட் டம்பக்குள் தீன்று, மேறு ஒரு பொருள் இருந்தால் கூறல் வேண்டும் என வினவல். 9
- 10 நான் என்னும் சொற் பொருள் சீர இத்திரியப் பிராணங்களே அன்றி, மேறு ஒன்று இல்லை என்று கூறிய அர்ஜுனானைப் பார்த்து, சீர இத்திரியப் பிராணங்களை அறிபவனும், சீர இத்திரியப் பிராணங்கள் அறிப்பாடாதவனும், ஆகிய ஆத்மா உனது சொருபம் எனல். 10
- 11 சீரம் ஆத்மாவிற்கு அக்ஷமா யிருக்கு மாயின், ஆத்மா சீரத்தினைச் சம்பந்தித்தது எக் காரணத்தினால் என வினவலும், கர்ம சம்பந்தத்தினால் எனச் சமாதானம் கூறலும். 11
- 12 தேகம் எடுபடதற்கு முன் கர்மம் வருவதற்குக் காரணம் யாத எனக் கேட்டலும், பீஜாக்கு சாயம் போல் முன் கர்மம் இத் தேகத்திற்கும், அதற்கு முன் தேகம் முன் கர்மத்திற்கும், ஆக இவ்வாறு கர்மம் - தேகம், தேகம் - கர்மம் எனச் சமாதானம் கூறலும். 12
- 13 சீரமும், ஆத்மாவும், கெவ் வேறு ஆனால், யாவர் கர்மம் செய்தனர் என வினவலும், ஆத்மாவுக்குக் கர்மம் இல்லை. சீரத்திற்கே கர்மம் எனச் சமாதானம் கூறலும். 13
- 14 சீரம் கர்மத்தைச் செய்யுமானால், கர்ம பலனை யார் அடைவது என வினவலும், கர்மத்தினைச் செய்த சீரமே கர்ம பலனை அடையும், அத்தக் கர்ம பலனை சாக்ஷி

மாத்திர மாக அறியும் ஆத்மாவக்கு இல்லை எனச் சமாதானம் கூறலும்.

14

15 கர்மஞ் செய்தது சரீரம், பலனை அதுபலிப்பதும் சரீரம் ஆனால், சரீரம் இவ் வலகத்தில் பிண மாய் விழுந்து விடுகிறபடியால், கர்ம பலன் ஆன ஸ்வர்க்க நாகங்களை அதுபலிக்கின்றது, ஆத்மாவே ஆகும். உலகத்தார் ஆத்மாவே ஸ்வர்க்க நாகங்களை அதுபலித்த லாகக் கூறும் கூற்றும் பொருத்துகின்றது. அஃது எப்படி என வினவல்.

15

16 சரீர இந்திரியங்களின் செயலை ஆத்மாவின் செயலாக மயக்கத்தால் கூறுவது போல, ஆத்மா ஸ்வர்க்க நாகங்களை அதுபலிக்கின்றது என்று சொல்வதும் மயக்கத்தால் ஆம் எனச் சமாதானம் கூறல்.

16

17 சரீர தர்மம், ஆத்மாவில் வருவது எப் பிராந்தியால் என வினவலும், ஞானத்தினை அடையாத மோகத்தினால், சரீர தர்மம், ஆத்மாவில் காணப்படுகின்றது என்று சமாதானம் கூறலும்.

17

18 ஞானம் ஆத்மாவிற்கா? சரீரத்திற்கா? என வினவலும், வெவ் வே ரூக்கில், சரீரம் ஐடம், ஆத்மா அறிவு என்று சமாதானம் கூறலும்.

18

19 சரீரம் சடம் ஆனால், அதற்கு இயங்கும் தொழில் என்னும் உண்டாம் என வினவலும், ஆத்ம சந்திராதத்தைப் பெற்றிருத்தலினால் இயங்கற் தொழில் உண்டாகின்றது என்று சமாதானம் கூறலும்.

19

- 20 சட சீராம் சேதர சந்தாதாதைப் பெற்றிருந்தாலும், இடக்கற் றெழில் உண்டாகுமா? என வினவலும். குசிக கார்த கிடாடம் போல், இடக்கும் எனச் சமாதாரங் கூறலும். 20
- 21 ஈப அசடக் கிரிடைகளை உடல் செய்ய மானால், அதன் டு. றுள சக துக்கத்தினை அதுபவிப்பவர் யாவர் என வினவலும், ஈப அசபக் கிரிடைகளைச் செய்த உடலே டு றுள சக துக்கத்தினை அதுபவிக்கின்றது எனச் சமாதாரங் கூறலும். 21
- 22 அறிவு ரூப ஆத்மாவினைச் சக துக்கங்கள் சம்பந்திக் காமல், சட சீரத்தினை அவை பொருத்துமா? என வினவல். 22
- 23 ஸ்தூல ரூக்ஷம் எனச் சீராம் இரு வகைத் தாம். அவற் றுள், ரூக்ஷ சீரம் தச இத்திரியம், பஞ்சப் பிராணன், அந்தக் காரண சதுட்டடம் ஆக 19 தத்துவம் ஆம். அவற்றின், மரதககு சக துக்கம் வந்து பொருந்தும் எனச் சமாதாரங் கூறல். 23
- 24 ஸ்தூல ரூக்ஷ சீரங்கள் காரியங்க ளாம். இவற்றிற்குக் காரண மாக ஏதேனும் வேறு சீரம் உண்டோ? என வினவலும், அஞ்ஞாந ரூப காரண சீரம் இவற்றிற்குக் காரணம் ஆம். அதனால் சீரம் மூன்று எனச் சமாதாரங் கூறலும். 24
- 25 சக துக்கங்களின் ஞாநம் மரதகக் குண்டாம் என்று கூறினீர், மரமும் ஐட மல்லவா? எவ்வனம் அதற்கு ஞாந முண்டாம் என வினவல். 25

26 ஐட மரதில் ஆத்மப் ப்ரதிபிம்ப மிருத்தலால், சுக துக்கக்
களை மகம் அறிதல் கூடும் எனச் சமாதானக் கூறல். 26

27 மரதின் தர்ம மாய சுக துக்கங்கள், தன் தர்மியினிடத்
திலேயே இராமல், மர சம்பந்தி யாய வேறா ஆத்மாவி
னிடத்தில் அச் சுக துக்க தர்மங்கள் போய்ப் பொருந்
தியது எக் காரணத்தினால் என வினவல். 27

28 அக்ஷி சம்பந்த மான பாத்திரத்தில் உள்ள ஜலத்தி
னிடத்து, அக்ஷியின் உஷ்ண சக்தி, சம்பந்த மாத்திர
அத்தியாசம் ஆவது போல, மரத்தின் தர்ம மாகிய சுக
துக்கங்கள், மரோ சம்பந்தி யாய ஆத்மாவி னிடத்தில்
சம்பந்த மாத்திர மாக அத்தியாசம் ஆகின்றது. எனச்
சமாதானக் கூறல். 28

29 சித்ஞாய ஆத்மாவும், ஐட ஞாய மரமும், அபேத மாகச்
சம்பந்தித்த காரணத்தை கூற வேண்டும் என வினவல். 29

30 தப்தாய பிண்டம் போல், ஆத்மாவும், மரமும், அநாதி
யாகவே சம்பந்தித்திருக்கின்றது எனச் சமாதானக்
கூறல். 30

31 தப்தாய பிண்டம் போல் சம்பந்த முற்றிருக்கும் ஆத்மாவி
னிடத்தில், மரத்தின் தர்மங்கள் வாக் காரணம்
யா தென வினவலும், மரதிற்கு விசாரம் இன்மையால்,
மரதின் தர்மங்கள் ஆத்மாவி னிடத்தில் தோற்றுகின்றது
எனச் சமாதானக் கூறலும். 31

32 ஆத்மாவி னிடத்தில் சம்பந்த அத்தியாசத்தினால் தோற்
றிய சுக துக்க தர்மங்கள், ஞானம் வந்த பின் சம்பந்தம்
நீக்கி விடுமா என வினவலும், ரக்த ஸ்படிசு கியாயம்
போல், நீங்கும் எனச் சமாதானக் கூறலும். 32

- 33 சத்த ஸ்டிக ஸ்வரூபம் போல், ஆத்மா சத்த மாக
திருக்க, ஆசை மாகிய மலிசம் எவ் வாறு வந்தது என
வினவல். 33
- 34 அநாதி சமஸ்காரத்தினால், ஆசை மாகிய மலிசம் வந்து
பொருத்திபது என விடை கூறலும், மகத்தில் பந்த
யிருந்தால் மோகும் வராது எனக் கூறலும். 34
- 35 பந்த முத்திகளின் ஸ்வரூபத்தினை உபதேசிக்கும்படி
வினவல். 35
- 36 தேஜோம் என்னும் புத்தி ரூப அபிமானம் பந்தம்
எனவும், தேஜோம் என்னும் அபிமானம் கீங்கினால்
மோகும் எனவும் கூறல். 36
- 37 அபிமானம் வரு விதமும், அஃ அபிமானம் கீங்கும் விதமும்
வினவல். 37
- 38 அஞ்ஞானத்தினால் அபிமானம் வந்தது எனவும், அஞ்
ஞானம் கஷ்டமானால் அபிமானம் கீங்கும் எனவும் கூறல். 38
- 39 அஞ்ஞானம் வரும் வழியும், அஞ்ஞானம் போகும்
வழியும் வினவல். 39
- 40 அஞ்ஞானம் அநாதி யாம். ஞானத்தினால் நாசம் ஆம்
எனக் கூறல். 40
- 41 குரிய சந்திரனத்தில் இருள் வந்தது (விரோத வசகம்)
போல், ஸ்வயம் பிரகாச ஆத்ம சந்ததியில், அப்
பிரகாச அஞ்ஞானம் வருதல் தருமா என வினவல். 41
- 42 ஸ்வப்பிரகாசத்தில், அப்பிரகாச விரோதி அஞ்ஞானம்
இருக்காது என்னும் ஞானம் உண்டாகுமானால், அஞ்

- ஞாநம் போய்விடும். அப்பால் சதா ஆரத்த சமுத்திர
மாக இருக்க லாம் எனக் கூறல். 42
- 43 வேதார்த்த சாஸ்திரத்தினாலும், ஆசாரியர் உபதேசத்தினாலும், ஞாநம் வந்தவுடன் சக துக்கம் நீங்காத காரணம் என்னை என்று வினவல். 43
- 44 பரோகூ ஞாநத்தினால் சக துக்கங்கள் நீங்கா எனவும், அபரோகூ ஞாநத்தினால் சக துக்கங்கள் நீங்கும் எனவும் கூறல். 44
- 45 பரோகூ ஞாந அபரோகூ ஞாநங்களை வினவல். 45
- 46 சாஸ்திர ஜ்ய ஞாநம் பரோகூ ஞாநம் என்றும், அகம் பிரஹ்மாஸ்மி என்னும் அதுபூதி ரூப ஞாநம் அபரோகூ ஞாநம் என்றும் கூறல். 46
- 47 அகம் பிரஹ்மாஸ்மி எனும் ஞாநம் வந்தவுடன் தேஹாத்மப் பிராந்தி நீங்க வில்லையே என வினவல். 47
- 48 சக துக்கங்கள் - சிவவண மகந நிதித்தியாசநங்களோடு கூடிய முப் பிரதிபந்த மற்ற ஞாநம் உண்டாகு மாவின் நிவிர்த்தி யாம் எனக் கூறல். 48
- 49 முதன்மையாகச் சித் ஸ்வரூபம் ஆகாமல், இப் போது மகந விசார தியாகாதிகள் செய்து முடிந்த பின், சோதி சொரூபம் ஆகக் கூடுமோ என வினவல். 49
- 50 ஆத்மா எப்போதும் சித் சொரூபமே ஆகும். அதனை மறந்து விசாரிப்பது கண்ட சாமீகர நியாயம் போல ஆகும் எனக் கூறல். 50
- 51 சிவவண மகந நிதித்தியாசநங்கள் செய்த பின், சித் ஸ்வரூப மாக நான் ஆகக் கூடுமா என வினவல். 51

- 52 சரீரம் வெறுராம் வேறு ஆகும். சமஸ்காரத்தால் தேகத் திரிஷு ஆத்மா என்று கூறுதலால் தனது சித் ஸ்வரூபம் ஆவது சந்தேகம் தில்லவே தில்லை எனச் சமாதானக் கூறல். 52
- 53 நெகாதம் பிராந்தி பரோக்ஷ ஞானத்தினால் கீட்காமல் அபரோக்ஷ ஞானத்தினால் கீட்கும் காரணம் பாது என வினவல். 53
- 54 தீபம் தீபம் எனும் சப்தம் இருபுறப் போக்காது, தீபம் கொண்டு உத்த உபத்தால் திருள் போய்விடும். அது போல, அபரோக்ஷப் பிராந்தியை அபரோக்ஷ ஞானம் தீவிர்த்திக்கும். பரோக்ஷப் பிராந்தியைப் பரோக்ஷ ஞானம் தீவிர்த்திக்கும் எனக் கூறல். 54
- 55 கீண்ட காலம் திருத்த அஞ்ஞாநம், கீண்ட கால ஞானத் தால் தான் போகுமா என வினவல். 55
- 56 குகா அந்தகார தீப தர்சக தீபம் போன்று, அநாதி பாக அஞ்ஞாநம் ஆத்மாவை ஆசிரயத்திருப்பினும், ஞானம் உத்த ஷடன் தீவிர்த்தியாய் விடும் எனக் கூறல். 56
- 57 கருமம், யோகம், தவம் இவற்றால் கீட்காமல் அஞ்ஞாநம், அபரோக்ஷ ஞானம் உத்ததானா கீட்கும் என வினவல். 57
- 58 அந்திர சந்திரக்கனினால் திருள் போகாமல், சூரிய உதயத்தில் திருள் போவது போல, ஆத்ம ஞானத்தினால் அஞ்ஞாநம் போகும். கரும யோக தவங்களால் அஞ் ஞானம் போகாது எனக் கூறல். 58

- 59 அஞ்ஞாநத்தினைப் போக்கச் சாமர்த்தியம் இன்றிய கம்மங்கள் சத்தியப் பிரபஞ்சத்தைக் காத்தல் எவ் வாறு என்று வினவல். 59
- 60 இந்திர ஜால வித்தையிற் ரோற்றும் பொருள் பொய்யாக இருப்பது போல, சத்திய மாண நம்மிடத்தில் இப் பிரபஞ்சத்தைப் பொய்யாகவே தோற்றுவித்தோம் எனக் கூறல். 60
- 61 சத்திய மாண உம்மிடத்தில் பொய்ப் பிரபஞ்சத் தோற்றம் பொருந்துமா என வினவலும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி பொய் யாகத் தோன்றுவது போல, சத்திய மாண நம்மிடத்தில் பொய்ப் பிரபஞ்சத் தோற்றதல் கூடும் எனக் கூறலும். 61
- 62 அங்ங மாக உள்ள வெள்ளியின் ஆரோபம் னிடத்துப் பொருந்தும். அது போல, முன்னர் சத்திய மாண பிரபஞ்சம் ஒன்று இருந்து அதைப் பார்த்திருந் தால், இப்போது அத்தியாசம் உண்டாக லாம். அவ் வாறு சத்திய மாக முன் ஒரு பிரபஞ்சம் இருந்தது உண்டா என வினவல். 62
- 63 சொப்பநத்தில் தன்னை ஆகாயத்தில் பறப்ப தாகப் பார்ப்பதற்குக் காரணம் மகப் பிராந்தியே யன்றிச் சத்திய மாக மகிதன் பறந்ததைப் பார்த்த தில்லை. அது போல, மக மயக்கம் உண்டானால், பாராத வஸ்துவும் தோற்றும் என விடை கூறல். 63
- 64 சொப்பநம் போல் பிரபஞ்சம் பொய் என்று கூறினீர். சாக்கிரம் வந்தால் சொப்பநப் பொருளும், சொப்பநமும்

- பொய் ஆகின்றது. அது போல் அன்றி, ஜாக்கிரப்
பிரபஞ்சம் என் தோறும் சத்திய மாகவே விளங்கிக்
கொண்டிருக்கின்ற காரணம் யாது என வினவல். 64
- 65 ஆத்ம ஞானம் உரும் வரைப் பிரபஞ்சம் சத்திய மாகத்
தோற்றம். ஆத்ம ஞானம் வந்த பின் சொப்பன்
பொருள் போலப், பொய் யாகப் போகும் எனவிடை
கூறல். 65
- 66 சாக்கிர அகல்வையில் சொப்பன் பொருள் பொய்
யாகத் போல, ஞான சாக்கிரத்தில் பிரபஞ்சம் பொய்
யாகப் போகும் என்றீர். ஞான சாக்கிரம் வந்து
மோகும் அடைந்த பின்னரும், பிரபஞ்சம் முன் போல
உண்மை யாகத் தோற்றும் காரணம் யாது என
வினவல். 66
- 67 ஞானஞக்குப் பிரபஞ்சம் தந்த படம் (வெந்த வேட்டி).
போலத் தோற்றும். ஆனால், அப்படித் தோற்றினாலும்
பிரபஞ்சம் ஜநம மான ஹேது வாக ஆகாது எனக் கூறல். 67
- 68 கர்ம வினை அஞ்ஞானங்கள் நீங்கியும், அதன் காரியமான
தூல சரீரம் உடனே போகாத காரணம் யாது என
வினவல். 68
- 69 உடனற்ற மாய் சில என் பச்சை யாகத் தோற்றுவது
போல, சஞ்சித கர்மம் நீங்கியும், பிராரப்த பரியந்தம்
தூல சரீரம் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் எனக்
69
- 70 சிலர் ஜன்ம சிவிர்த்தி யாகி மோகுத்தினை அடைந்திருக்க
வும், சிலர் மோகுத்தினை அடையாது பத்தர்களா யிருக்
கவும், காரணப்படுகிறபடியால், ஆத்மா நானாவா, அதன்
சொருபம் கூற வேண்டும் என வினவல். 70

- 71 பிரஹ்மம் - ஈசன் - நானா ஜீவர்கள் என்று சொல்வது
பிராந்தி மாம். ஆத்மா ஒன்றே ஆகும் என்று விடை
கூறல். 71
- 72 ஆத்மா ஒன்றே என்பது உண்மை யானால், சரீரம்
தோறும் அநேக ஆத்மா வாகக் காணப்படுதல் எவ்
வாறு பொருந்தும், அதனைக் கூறவேண்டும் என
வினவல். 72
- 73 அநேக கட ஜலத்தில் குரிடன் ஒன்றாக இருந்தும், பல
மாகத் தோன்றுதல் போல, ஒரே ஆத்மா, அநேக
அந்தக் காணக்கள் தோறும் பல ஆத்மா வாகத்
தோன்றுதல் கூடும் எனக் கூறல். 73
- 74 குரிபன் போல, அநேக அந்தக் காணக்கள் தோறும்
அநேக ஆத்மா வாகத் தோன்றினால், மோகும் அடை
வது எந்த ஆத்மா, அதனைக் கூற வேண்டும் என
வினவல். 74
- 75 பந்தமும், மோகமும், அந்தக் காணத்திற்கே ஆகும்.
விம்ப ரூப ஆத்மாவிற்கு இன்று எனக் கூறல். 75
- 76 பிரஹ்மம் ஒன்றா யிருக்க, அதில் பல ஜீவர்கள் எவ்
வாறு உண்டாவார்கள் என வினவலும், ஒரு கடலில்
பல குமிழிகள் உண்டாவது போல, ஒரு பிரஹ்மத்தி
னிடத்தில் நானா ஜீவர்கள் உண்டாதல் கூடும் என
விடை கூறலும். 76
- 77 தான் ஜீவன் என்றும், தன்னால் அடையப்படுவது
பிரஹ்மம் என்றும், உண்டாவது தானா பிரஹ்மாநந்தம்
அதனை கூற வேண்டும் என்று வினவல். 77

- 76 பிரஹ்மம் ஒன்றே, தூண்டு பிரஹ்மம் இல்லை. நீ பிரஹ்மத்தாகத் தோன்றுகிறாய். பேதம் நீக்கினால் ஆனந்தம் உண்டாம் எனக் கூறல். 78
- 79 சேவ பேதம் தோருமா? ஒரே சித் ரூபம் ஆதல் கூடுமா என வினாவும், மனம் இன்றிய சமுத்தி அவஸ்தையில் போல, சேவ பேதமும் நீக்கும், ஒரே சித் ஸ்வ ரூபமாதலும் தோருத்தம் என விடை கூறலும். 79
- 80 தீர்த்தப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்மத்திற்கு அச்ய மன்று, பிரஹ்ம சொரூபமே என்று அறிந்த பின்னரும், பஞ்ச பூத ஸ்வரூப மாகவே தோற்றுதல் நீக்காத காரணம் யாதா என வினாவல். 80
- 81 காணலை ஜலம் என்னும் பிராந்தியினால் போய்ப் பார்த்துச் சல மில்லை, காணல் என அபரோகி மாக அறிந்தவர்க்கும், பின்னர் ஜல மாகவே தோற்றுதல் போலப், பிரபஞ்சத்தைப் பிரஹ்ம ரூப மாக அறிந்த பின்னரும், பஞ்ச பூத ஸ்வரூப மாகவே தோற்ற லாம் என விடை கூறல். 81
- 82 திருஷ்டா தர்சன திருக்கு எனத் திரி புடி பேத மாகத் தோற்றுதல் பேதம் அல்லவா? என வினாவல். 82
- 83 ஒருவனது சொப்பனத்தில் அவனைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லாதிருத்தும், பொய் யாகத் திருஷ்டா தர்சன திருக்கு ரூபத் திரி புடி பேதம் தோற்றுவது போல, பொய் யாகத் திருஷ்டா தர்சன திருக்கு எனத் திரி புடி பேதம் தோற்ற லாம் எனக் கூறல். 83

- 84 பொய்ப் பேதங்கள் தோற்றமல் நீக்கும் உபாயத்தினை
நான் அறிந்து கொள்ளும்படி கூற வேண்டும் என
வினவல். 84
- 85 நான் காவது அவஸ்தை பாசிய விசார தியாகத்தினால்
மகம் லயம் அடைந்தால், திரி புடி பேதம் நீக்கும்
எனக் கூறல். 85
- 86 ஆத்மா பிரபஞ்சத்தில் வியாபித் திருந்தும் நாம ரூப
மாக மறைந்து எனக்குத் தோன்றாத காரணத்தைக்
கூற வேண்டும் என வினவல். 86
- 87 சத் சித் ஆகத்தம் மூன்றும் நாம ரூபம் இரண்டுடன்
சேர்ந்து இருக்கின்றபடியால், உனக்கு சச் சிதாகத்த
ரூப ஆத்மா தோன்றாது, சத் சித் ஆகத்தம் பிரஹ்ம
ஸ்வரூபம் என்றும், நாம ரூபம் இரண்டும் பிரபஞ்ச
ஸ்வரூபம் என்றும் சித்திக்கில், உனக்குச் சச்சிதாகத்தப்
பிரஹ்மம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் எனக் கூறல். 87—88
- 88 ஞாதத்தால் ஆத்மாவை உணர்ந்து கொள்வா யாக
எனக் கூறினீர், ஆத்மா திருசியம் ஆகுமா என வினவல். 89
- 89 முதன்மை யான ஞாதத்தினால் அஞ்ஞாதம் நரசம்
ஆயின், மகதில் ஆத்மா ஸ்வய மாகவே விளங்கும்
எனக் கூறல். 90
- 90 மோக்ஷ சகம் எப்படி இருக்கும் என்று வினவலும்,
விஷய ஆகத்தம் போல, அதுபவ மாக அறிவா யாக
எனக் கூறலும். 91
- 91 மனோ லயம் வந்தவர்கள் தான் முத்தியை அடைந்த
வர்க ளாவார்களா? மனோ லயம் வராதவர்கள்
முத்தர் அல்லரோ என வினவலும், சகக மகா ராஜா

வைப் போல, ஸ்தூப பாத வியவகாசாதிகளை உடைய உத்தித ஸாத ஜீவந் முக்தர்களும் இருக்கின்றார்கள் என விடை கூறலும்.

92

92 ஜீவந் முக்தி அடைந்தவர்களுடைய குணத்தினையும், செயலினையும், உபகரணத்தினையும், கூற வேண்டும் என வினவல்.

93

93 கருவில் கருதல், பரித்தல், வளர்தல், பருத்தல், குறைதல், ஒருங்கல் என்னும் ஷட் பாவ விகாரங்களும் தாவ சரீரத்தக்கே எனக் கருதி ஞானிகள் பொறுத்திருப்பார் என விடை கூறல்.

94

94 பார்த்தல் - கேட்டல் - பகர்தல் - செல்லல் - ஏற்றல் என்னும் தொழில்கள் யாவும் ஞான இந்திரிய கர்ம இத்திரியங்களின் தர்மம் என ஞானிகள் விச்சயத்திருப்பார்கள் என விடை கூறல்.

95

95 பசியும், தாகமும், உயிர்க்கு ஆம். பயம், துக்கம், சுகம், சாமம், கோபம் என்பன மதிக்கு ஆகும் எனக் கருதி ஞானிகள் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள் எனக் கூறல்.

96

96 வீடு, தாயம், உறவு என்பவற்றோடு பொருந்தி இருப்பினும், ஞானிகள் கமல பத்ரா உதகம் (தாமரை இலைத் தண்ணீர்) போலப் பற் நின்று இருப்பார்கள் எனக் கூறல்.

97

97 சரீரமும், ஆத்மாவும், பல காரணம் ஒன்றுபட்டு இருப்பினும், புளிபம் பசுமும், ஒடும், போல, ஆத்மா சம்பந்தம் அற்றே இருக்கும் எனக் கூறல்.

98

- 98 ஞானிகள் உலக இயற்கையோடு கூடி யிருப்பினும், சேதம், பின்னைப் பூச்சியும், போலப் பற்றின்றிச் சஞ்சரிப்பார்கள் எனக் கூறல். 99
- 99 ஞானம் வந்த பின்னர், ஞானிகள் அந்தக் காரணத்தோடு கூடி யிருப்பினும், மோரில், தயிரில் இருந்த வெண்ணை சம்பந்தம் அற்று மிதப்பது போல, சம்பந்தம் இன்றி யிருப்பார்கள் எனக் கூறல். 100
- 100 அர்ஜுனுனை முன்னிலை யாக வைத்து, எல்லாச் சீவர் கட்டும் ஞானம் வரும்படி யாக ஆசார்ய மூர்த்த மாக வந்த பகவான் கீரே ஆனதால், கீர் நித்திரை செய்வீர் எனக் கூறல். 101
- 101 கோபிகா ஸ்திரீகள் எண் ணிறந்தவர்களோடு சேர்ந் திருந்தும், பதின் ஆறு ஆயிரம் ராஜ ஸ்திரீகளோடு பொருந்தி யிருந்தும் கூட, முனிவர்கள் சந்ததியில், பரிச்சித்து மகா ராஜாவைத் தீண்டிக், கை கால் வளரும்படி செய்து, தன் னுடைய பிரஹ்மச்சரிய விரதத்தை நிலை நாட்டிய பகவானே கீர் ஆகலின், கீர் நித்திரை செய்வீர் எனக் கூறல். 102—103
- 102 பகவான் அர்ஜுனுனுக்கு வேதாந்தப் பொருளை உபதேசித்த கீதா சாரத் தாலாட்டு என்னும் நூலைக் கற்றவர்களும், கேட்டவர்களும், இக லோகத்தில் சுகிக ளாக வாழ்ந்து, மோகும் அடைந்த ஞானிகள் அடையும் பிரயோசன மாகிய மோகும் அடைந்தவர்கள் ஆவார்கள் எனப் பயன் கூறல். 104

சுபம் அஸ்து.

ஆக விஷயம் 102. செய்யுள் 104.

கீதா சாரத் தாலாட்டு, விஷய அநுக் கிரமணிகை
முற்றுப் பெற்றது.

விநாயக சந்திரிகை விஷய அநுக்கிர மணிகை.

தொடர் எண்	(102)	பக்கம்.
1. உடுத்து சித்தேச மங்கலம் - நமஸ்கார மங்கலம் - ஆசிர பாத மங்கலம்.		8-9-10
2. ஸ்வாமிப சுவ விஷயம் 10.	3. அநிர்வசநீயம்.	10
4. பண்ணப் கர்மம் 11.	5. பாப கர்மம்.	11
6. ஞானத்தின் அந்தரங்க பரிமாண சாதகங்கள்.		16
7. நான்கு அபாவங்களும் சிங்கிப சத்திய லக்ஷணம்.		24-25
8. விதித கர்மம் - சித்திடம் - கைமித்திகம் - காமியம் - பிராயச் சித்தம் என நான்கு விதம் 28.	9. கிஷித்த கர்மம்.	28
10. பீஜாஞ்ஞா சியாயம் (1)	29. ஆரோபிதம்.	34
12. அகிவட்டாசம் 35.	13. குசி காந்த சியாயம் (2.)	38
14. உத்துவ சீர்த்தில் பஞ்ச பூதக் கலப்பு 25 வகை.		41
15. உத்துவ சீரம் 5 தத்துவம் 6 தத்துவம் 7 தத்துவம்.		41
16. குகும் சீரம் 17 தத்துவம் 19 தத்துவம் 20 தத்துவம்.		42
17. துஷ்பது துர்ஜ்ஜா சியாயம் (3.)		45
18. தப்த ஜல அக்ஷி உஷ்ண சியாயம் (4.)		46
19. தப்த அயப் பிண்ட சியாயம் (5.)		48
20. தக்த கப்படிக சியாயம் (6.)		50
21. அத்வாத்ம தாபம் - அதி பூத தாபம் - அதி தெய்வ தாபம்.		54
22. அஞ்ஞாசம் (மாயை), ஜீவன், ஈசுவரன், பிரஹ்மம், இவற்றின் சம்பந்தம், பேதம், என அநாதி 6.		56
23. அஞ்ஞாச ஆசிராயம் 60.	24. ஞான வகை.	63
25. சாமான்ய அக்ஷி - விசேஷ அக்ஷி - சாமான்ய சேதநம் - விசேஷ சேதநம்.		64
26. அரோக ஞானம் - அபரோக ஞானம்.		65
27. சிவண மகா சித்தித்தியாசம் விசாரம்.		67-68-69
28. ஸ்ரீ சாமிகா சியாயம். (7.)		71

29. பிராந்தி - பரோக்ஷம், அபரோக்ஷம் என இரு வகைத்து. 73
30. பரோக்ஷ ஞாந நிலீர்த்தியம். 73
31. அபரோக்ஷ ஞாந நிலீர்த்தியம். 74
32. சப்த விரோதம், அர்த்த விரோதம். 75
33. அத்தகார தீப தர்சன நியாயம் (8.) 77
34. கர்மம் ஐ வகை. 79
35. யோகம் - மந்திரம் - பரிசம் - பாவம் - அபாவம் - மகா -
லயம் - ஹடம் - ராஜம் என எண் வகை. 79
36. தவம் சகாமம் - நிஷ்காமம் என இரு வகை. 80
37. சகாம - பிராஜாபத்ய கிருச்சிர விரத தபம். 81
38. தப்த கிருச்சிர விரத தபம். 81
39. கிருச்சிர அதி கிருச்சிர விரத தபம். 81
40. சந்தாபந கிருச்சிர விரத தபம். 81
41. சாந்திராயண விரத தபம் 81. 42. பீலிகா மத்ய தபம். 82
43. இமய மத்திய தபம் 82. 44. ரிஷி சாந்திராயணம். 82
45. சிசு சாந்திராயணம் 82. 46. யதி சாந்திராயணம். 82
47. முக்த ஆயுதம் 85. 48. அமுக்த ஆயுதம். 85
49. முக்த அமுக்த ஆயுதம் 85. 50. யந்திர முக்த ஆயுதம். 85
51. இந்திர ஜால வித்தை 88 52. மகேந்திர ஜால வித்தை. 88
53. சக்திகா ரஜத நியாயம் (9.) 90. 54. அத்தியாசம். 92
55. சாக்கிர அவஸ்தை 94. 56. சொப்ந அவஸ்தை. 95
57. சுழ்ப்தி அவஸ்தை 95. 58. சோபாதிகப் பிராந்தி. 96
59. கிருபாதிகப் பிராந்தி 96. 60. தக்த பட நியாயம் (10.) 99
61. தருச்சேத ஆர்த்தா நியாயம் (வெட்டிய மரம் தளிர்ந்தல்)
62. அர்த்த ஜாதிய நியாயம் (12.) 106. (11.) 103.
63. தத் பத வாச்சியபம் - லக்ஷியம் - த்வம் பத வாச்சிய
64. பிம்பப் பிரதிபிம்ப நியாயம் (13.) 109. [லக்ஷியம். 107
65. பிரதிபிம்ப வாதம் இரு வகைத்து, அவற்றுள் ஒரு வகை. 109

66.	2 பாதிரிம்ப வாதம் - மற்றையோர் கூற்று.	111
67.	நாத ஜீவ வாதம், அவச்சேத வாதம்.	112
68.	பந்த லக்ஷணம். 113.	69. மோக்ஷ லக்ஷணம். 114
70.	சமுத்ர பத்பத நியாயம் (14)	115. 71. பேத நிலை. 116
72.	பேதப் பிராந்தி 116.	73. பேதப் பிராந்தி சிவிர்த்தி. 117
74.	பம்பப் பிராதிபம்பம் சத்யம் என மித்தை என இரு மதம். 118	
75.	பாத சமாதாதி காரணம் - முக்கிய சமாதாதி காரணம். 119	
76.	ஜீவ ஸ்வரூபம் - ஜீவ பேதம். 120	
77.	மரு மரீசிகா நியாயம் - மிருக திருஷ்ணிகா நியாயம் (15-16.) 122	
78.	சோபாதிகப் பிராந்தி - கிருபாதிகப் பிராந்தி. 123	
79.	திரி புஷ்க்ருப் பொருள். 124	
80.	ஏக ஜீவ வாதம் 2 - நாத ஜீவ வாதம் 2. 125	
81.	கிர்விகற்ப சமாதி 127.	82. தியாகம். 127
83.	வயம் 127.	84. விசேபம் 128.
85.	கஷாயம். 128	
86.	ஊ ஆஸ்வாதம் 129.	87. விக்ஷி சிவிர்த்தி உபாயம். 129
88.	சகவா உபாசனை. 130	
89.	சத் சித் ஆகந்தம் நாம ரூபம். 130-131	
90.	விஷயாகந்தம் 137.	91. பிரஹ்மாகந்தம். 139
92.	ஜீவச் முக்தர் 140.	93. சமாஹிதர். 141
94.	உத்திதர் 141.	95. சாதக சமாதி. 141
96.	ஷட் பாவ விகாரம். 144	
97.	ஜீவச் முக்தன் குணப் பிரகாரம். 147	
98.	கமல பத்ர உதக நியாயம். (17.) 149	
99.	தித்திரிணீ பல சர்ம நியாயம். (18.) 150	
100.	பங்க ஜட நியாயம். (19.) 151	
101.	ஜீவச் முக்தர் வசுப் பிரகாரம். 152	
102.	அபிர்வ நிமித்த உபாதாக காரணம். 154	

சிவமயம்.

கீதா சாரத் தாலாட்டின்

முக வுரை.

சிதம்பரம் - கோ - சித் - மடம்

சித். பூநீ நீல கண்ட சுவாமிகள் அவர்கள் இயற்றியது.

நிலை மண்டில ஆசிரியப் பா.

பூவுல கதனிற் பொலிந்திடும் அரிய
சேவகோ டிகளுள் சிறந்து விளங்கும்
பகுத்தறி உடைய பண்பமர் மானிட
சேவர்கள் விரும்பும் சீரிய அறம், பொருள்
இன்பம், வீ டென்னும் இவைநான் கணுள்ளே
சாத்திய வடிவாச் சாற்றால் வீடோ,
துன்னிடு சர்வ துக்க நிவிர்த்தியும்
பீடுறு பரமா கந்தப் பிராப்தியு
மாம்அஃ தடைதற் கானநேர் சாதனம்
பிரத்திய கபிந் பிரஹ்ம கோசா
தத்துவ ஞானம் அதுவோ சற்குரு
அருளுப தேசத் தானுண் டாவதாம்
அத்தகை அருமப தேசம் அன்றுறு
பாரதப் பேரளில் பக்குவ மிக்க
பக்தனும் அருச்சுநன் பணிந்து கேட்கப்
பரிவுடன் கிருஷ்ண பகவான் அருளினர்
உத்தம அத்தகை உபதேச வாக்கியம்
கீர்த்திகொள் பகவத் கிதையெனு நூலாய்
உலகில் மிகவும் உலவிவரு கின்றது
இங்ஙன மாக இனிய தொண்டை
வழிநா டதனில் மருவு மாதைப்

(10)

(20)

பதிகரு மன்னுள் பன்னுள் முன்னர்
விரங்கி மனமோன் வேங்கட சாதன்
வித்தவக் களஞ்சியம் மிளிர்ந் துவிதி
தென்மொழி வடமொழி தேறிட புலவன்
பகவத் பக்தியில் மிக்க பண்டன்
தருடா போத சக்தி சோதய
துவின் கர்த்தா துவல்குண சிவன்
பாவவன் ஒருவன் பரிந்து தன்மேல்
பாடிய ஒவ்வொரு பாட லுக்கும்
ஆயிரம் பொன்கள் அன்புடன் கொடுத்து
முன்போல் பரபந்த முடிந்தகா லையிலும்
அவற்கு மீண்டும் அத்துனை ஆயிரம்
பொன்கள் மொத்தமாய்ப் பொலிவுறப் பரிசு
புறக்க அருளிய பீடும உள்ளல்
என்ற பத்திரிகள் இருவர் அவருள்
ஒருத்தி மகப்பே துறாது வருத்தினள்
அதகண் ஈர்க்கி அரும்ப்தா வேங்கட
சாதன் பரிவுடன் சாடி ஓழுகிய
கிருஷ்ண பதுமையைக் கையில் கொடுத்து
இதனைமன் பிள்ளையா எண்ணித் தொட்டிலில்
இதமுற வைத்தே இனிதுதா லாட்டற்
கேற்ற விதமாய் எழில்பெறத் திவ்விய
பகவத் கீதையின் பண்பார் சார
முழுபதத் திரட்டி முடித்துக் கீதா
சாரத் தாகாட் டாகத் தருகிறேன்
அதசொலி ஆட்டி அகமகிழ்ந் திடுக
வேண்டும் கலமெலாம் வினைத்திடும் உனக்கே
என்று கூறி ஏக்கம் ஒழித்தனன்
எனிய நடைவில் எவரும் அறிதா

(30)

(40)

(50)

வ்ஞவீடை மூலம் விளக்குதா ரணத்தொடு
 அரிப முத்தியம் அதனை அடையம்
 தத்துவ ஞாந சாதகம் அனைத்தும்
 எஞ்சா நிதனுள் இயம்பப் பெற்றுள
 முழுட்சக் கட்டு முறையே உண்டாம்
 ஐயம் அனைத்தும் இலகுற எடுத்துக்
 காட்டி அவைக்குக் கவின்பெற மீவீர்த்தி
 உபாடமும் தெளிவாய் ஒளிசப் பற்பல
 வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கப் பெற்றுள
 செப்பினிர் தூலைச் சித்தையாக கற்கும்

(60)

எவரும் சிரமம் இன்றி விசய
 வாய்வாய் ஞாந வளமிகப் பெற்று
 முற்கூ றியநன் முத்தியெய் திடுதல்
 திண்ணம் இதனில் சிறிதுமில் ஐயம்
 இவ்விதம் போர்த் இந்த தூவின்
 பெருமைத் திறமோ பேசற் கரிது
 இதற்குப் பற்பலர் எழுதினர் பலவுரை
 ஆயினும் அவற்றுள் அநேக இடக்களில்
 ஐயவிப ரீதம் அகலா திருத்தல்

(70)

கண்டு மிக்க கருணைப் பெருக்கால்
 அவற்றை அறவே அகற்ற எண்ணி
 இருமொழிப் பலவர் இயைபெரும் சீர்த்தியர்
 துறவாச் சிரமி சொல்வன்மை யாளர்
 திருப்பூ வணத்தமர் திருமடத் ததிபதி
 ஸ்ரீவீர சேகர ஞாநதே சிகரின்
 சீடராய் விளங்கும் செம்மை வாய்ந்தவர்
 பாரினில் பரவும் பாசமய கோளரி
 மருவுசற் சாது மண்டலே சுவார்
 விளக்குபய பாஷா வேதாந் தப்பிர

வந்தகா சாரியர் உளம்பெற குணத்தர்
 ரவில்காசி காந்த ஞான சாரிய
 சுவாமிகள் ஒருரை சுலபமாச் செய்துளார்
 இவ்வுரை விபரீத ஐயம் யாவும்
 தில்லா தகற்றும் எழில்பெற் றுள்ளது
 பாமா மக்களும் பரிவுடன் இதனைப்
 படித்தத் தெனியும் பான்மை புடைத்து
 ஆகவின் இத்தகை அரிய ஞான
 துவினை அனைவரும் தவல்புண் ணியம்பெற
 வாக்கிப் பூசித்து வளம்பெறல் கன்றே.

(80)

(89 வரி)

கோவிலார் மடத்திற் பாடம் நடக்கும் 16 துள் முறை.

தாக்குறைய நரசிவ வாதக்கட் டனைகே
 தாசாந் தாலாட்டுச் சசிவந்த போதம்,
 உாக்குமகா நானுதற புபத்திசுத கம்நல்
 வைவாக்கிய தீபநிலக் கணுவிருத்தி யரிய
 உாக்கஞ்ஞ உதைப்பராணி வேதாந்த சூடா
 மணிவிவே கசூடா மணிபஞ்ச தசியம்,
 பாககமழ்கை வல்யநவ கீதமீ சாகீதை
 பகவந்தே தைபிரம கீதைவா சிட்டமே.

உரை யாசிரியர் தற் சிறப்புப் பாயிரம்.

திருவளர் கமலத் தயன்முதன் மூவர்
 திறக்களு மொப்பிட வொப்பாப்
 பெருமையிற் குடைய திருக்களர் வீர
 சேகா விறைபதம் பேணி,
 அருமையல் கீதா சாரத்தா லாட்டி
 னருத்தான் கமைவுறத் தமிழிற்
 பெருமையி னிலஞ்சத் திரிகையென் பெயராற்
 பேசவன் பேணிமிக் குறவே.

சிவமயம்.

இந் நூலில் வந்த நியாயங்கள்.

1. பீஜ அங்குதா நியாயம்.
பீஜம் - வித்து, அங்குதம் - முளை.
2. அயக் காந்த நியாயம், துசி காந்த நியாயம்.
அயம் - இரும்பு, காந்தம் - (இழுத்தற் சக்தி உடைய) கல்.
துசி - ஊசி.
3. தப்த ஜல அக்தி நியாயம்.
தப்த - காய்ச்சிய, ஜல - நீர், அக்தி - கெடுப்பு.
4. தப்த அயப் பிண்ட நியாயம்.
தப்த - காய்ச்சிய, அயம் - இரும்பு, பிண்டம் - துண்டம்
5. ரக்த ஸ்படிக நியாயம்.
ரக்தம் - சிவப்பு, ஸ்படிகம் - படிகக் கல்.
6. ஆதிந்ய அந்தகா நியாயம், ஆதிந்ய அந்தகா நாச நியாயம்.
ஆதிந்யன் - சூரியன், அந்தகாரம் - இருட்டு.
ஆதிந்யன் - சூரிய சக்தியில், அந்தகாரம் - இருட்டு, நாசம் - அழிவு.
7. கண்ட சாமீகா நியாயம்.
கண்டம் - கழுத்து, சாமீகாரம் - பொன் ஆபரணம்.
8. நிவாத ஸ்தல தீப நியாயம்.
வாதம் - குறைக் காற்று, நிவாதம் - காற்றில்லாத, ஸ்தலம் - இடம், தீபம் - விளக்கு.
9. குலா அந்தகா தீப தெரிசந நியாயம்.
குலா - குகை (யில் கீண்ட நா ளாக இருக்கும்), அந்தகாரம் - இருட்டு, தீபம் - விளக்கு. தெரிசநம் - பார்த்தல்.
10. சுக்திகா ரஜத நியாயம்.
சுக்திகா - கிளிஞ்சில், ரஜதம் - வெள்ளி.

11. தந்த பட நியாயம்.
தந்தம் - கொஞ்சத்திட, படம் - வேட்டி.
12. தருச் சேத ஆர்தா நியாயம்.
தரு - மாம், சேதம் - வெட்டிய, ஆர்தாம் - ஈரத் தன்மை.
13. பிம்பப் பிரதிபிம்ப நியாயம்.
பம்பம் - ஆகாய ஞாயன், பிரதிபிம்பம் - கட ஜல ஞாயன்.
14. சமுதா புத்புத நியாயம்.
சமுதாம் - கடல், புத்புதம் - குமிழி.
15. மரு மரீசிகா நியாயம், மிருக திருஷ்ணிகா நியாயம்.
மரு - பாலு வகம், மரீசிகா - ஞாய கிரணம்.
மிருகா - மான், திருஷ்ணிகா - விரும்பும் ஜலம் + கானல்.
16. கமல பந்த உதக நியாயம்.
கமலம் - தாமரை, பந்தம் - இலை, உதகம் - நீர்.
17. தித்திரிணி பல சரீம நியாயம், தித்தில பல சரீம நியாயம்.
தித்திரிணி - தித்தில - தித்திலீ - பளி, பலம் - பழம்,
சரீமம் - தேரல்.
18. பங்க க்ட நியாயம்.
பங்கம் - சேறு, க்டம் - பள்ளிப் பூச்சி.
19. தகா நவநீத நியாயம்.
தகாம் - மோர், நவநீதம் - வெண் ணெய்.
20. அர்த்த ஜாதீய நியாயம்.
அர்த்தம் - பாதிப் பாகம், ஜாதீயம் - வயோதிகமா யிருத்தல்.
21. துஷ்யது துர்ஜ்ஜந நியாயம்.
துஷ்யது - சந்தோஷ மடைய்டும், துர்ஜ்ஜந - கெட்ட
வர்கள்.

சிறப்புப் பாடிரம்.

[இச் செய்யுட்கண், ஆக்கியான் பெயர், நால் வந்த வழி, நூற் பெயர், நூற் பயன், நூற் பொருள், அதிகாரி என்னும் ஆறினையுங் கூறுகின்றார்.]

மாதையர்கோன் வேதநலில் வாய்வேங் கடநாதன்
காதையறப் பார்த்தனுக்குக் கண்ணனருள் — கிதைக்
கருத்துயர்தா லாட்டாகக் கட்டுரைத்தான் யாருங்
கருத்துயர்தீர்ந் தேய்தக்க தி.

(இ—ள்.) மாதையர் - (திரு வா) மாந் துரி லுள்ளார்க்கு,
கோன் - தலைவ ராடம், வேதம் - வேதங்களை, நலில் - அத்தியயநு
செய்கின்ற, வாய் - வாக்கினை (உடையவ ராடம் உள்ள), வேங்கட
நாதன் - ஸ்ரீ வேங்கட நாதன் என்னும் நாம முடையவர், காதை -
(புத்தத்தில் எதிர்த்தோனாக்) கொல்லுதலை, உற - பொருத்தம்படி
மாக, (அதாவது கொல்லும்படி மாக), பார்த்தனுக்கு - அர்ஜுந
னுக்கு, கண்ணன் - பகவான், அருள் - உபதேசித்த, கிதை -
(பகவற்) கிதையின், கருத்து - (ஞானார்த்த ரூப) தாத்விபத்தினை,
யாரும் - (மோக இச்சை மடைய) எவரும், கரு - பிறவி, தயர் -
துன்பம், தீர்த்து - கீழ்க், கதி - மோகத்தினை, எட்ட - அடைய,
உயர் - மேன்மை (உடைய). தாலாட்டு ஆக - தாலாட்டுப்
(பிரபந்தம்) ஆக, கட்டு உரைத்தான் - ஏற்ற வானு கூறினார். (ச-று)

மாதையர் - குறிப்பு வினையா லிணைப் பெயர். யாரும் - உம்.
முற்று.

“வேத நலில் வாய்” என்றதனால், வேதாத்தியயகத்திற்
சூரியவர் மூ வருணத்தவ ராயினும், ஆசிரியர், வேத நலில் வேங்கட

சாத் தாலாட்டு, வேத நவீன "வாய்" வேங்கட நாதன் என
யி டு...க் கூறிவதனுடைய, வேத நவீனத்திற் சிறப்பினைப் பெற
வாய் தாலாட்டு எனவே, வேத மோதல் பிராமணர்க்குச் சிறந்த தர்ம
மாகவும், உத்தம புரிதல் கூத்திரியர்க்குச் சிறந்த தர்மமாகவும்,
பொது வீட்டில் வைசியர்க்குச் சிறந்த தர்மமாகவும், மது ஸ்மிருதி
முதலிய தர்ம சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருத்தலினாலும், "மறப்
புறும் ஒத்தக் கொளலாகும் பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கக்
கூந்தக்கேடும்" என்னும் குறளாற் பிராமணர்க்கு அது சிறப்புத்
தர்மமாகக் கொண்டப்பட்டிருத்தல் போல, மூ வகுணப் பொது
வாசிட வேத மோதலும், பிராமணர்க்குச் சிறப்புத் தர்மமாகக்
கொள்வதில் எவ்வித மூண்பாடு மின்மையானும், வேத நவீன
வாய்வேங்கட நாதர் பிராமணர் என்பது தெளிவாம்.

இன்னும், இவ்வாய் பற்றிய செய்தி - மதுரைத் தமிழ்ப்
பேரகாடிகில், மாதை என்பது தென் னாற் காடு ஜில்லாவிலுள்ள
செய்தல்கள் மான திருவாமாதூர் எனவும், "மாதை வேங்கடே
சாத்" என்னும் திட்டாய் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குப் பாமோபகாரி
யாம். இருந்த, தம்மை உளர்த்த அவதார புருஷன் எனவும்,
ஒரு கவிக்கு ஆயிரம் பொன் னாக 99 கவிக்குக் கொடுத்து,
100-உது கவிக்கு தூறுயிரம் பொன் கொடுத்து ஒரு பிசுபந்தக்
கொண்ட பிராசனா மணி எனவும், இது கோக்கியே பழிக் காசுப்
புலவர் தமது தொண்டை மண்டல சதகத்தில், "எல்லப்பன்"
என்றும் செம்புளிலே, மாதை வேங்கடேசான் போல, வரிசை
செடநான் எனவும், எல்லப்பனுக்கு ஒப்புக் காட்டிப் புகழ்ந்திருக்
கின்றார் எனவும், கூறப்பட்டுள்ளது. (சிவஸ்தலமான அத் திருவா
மாதூர் சோழ நாட்டைச் சேர்ந்ததே.)

இன்னும் பிரபோத சந்திரோதயப் பாசாத்தால், அத் திரு
வேங்கட நாதர் சோழ நாட்டிலுள்ள பிராமண சிரேட்டர் என்ப

தம், கண்ணன் டக்கி மிருத்தவர் என்பதும், வட மொழி தென் மொழிகளில் சிவன் பண்டிதர் என்பதும், அவர் குரு, நாகம் இராகாசுந்தர் என்பதும், கேவலாத்துவதி என்பதும், திட அபரோக ஞாநி என்பதும், குருவின் கட்டளைப்படி வட மொழியில் கிருஷ்ண பீசார் செய்த “பிரபோத சந்திரோதயம்” என்னும் ஞான சாடக தூலைத் தென் மொழியில் செய்துள்ளார் என்பதும், பிரவும் பெறப்படுகின்றன.

இன்னும், அபிதாச சிந்தா மணியில் - “மாதைத் திரு வேங்கட நாதர் - இவர் இந்நாட்டுக்குச் சற்றேறக் குறைப, 500 வருஷங் களுக்கு முன், சோழ நாட்டில் மாதை என்னும் ஊரில் ஸ்மார்த்த வேதியர் குடியிற் பறத்து கல்வி வல்லவராய்ப், பாண்டி நாட்டை யாண்ட நாயக வம்சத்தைச் சேர்ந்த சங்க கிருஷ்ண முத்து வீரப்ப நாயகரிடம் மந்திரி யாக ஆமைந்து, தமிழ்ப் பலவரை ஆதரித்துக் கவி பெற்றவர். கவிக்கு ஆயிரம் பொன் கொடுத்துப் பிரபந்தம் முடிந்த பின், தூறு கவி'கொண்ட அந் தூலுக்கு தூ ராயிரம் பொன் பரிசு தந்தவர். இதனைப் பண விடு தூறு முதலியவற்றால் அறிக. இவர் ஆசாரியர் சொற்படி, பிரபோத சந்திரோதயத்தைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர்.” என்பது காணப்படுகிறது. இதில் மந்திரியா மிருத்தார் என்னும் பகுதி மாதிரியம் மாறுபடுகின்றது. அதில், அவர் தம் சீடிய காலத்தாக்கு முற்பகுதியிற் சிறிது காலம் மந்திரியா யிருத்திருக்க வாம். பிற்பகுதியில் மந்திரியா யிருத்திருக்க வாம். ஆகவின், முான் இன்றும். எனவே, எல்லா அம்சங்களும் பொருத்தியிருத்தலினாலும், இவரைத் தவிர இத் நாம முடைய இரு மொழிப் புலவர் எவரும் மாதைக்கு மன்ன ராயம், கிருஷ்ண பக்தி முடையவராயும், புலவர் புராணம் முதலியவற்றிற் காணப்படாமை யாலும், தோ சாதத் தாலாட்டுக் கர்த்தா, இவரே என்பது வெள் ளிடை மலை யாம். இவர் தொண்டை வழி நாட்டினர் ஆவர். மாதை எனப் பட்ட ஞர் உள.

பாட்பாட்டுக் 26. அடப்தன், தாலாட்டுப் பாபந்தமும்
 ஆற்றும். பகவத் கீதையின் கண் னுள்ள ஞான அர்த்தங்களை
 மாற்றும் தோட்டிக் கூறுகின்றமையின், “பகவத் கீதா சாரம்”
 என்னும் முதற்குறையாகக் “கீதா சாரம்” என நிறுத்தித்,
 தாலாட்டு எட்டதோடு சேர்ந்து, இச் சூற்றாக “கீதா சாரத்
 தாலாட்டு” எனப் பெயர் வைக்கப் பெற்றது என்று உணர்க.

1. முழுச்சக்கரைய உத்தமன், மத்திமன், அதமன் என்
 னும் அதிகாரிகள் யாவரும், இச் சூற்றை அதிகாரிகள் என்பத
 தோன்ற “யாரும்” என்றார்.

2. ஆக்கியோன் - திருவேங்கட நாதன்.

3. பகவத் கீதை, முத னு லாம். அதன் வழி வந்தது
 கீதா சாரமாம்.

4. சூற்பெயர் - கீதா சாரமாம்.

5. சூற்பெயர் - “கருத் துயர் தீர்ந்து கதி எய்த” என்ப
 னும், அர்த்தக் கவித்த. ஆகத் தபாட்டி சூப மோக மாம்.

6. தம்த் து லாதலன், தம்த்ப் பாஷையின் எல்லையே
 இதற்கும் எல்லையாம்.

7. சூற்பெயரன் - “கீதைக் கருத்து” எனவே, கீதையின்
 ஞானார்த்த மாகிய பாமாற்ற ஐகிய மாம்.

8. சம்பந்தம் - இச் சூல் கேட்ட பின், இச் சூல் கேட்கத்
 தக்கது என்னும் சம்பந்தம். அல்லது, சூற்றும், விஷயத்திற்கும்,
 பாதிபாதி, பாதிபாதக பாவ சம்பந்தம், விஷயத்திற்கும், அதி
 காரிக்கும், பாதிபாதி, பாதிபாத பாவ சம்பந்தம், முதலிய ஏனைச்
 சம்பந்தங்களும் கொண்க.

எனவே, சிறப்புப் பாயிரத்திற் குரிய எட் டெறப்படம் வந்தமை காண்க. இதனால், லீடயம், சம்பந்தம், பயன், அதிகாரி என்னும் அதபந்த சதுட்டயமும் பெறப்பட்டமை காண்க.

கீதையின் சாரம் தீதா சார மாம். பகவற் கீதை பதினெட்டு அத்தியாய ரூப மாய்க் கண்மம், பக்தி, ஞானங்களை உபதேசிப்ப தாம். அவற்றள், சாரமான ஞானத்தினை மாத்திரம் இங் தூலில் எடுத்துக் கூறுகின்றமையின், இது தீதா சார மாம். தாலம் - ஆட்டு, தாலத்தை - நாவின், ஆட்டுதல் - அசைக்குதல், தாலாட் டாம். தாலு - தாலவீயம் - தாலம் என்பன நாவின் பெயர்க ளாம். ஆட்டு என்பது, அடி என்பது போலத் “தல்” விருதி குறைந்த முத னிலைத் தொழிற் பெயர். தீவண் தாலாட்டு என்னும் பதத் திற்கு அவயவங்களின் ஆற்றலாற் பொருள் கொள்ளில், தாலாட்டு ஈண்டு இப் பிரபந்தத்தின் பெய ராய் வருதலினாலும், அதற்கு வலிந்து பொருள் கொள்ளின், கௌரவாதிதோஷங்கள் நேரு மாக லானும், அவ் வந்தம் ஈண்டுப் பொருந்தாமை சிறிது ஊன்றி நோக்கும் எவர்க்கும் எளிதிற்பல னும். பின்னர், அப் பதத்திற்குச் சமுதாய ஆற்றலால், ஆராட்டுதல், அதாவது, குழத்தைகளைத் தொட்டிலி லிட்டு உறக்கச் செய்யப் பாட்டுப் பாடுதல், அல்லது, அங்ஙன் பாடி அதனை உறக்கச் செய்தற் கேற்ற தாய்ப் பாடப்படும் பிரபந்தத் தலைவ னுடைய சிறந்த செக்கைகளைத் தெரிவிக்கும் பல கண்ணிகளை அடைய பாடல் எனப் பொருள்படும். படவே, அப் பாடல்களை அடைய பிரபந்தத்திற்கு அது ஆகுபெய ராயிற்று என்க.

“மாதை” என்பதற்கு - மாத் தூர் - சோ மா தேவி - மா தேவி பட்டணம் என்பன பொருள் எனக் கூறுவாரும் உளர்.

ஸ்ரீ பகவான் கீதையினை அர்ஜுனனுக்கு எப் பொழுது உபதேசித்தனர் என்னும் வினா கிகழ்த்துழி, அதற்கு விடையாக, “காதை உற” என, புத்த சங்கத்தினு யிருக்கும் பொழுது என்றார்.

கீதா சாரத் தாலாட்டு.

நூலாசிரியர் தாம் செய்யப் புகுந்த கிரந்தம் நிர்விக்கிற மாக இனிது நிறைவேறும் பொருட்டுச் செய்யும், சிஷ்டாசாரத்தாற் பெற்ற இஷ்ட தெய்வ நமஸ்கார ரூப மங்கலத்தை, நூல் கற்போர் மங்கல மின்மை கண்டு, இதனை 'நாஸ்திக நூல்' எனக் கருதி நீக்கி விடாது, இதில் பிரவீர்த்திக்கும் பொருட்டும், அவர்களும் இவ்வான்றோ ரொழுக்கத்தை யநுசரிக்குமாயும், அவர்கட்கு உணர்த்துவான நூலில் செய்யுள ரூப மாகக் கூறுகின்றார்.]

ஆவசைப் பொருளு நான்கு கரணமுங் குணங்கள் மூன்றுஞ் செய்வனை மாண்டு மொன்றி யாவருந் திகைப்ப நின்ற பொய்யிரு ளகல ஞாநப் பொருட்ச திர் விரித்த புத்தேள் கைவள ராழிச் சேங்கட் கண்ணனைக் கருத்துள் வைப்பாம்.

(தி—ள்) ஐ - ஐத்த; உகை - விதமான, பொருளும் - பஞ்சுதில், அப்ப, தேய, வாயு, ஆகாயம் என்னும் பஞ்ச பூதங்களும், பிராணன், அபாசன், சமாசன், உதாசன், வியாசன் என்னும் ஐத்த வாயுக்களும், வாக், பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும் ஐத்த கர்மேந்திரியங்களும், சரோத்திரம், துவக், சக்ஷு, சிந்தனை, கோணம் என்னும் ஐத்த ஞானேந்திரியங்களும், காணம் நான்கும் - (மரம், பத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்னும்) அந்தக் காண சதவ்யயமும் (நான்கும்), குணங்கள் மூன்றும் - (சத்வம், ரஜன், தமஸ் என்னும்) குணத் திரியங்களும், செய் - (மக வாக் காயக்காரால்) செய்யப்படுகின்ற, வினை - (புண்ணிய பாவம் ஆகிய) கர்மங்கள், இரண்டும் - இரண்டும் (ஆகிய இவை அனைத்து மாகத் தானே), ஒன்றி - பொருத்தி, யாவரும் - (தத்வ ஞானியும், சகவானும் தவிர வினைய ஜீவர்கள்) யாவரும், திகைப்ப - மயங்கும் உபயாக, கின்ற - (ஸ்வாசிய எவ்விஷய மாக) இருக்கின்ற,

பொய் - அரிவசகீய, இருள் - (அவித்தியா) அந்தகாரமானது, அகல - நீக்குதற்கு, ஞா - (பாஷம்) வித்தியா (வ்வுருபம்), பொருள் - (என்னும் சிதா சாந்திர) அந்தத்தக்கனாகிய, கதிர் - கிரணங்களை, விரித்த - (சகல லோகத்தினிடத்தும்) பரம்பிய, புத்தேஸ் - (பரம தேவ) ஆதித்தன் ஆகிய, கை - (திருக்) கரத்தில், வளர் - (பிரகாசம்) மிகுதிந், ஆழி - (பாஞ்சஜம்) என்னும் சங்கத்தையும், சுதர்சனம் என்னும்) சக்கரத்தினையும், செம் - சிவந்த (தாமரை மலர் போன்ற), கண் - தேத்திரக்களையும் (உடைய), கண்ணனை - ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை, கருத்தன் - ஹ்ருதத்தின், வைப்பாம் - வைத்துத் தியாசிப்பாம், வாக்கால் ஸ்துதிப்பாம், காமத்தாம் மன்கரிப்பாம், (எ-து).

“நான்கு காணமும், குணங்கள் மூன்றும், வினை இரண்டும்” என்று கூறியது போல, விதந்து கூறுத, “ஐ வகைப் பொருள்” எனப் பொதுப்படக் கூறினமையின், பஞ்ச பூதம், பஞ்ச பிராணன், பஞ்ச ஞானேந்திரியம், பஞ்ச கர்மேந்திரியம் எனப் பொருள் விரித்தோம். ஸ்தூல தேகம் பஞ்ச பூதத்தினுள் அந்தர்ப்பாவ மாம். “ஐந்து நான்கு மூன்று இரண்டு ஒன்று” என்பன, எண்ணலக்கார முறக் கூறப்பட்டமை காண்க. நான்கு மூன்று இரண்டு என விதந்து கூறியது போல, ஐந்து என்பவையை விதந்து கூறாமையின், துணிந்து இவையே என்று அடற்றைக் கூறல் இயலா தாயினும், சீவ சம்பந்த முடையனவாம்த் திகைப்பைச் செம்வன இவற்றினும் வேறு ஐந்தினைக் கூறல் பொருந்தாமையின், இவையே எனத் துணிந்து கூறினும் என்க.

திகைத்தல் - தேகம், தாரம், புத்திரன், பொருள் முதலிய வற்றில், “யான் எனது” என்னும் அபிமான மாம்.

பூத அந்தகாரத்தினைச் சூரியன் போக்குவது போல, ஐ வகைப் பொருளும், நான்கு காணமும், குணங்கள் மூன்றும்,

வினை தூண்டு மாம் ஒன்றி னீன்ற, பொம் இரு ளாகிய அவித்தியா
அந்தகாரத்தினைப் போக்குவது, தத்துவ கஞ்ஞா சொரூப மைய
பகவா னுகலின், அப் பகவானை, “ஞாநப் பொருட் கதிர்
விரித்த புத்தேன்” என, ஞாந சூரிய னாகக் கூறினார்.

“பொம்பிருள்” என்பது, பொம். ஈண்டு அசத்து அன்று;
மித்தைடே மாம். மித்தை - சதசத் விலக்ஷண சொரூபம். பூத
இருள் உலக உள்துக்களை மறைப்பது போல, அவித்தையும் ஆம்ம
அகாசமாக்களின் பேதற் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்தலின்,
அதனை “இருள்” என்றார். இனி “இன்ன தன்மைத் தென
சிச்சயக்கப்படாமையின், அவித்தையை இருள் என்றார்” என்னும்
பரிமே வழிக் கருத்துட்டி “ஈண்டுப் பொருள் கொள்ளினு
மனமடம்.

தூந் முடிந்திரு வது வாப விக்கிவிட விராணத்திற்கு அது
கூல விடாபாம் மங்கலம் என்று கூறப்படும். விக்கிவிட என்பது
பாபத்திற்குப் பெடாம். விடாபாம் என்பது மகோ வாக்குக்
காமங்களின் தொழிறுக்குப் பெடாம். பாபத்தால் எந்த நற்
காரியமும் முற்றுப் பெறுவ தில்லை. அப் பாபம் மங்கலத்தால்
விடாணம் ஆகின்றது. அவ் வாரூய மங்கலம், வஸ்து கிர்த்தேசம்,
நமஸ்காரம், ஆசிவாதம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள்,
சகுண, அல்லது, கிர்க்ஞா உஸ்துவை நமஸ்காரம் முதலியவை
என்றிப் பகமுதல் மாத்திரம், வஸ்து கிர்த்தேசம் ஆம். அதற்கு,

“அகா முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யலகு.” — குறள்.

“சித்த மாயவிய வாகிசி கழ்வதாய்
மத்த காமடி ருமன்னி பமதாய்ச்
சித்த ணண்ணலற் றேசெறி யம்பரி
சுத்த வெல்லையி லாச்சக மேயகம்” — விசார சாகரம்.

ஆதிபன உதாரணக்க ளாம்.

நமஸ்கார ரூப மங்கலம் - வாஞ்சிதார்த்தம் பார்த்தா மின்றி,
நமஸ்காரத்திற்கு யோக்கிய மான குரு சுவாமி முதலிடவர்களை
விட நமஸ்காரஞ் செய்வரிடத் துள்ள தாழ்மையை உணர்த்துப்
வாகிய சந்தித்தல், துதித்தல், வணக்க லாதி மர வாக்குக் காயங்
களின் வியாபார விசேஷ மாம். அதற்கு,

“ஆனைமுக னுறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞாநகுரு வரணியையு னுடு” — நாரா ஜீவ மாதக் கட்டளை.

“ஐவகைப் பொருளு நான்கு கரணமும் குறாக்கள் மூன்றுஞ்
செய்வினை யிரண்டு மொன்றி யாவருந் திகைப்ப லின்ற
பொட்பிரு ளகல ஞாநப் பொருட்கதிர் விரித்த புத்தேள்
கைவள ராழிச் செங்கட் கண்ணனைக் கருத்துள் னைப்பாம்”

— பரமார்த்த தரிசகம்.

“தருணமா துமைமுகத் தாம ரைக்கெழு
மருணனு மெனவுதித் தடியர் பாற்புரி
கருணைமா மதமெனக் காட்டு மாமுகன்
சரணவா ரிசமலர் தலையிற் கொள்ளுவாம்”

— வேதார்த்த குடாமணி.

“பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளர்
தன்னிலந் தாத்திற் சுவ சாட்சிமாந் திரமாய் கிற்கு
மெந்நிலந் கள்ளு மிகக் வெழுநில மவற்றின் மேலாம்
நன்னில மருவு மேக ராயகன் பதக்கன் போற்றி.”

“ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செங்கைக் கேதுவா மயனும் மாலாய்
ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யந்தமூர்த் தியுமாய் கிற்கும்
பூன்றமுத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனுந் தாரும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.”

— கைவல்ய நவகீதம்.

என்ப வாகியன உதாரணக்க ளாம்.

ஆசிரியர் - து வாகிரியர் தன்னுடைய, அல்லது, தன் சில - ஐயம் மாஞ்சிதாத்தப் பிராப்தியின் பொருட்டுச் செயல் - அமேசலாப் பிராப்தியை யாம். அதற்கு,

“அமர்சர் பால் திருமுது குன்றி லாழ்த்தப் பிள்ளையைச் சிகரிச்
குமாசர் குறைய மீமேசி ராஜ குமாநிடாம் பெரிதா யகியை
குமபமு பொருங்கே கதற்று முக்கண் முதல்களைச் சாந்தா யகினை
மமெனப் படிபே முடிந்திடத் திருமு காழின் நிறைஞ்சிவாழ்த்
திருவாம்.” — மஹா ராஜத் துறவு.

“பத்தத்தினை விவரித்ததுச் சகத்தினை சந்தருளந் தினை
தபாருயாக சங்கரம், இக் கிரத்தத்தைப் படிக்கிறவர்கள் கேட்
கிறவர்க ளுடைய ஜர்மம் முதலிட துக்கங்களை நீவிர்த்தி செய்வா
ராக.

“திருவனர் கமலத் தபன்செயிப் புலிமுன் நிகழ்தரு முல
கெலார் தர்பான், மருவசிற் சத்தி மெனுங்கி னத்தால் வந்தெழு
காணன் ராக, விருமையா மதிமாய்த் தமிழாந் காத்தத் திடை
மருட் சுருமிழர் திவந்து, மொருசிவா தித்தன் றினைம
திருள்தோ யொழியந் தொருமிறைஞ் சிடுவாம்”

— வைராக்ய தீபம்.
என்ப வாதிபன உதாரணங்க ளாம்.

“ஸ்வாசிய ஸ்வ விஷயம்” என்பது, மாயை, ப்ரஹ்மத்
தினை ஆசிரித்தது, ப்ரஹ்மத்தினை (அக்கியைப் புனை மறைப்பது
தோல்) சிவர்கள் உணர்வோட்டாமல் மறைத்த லாம்.

“அநிவேசநீயம்” என்பது, சத், அசத், சாசத் - பிங்கம்,
அபரம், பரபரம் - சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் -
என்னும் ஒன்பது விதத்தும் நிர்ணயிக்க முடியாத பாத யோக்கிய
சொருபம் உடைய தாம்.

புண்ணிய கர்ம மாவது, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட சீத்திட
மைத்திக காமிய பிராயச்சித்தம் முதலியன வாம்.

பாப கர்ம மாவது, வேதத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம
ஹத்தி முதலியன வாம்.

“ஐவகைப் பொருளும்” என்ற செய்யுள், சேம நகர் பட்டர்
அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட, “பரமார்த்த தரிசனம்”
என்னும் பகவத்கதைப் பாயிரத்தில் உள்ள முதற் செய்யுளாகும்

“முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி அவர்மொழியும்
பொன்னேபோற் போற்றுகம் என்பதற்கும் — முன்னோரின்
வேறுதூல் செய்துமெனும் மேற்கோளி லென்பதற்கும்
கூறுபழஞ் சூத்திரத்தின் கோள்.”

என்னும் விதியை அடையாற்றி, அதன் வழி தூ லாகிய இதற்கும்,
அதனைப்பே மக்கல்ச் செய்யு ளாக, இவ் ஆசிரியரும் கொண்டிருக்
கின்றார் என அறிக.

“ஐவகைப் பொருளும்” என்ப தாதிதளில் உள்ள உம்மை
கள் - முற்றும் - என்னும் - ஆம்.

உ
சுவடம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரஹ்மணே நம:

நீதா சாரத் தாஸட்டு, ஸகு சந்திரிகை உரை.

நா ல் .

[மாதா வானவன், தன் (பிரதிமைக்) குழந்தை யை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானின் அவதாரம் எனப் பாவித்து, அர்ஜுனனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தினை உப தேசிக்க, ஆசார்ய மூர்த்த மாக எழுந்தருளி வந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே நீர், என்ப தாதி யாகக் குழந்தையினை நோக்கி வினாவும் முறை யாகக் கிரந் தாரம்பம் செய்கின்றார்]

சீராகும் பரமார்த்த தெரிசுந்தை யருள்செய்யப்,
பேராகுந் தேசிகனாய்ப் பெருமானே வந்தவரோ. (1)

(இ—ள்) பெருமானே - பெருமையிற் சிறந்தவரே!, சீர் - (அர்த்த லிவிர்த்தி ஆர்த்தப் பராப்தி யாகிய மோக்ஷத்தினை அடை வீக்கும்) தேப்பினை, ஆரும் - பொருத்தியிருக்கின்ற, பரமார்த்த தெரிசுந்தை - பிரத்திய கபிந்த பாம் பொருளின் சாக்ஷாத்காரத் தை, அருள் - (அர்ஜுனனுக்கு) அதுக்காகம், செய்ய - செய்தற்கு, பேர் - பெருமை, ஆரும் - பொருத்தியிருக்கின்ற, தேசிகன் ஆய் - ஆசார்ய சொரூப மாக, வந்தவரோ - எழுந்தருளி வந்தவரோ (சீர்), (எ-று).

“வந்தவரோ” என்பதற் கியைய உடர்த்தற்குப் பன்மையிற் கூறாமல், “தேசிகனாய்” “பெருமானே” என ஒருமையிற் கூறியது உயு உமைதியாலா மென்க.

அஞ்ஞாநத்தினைப் போக்குதற் குரிய ஞாநத்தினைக் கொடுக்கும் ஆற்றல் ஆசிரியருக்கே உளது என்னும் மாண்பை உணர்த்துவான், அவருக்கு “பேர் ஆரும்” என்னும் விசேஷணங் கூறப்பட்டது.

‘வந்தவரோ’ என்னும் சொல்வின் நற்றில் உள்ள ஓ காரம் வினாப் பொருளது.

“ஒழிபிசை வீனாச்சிறப் பெநிர்மறை தெளிநிலை
கழிவசை நிலையிரிப் பெனவெட் டோவே.

— நன்னூல் 425. இடையியல் 4.

என்னும் சூத்திரத்தால் உணர்க.

“அர்ஜுநன் நன் பொருட்டாக” என்னும் 101-வது செய்யுளிலும், “பாம முனிவர் முன்னே பரிச்சித்தை” என்னும் 103-வது செய்யுளிலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானின் விளிகளால் குழந்தையை விளிப்பதால், மாதா, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானின் அவதாரமாகத் தன் (பிரதிமைக்) குழந்தையைப் பாலித்துள்ளாள் என்பது தெளிவாம். ஆகவே, குழந்தையை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானாகவே விளித்து மீத்திரை செய்ய மாறு தாலாட்டும் வாய் லாய், ஸ்ரீ கிருஷ்ண அர்ஜுந சம்வாத் படிவாக அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானார்த்தத்தை, உலகிற்குப் பாய்ந்துவருவதே தூ லாகிரியர் கருத் தாம் என்க.

101-வது செய்யுளில் “பண்ணியரோ கண்வளரீர்” எனவும், 103-வது செய்யுளில் “பேரொளியே கண்வளரீர்” எனவும், விளிகள் வந்தமை போல, இச் செய்யுளி றுள்ள “பெருமானே” என்பதும் விளிப் பெய ரொனக் கொண்க.

“நீர்” என்னும் முன் நிலைச் சொல் லாகிய எழுவாய் எஞ்சி நின்றமையின் வருவித் தாம். ஏனைய செய்யுளிடத்தும் வருமிடங்களில் இவ் வாறே காண்க.

“பெருமானே” என்பது விளி. நீர் - தோன்றா எழுவாய், -த்தவரோ - உடனிலை. வந்தவர் - வினைபா லீணையும் பெயர். ஒ - விஞ்.

(1)

[ஆசாரியர் இருக்க வேண்டும் தானத்தினைக் கரு தாது, ரத சாரதியா யிருந்து, யுத்த மாகிய சுதர்மத் தைச் செய்ய, அர்ஜுனனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தினை அநுகிரகஞ் செய்தவர் நீரே எனக் கூறுகின்றார்.]

திருத்தேரீற் சாரதியாய்ச் சேர்ந்திருந்துங் கீதையினால், அருச்சுநற்கு மெய்ஞ்ஞான மனைத்துமுரை செய்தவரோ. (2)

(இ—ன்) திரு - சிறந்த, தேரில் - ரதத்தில், சாரதி ஆய் - பாகன் ஆய், சேர்ந்திருந்தும் - கூடியிருந்தும், கீதையினால் (பகவற் கீதை மாகிய நமது) வாக்கியத்தினால், அருச்சுநற்கு - பார்த்த னுக்கு, மெய் ஞானம் - சத் ரூபப் பிரத்திய கயிற் ப்ரஹ்ம சாக்ஷாத் காய ஞானத்தினிடம், அனைத்தும் - (அவற்றிற்குச் சாதக மான) தாட்பதையும், உரை - உபதேசம், செத்தவரோ - செய்தருளிய பகவானே (நீர்), (எ-று).

அனைத்தும் - உம் - முற்று. செத்தவரோ - ஒ -

தேருக்கு “திரு” என்னும் விசேஷணம் கொடுத்தது - பகவான் சாரதி மாக இருந்து ஆத்ம ஞானத்தினை உபதேசித்ததனா லும், காண்டவ வாக தகர சாலத்தில் அர்ஜுனனுக்கு அக்ரி பக வானால் கொடுக்கப்பட்டு, அவ ராச்சங்கள் இழைத்த ஸ்வர்ண ஸ்தாபி னைத்து, சுவேதப் புரவிகள் பூட்டி, அநும த்வஜம் காட்டப் பெற்று, அநிபாத ரத மானதாலும், என உணர்க.

“சேர்ந்திருந்தும்” என்ற இழிவு சிறப்புமமை கொடுத்துக் கூறியது, ஆசார்ய சிஷ்யக் கிரமம் பிறழ்ந் திருந்தமையா லாம்.

அஃது என்ன மெனின்; தலை மயில் கெடுப்பிற் பற்றிய உலும், பல நான் உபவாசம் இருந்தவுலும், மது விழையும் வண்டும், வேறு ஒன்றையும் விரும்பாது, அதி விரை யாக முறையே ஜலம், அச்சம், நறவு போல் மலர், எப்பவற்றை விரும்பித் தேடிச் சென்று அடைவது போல், ஜந மான சம்சாரத்தில் கிடந்து வருந்துபவன், அந்தத் தக்கத்தினை விரித்தித்தற் குரிய ஞான ஆசார்யர் எக்குளர் என விரும்பித் தேடிப் போய் அடைந்து, அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க பூர்வகமாக வணங்கி எழுந்து, வாயாரப் பல வானு துதித்து, அப் ஆசாரியருக்குக் கிருபை வரும் அளவும், ஆப்தம் முதலிய பணிகளைச் செய்து உருகிற சாதக சதுஷ்டய முள்ள சீடன், அதி தீவிர பக்குவ கை இருப்பின், அவனுக்கு அதுக்கிரகிக்க விரும்பிய குரு, வகாந்த ஸ்தாகத்தில், அந்தச் சிஷ்யன் பய பத்தி விசுவாச விசயத் தோடு கூடிக்கை கட்டி வாய் புதைத்துத் தாழ்த்த ஸ்தாகத்தினின்று கேட்பர், தாம் உயர்ந்த ஆசாத்தின் கண் இருந்து, ஞான உபேசம் செட்டது, குரு சிஷ்ய மாய மிருக்க, அதற்கு மாறாக, அர்ஜுனன் ஆகிட சிஷ்யன் இருக்கும் இடத்திற்கு ஆசாரிய ராகிய தாம் வந்து, அவரை வயற் றொசில் செட்டஞ் சாரதி யாட்டி, பலரும் கூடி மிருக்கும் பக்க கா மத்தியில் சென் றிருக்கும் இரதத்தில், பாச மரத்தை டைபசீடன் ஆன அர்ஜுனன் உந்த ஸ்தாகத்தி லிருந்து கேட்கத், தாம் தாழ்த்த ஸ்தாகத்தில், ஒரு பதம் மடித்து, ஒரு பம் பொற் றேர் மிதித்து, ஒரு கையிற் கசை குசை பிடித்து, ஒரு கையில் சிற் முத்திரை கொண்டு இருந்து, உபதேசித்தமைவே ஏம் முறை பிறழ் உம் என உணர்க.

அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பதற்கு செத்த வாகிய சதர்மத்தின்மேல் வைத்து உபதேசித்தார் என்பது,

“மன்னருள் விசயன் கேட்ப வாளம ரதன்மே விட்டு,

மின்னவீர் படைககை மாய னுரைத்தமெய்ப் பொருளை ” 2.

என்னும் பகவற் கீதைப் பாவாற் சித்த மாம்.

ஞாநம் - சொரூப ஞாநம் என்றும், விருத்தி ஞாநம் என்றும், திரு உடைப்படும். விருத்தி ஞாநமும், அபரோக ஞாநம் என்றும், அபரோக ஞாநம் என்றும் திரு உடைப்படும். அபரோக ஞாநமும், அதிட அபரோக ஞாநம் என்றும், திட அபரோக ஞாநம் என்றும் திரு உடைப்படும். அஃதற்குள், அதிட அபரோக ஞாநத்தைச் சந்தேக விபரீதத்தோடு கூடிய ஞாநம் என்றும், திட அபரோக ஞாநத்தைச் சந்தேக விபரீதம் அற்ற ஞாநம் என்றும் கூறுவர். இவை யாவும் ஞாந்தின் பாகுபாடாம். அவற்றுள், நண்டு “மெட்டு ஞாநம்” என்பது, திட அபரோக (பாமாநம் ஐக்கிட) தத்துவ ஞாநத்தை என்க.

அந்த மெட் ஞாந்தின் பகிரங்க அந்தாங்க சாதகங்க ளாவன:- நித்திய அநித்திய உக்து விவேகம், இக அமுத்திரார்த்த பல போக விநாகம், சமாதி ட்டிக் சம்பத்தி, முருகூபத்வம், சிவவண மந நிதித்திராசம், தத் துவம் பதார்த்த சோதனை, ஸ்தூல ரூக்ஷ காரண நேக ரூப பஞ்ச கோச விவேகம் (9) முதலியன வாம். (2)

சேஞ்சமீற் பந்துசுக் சேதம்வரு மென்றிரங்கி,

அஞ்சனவன் பயர்தீர்த்தே யமர்செய்யச் சொன்னவரோ. (3)

(இ—ள்) செம் - நேர்மை யான (தர்ம நீதி யான), சமரில் - உத்தர்த்தி. பந்து சுக் - உறவின ராகிய மனிதர்க்கு, சேதம் - கசம், டரும் - உக்து எப்தம், என்று - என (க் கருதி), இரங்கி - பரிதபித்தம், அஞ்சனவன் - பயர்த அர்ஜுனனது, பயம் - பீதியினை, தீர்த்த - (தத்துவ ரூபோபதேசத்தால்) நிவிர்த்தித்து, அமர் - (ஸ்வ தர்ம) யத்தத்தினை, செய்ய - செய்யும் ஆறு, சொன்னவரோ - கூறிடருளிய பகடானே (கீர்). (எ-து).

வ - அசை. சொல்லோ - ஓ - வின. இவ் வாத மேல் பாக்களின் கீழ்க் உரும் - த - வெல்லாம் வினாப் பொருளாய் வனக் கொள்க.

“சமர் செம்” எனப் பாடம் ஓர்வாரும் உளர். அங்ஙனம் ஆயின், “செஞ் செம் முகம்” என்று திருக்கவேண்டும்.

சமர் - செஞ் சமர் என்றும், கொஞ் சமர் என்றும், திரு உணகப்படும். தனிர் வேந்திலும், அந்நைச் சார்ந்த தூலிலும், கூறப்படிக் கிடையமாகச் செட்டம் சமர் செம் சமர் ஆம். அங்ஙனம் துன்றி, சாந்திர வோத மாய் அரிமாய் மாகச் செட்டம் சமர் கொடும் சமர் ஆம். இக்குத் தர்மர் முதலியோர் செய்த சமர் செம் சமர் ஆகும். திருநாட்டியார் பத்திரர் துரோதகன் முதலியோர் செய்த சமர் கொடும் சமர் ஆகும்.

அஞ்சினவன் என்றது, துரோணர், கிருபர் முதலிய நம் குருமார்கள், பீஷ்மர், துரோதகன் முதலிய நம் குலத்தினர், இவர்கட்குத் துணையாக வந்த ஏனைய தேசத் தாசர்கள், ஆகிய அனைவரும் தங்கள் தங்களுக் குரிய சுகங்களை இழந்து, நம் பொருட் டாக இப்போர்க் களத்தில் மாணம் அடைவார்கள். இவர்கள் மாணம் அடைவதால், இவர்களால் தூக்கிக்கப்பட்ட ஓள்ள அனைவரும் துன்பம் அடைவார்கள். அல்லாமலும், பாம்பரையாக அந்நிழித்து வந்த இவர்க ளுடைய குல தருமம் கெடும். குல தருமம் கெடவே, அந்தக் குலத்தினை அரசார வடிவம் ஆன அதர்மம் வந்து தன் வசம் செய்து கொள்ளும். அதனால், குல ஸ்திரீகள் அனைவரும் வியாசாரிகள் ஆவார்கள். அங்ஙனம் ஆகவே, உலகத்தில் பொருத்தியிருக்கின்ற குலம் முழுதும் வர்ண சங்கரம் ஆம். அவ் வர்ண சங்கரம், அக் குலத்தில் பொருத்தி யிருக்கின்ற வருக்கும், அக் குலம் கெடுதற்குக் காரண மாய் செட்கைகளைச்

செய்தவருக்கும், கொடிய நாகத்தைப் பயக்கும். அஃ தன்றியும், முன்னமே புண்ணியத்தினால் ஸ்வர்க்கம் அடைந் துள்ள அவர்கள் பதிர்க்களும், தங்களிடம் வந்து பொருந்தும்படியான பிண்டக் கிரிமை, ஜலக் கிரியைகளைச் செய்தற்கு உரிய புத்திரப் பே நின்மையினால், ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நீங்கி இருண்ட நாகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவார்கள். இவ் வாறாய் அர்த்தங்கள் யாவுக்கும் நாமே காரணம் ஆனமையினால், நம்மைக் குல கடியஞ் செய்ததனால் ஆம் தோஷம் உந்து பொருத்தி, நாகத்தினிடத்துச் செலுத்தும் என்னும் இவ் வாறாய் பற் பல வியாகூல சிந்தையாற் கலக்கம் உற்றனன் என்று கூறுங் கருத்தின ராய், “அஞ்சினவன்” என்றார்.

அர்ஜுனன் அஞ்சினான் என்பதனை,

“இவ்வண்ண மறிவோதுக்க வெழுகின்ற விரக்கத்தாற்,
செய்வண்ண மறியாது திகைத்திருந்த தேர்விசய,
ஹயவண்ண மதராடி பொருவண்ண மலகோதுத்,
கைவண்ண மலருடை கார்வண்ணன் கட்டுரைப்பான்.”

— பகவத் கீதை 2—1.

“ஆயா தஉர்க்கு மல்கட்கு மடுப்ப தழியாப் பழியினது,
தேயா வறிகைத் தேப்பதறச் சிறுமை களிலே சிறுமையது,
சாயா நாகத் திடைசாயப்ப துன்போல் பவர்க்குத் தருதியன்றி,
தேயா நிலத்தே பிளையயா வெவ்வா றடைந்த தெனவறியேன்.”

— பகவத் கீதை. 2—2.

“ஒவ்வாதி தொழிந்தமர்மே லொருப்படுகென் றுருக்கரிய
செவ்வாயன் றிருமொழிய”

— பகவத் கீதை. 2—3.

என இதன் முத லா வாயி பகவத் கீதை கூறி யிருப்பது கொண்டு உணர்க.

“விவரித்திது” என்றது, முன் ஆக அத்தியாய ரூப கர்ம காண்டத்தினும், சந்திரிய தர்மமாகிய உத்தத்தினாச் செட்டாமை யினால், உள வாய் பா விவரித்திக்காக அடச்சிம் செட்டவேண்டும் என்றும், பந்த ஆக அத்தியாய ரூப பகதி காண்டத்தினால், ருத்திரதாரி ரூபதாத்தினும் ஆடுகிறதும், பாலை ஆடுகிறது, அது போல், பண்ணிய பாப ரூப ருத்திரத்தினால் சீவர்களை ஆட்டு கிற ருத்திரதாரி ரூப பகதி ரூபம் என் ஆடுகிறதும், பாலை ரீலம் உண் சீ ஆடி, அதன் பலனை உபகதேவ ரூபம் எனக்கு உர்ப்பணம் செட்டில், பாப பண்ணிய சம்பந்தம் உளக்கு தில்லை என்றும், பன் ஆக அத்தியாய ரூப ரூப காண்டத்தினால், கருவி காணதிகள் தெழிய செட்கின்றன. கிஷ்கிரிய ஆத்மா ஒன்றும் செட்ட தில்லை. தேகங்கள் அழிவன. ஆத்மா அழி உற்றது என்றும் கூறியருளி, தூதன் காண்டத் திரபக்களினாலும் அர்ஜுன னது படத்தை கீக்க என்ப தாம்.

எவ தர்மம் என்பது — கூத்திரிடனுக்கு உத்தம் செட்டதே தனது கடமை என்பதை உணர்த்துவ தாம். (3)

சுற்றமறிற் சோகமெனச் சொல்லினைசற் றறிந்தவன்போல்,
கற்றுணர்ந்த போதனற் கலங்கார்கா ணென்றவரோ. (4)

(தி—ன்.) சுற்றம் - உறவினரும் (மற்றைய ஜனங்களும்), அறில் - நரசம் உறில், சோகம் - (அதனால் எனக்குத்) துக்கம் (உண்டாம்), என - என்று, அறிந்தவன் போல் - (சகலரும்) தெரிந்த பண்டிதன் போல, சுற்று - சிறிது, சொல்லினை - கூறிலும், அதனால் - (சுற்றத்தவர்கள் நரசம் உறுத லாகிய) அவ் வேதுவினால், சுற்று - (குரு சந்திரியில் சாஸ்திரங்களைச் செவ்வனே) படித்து (ஆராய்ந்து), உணர்ந்த பேர் - (பிரஹ்மத்தைச்) சாக்ஷாத்

கரித்த ஞானிகள், கலங்கார் - (மகச்) சலச முரார், என்றவரோ -
என்று உபதேசித்தருளிய பகவானே (சீர்), (எ-று).

காண் - முன் னிலை மறைச் சொல்.

தவ்வு நீக்கிகத்தின் பொருட்டு, சுத்திரியன் ஸ்வ தர்மம்
ஆய நத்தம் செட்ட வேண்டும் என்றும், அதனால் உண்டாம்
மகாவை முதலியவற்றால் நாயம் அடைய வந்து சாராத என்றும்,
தீர்வ சாத்திரங்கள் கூறுவதனை உணர்ந்திருந்தும், தேகங்கள்
அழிவா, தேக அழிவுற்ற சித்தியம் என்னும் பருத் தறி வற்று
நாதத்தினால் துர்போதகாதி சுற்றத்தார் இறப்பர் என்றும்,
அதனால் உணகநாசக துன்பம் உண்டாம் என்றும், மயக்கத்தார்
கூறுகின்றனர் என்பார், “சுற்ற அறிந்தவன் போல்” என்றார்.

ஓர் அவஸ்தையில், வேறு ஓர் அவஸ்தை நிலைபெறுது கெடு
நேரமையன், அவஸ்தாத் திரயங்களும், அவஸ்தாத் திரயப்
பாபஞ்சங்கும், எத் வித ஏதுக்களினாலும் நிலைபெறுது அழியத்
தக்கன எனவும், சத்தி - ரஜதம், காணல் - ஜலம் போன்று
பொய் பெணவும், ஆத்மா, அவஸ்தாத் திரயங்களும், அவஸ்தாத்
திரயப் பாபஞ்சப் பொருள்களும் நிலைபெறுது அழியினும், தான்
அவற்றின் அழிவை விகாரம் இன்றிச் சாக்ஷி மாத்திர மாக அறிந்து
கொண்டிருத்தவன், எக் காலத்தினும், எவ் வேதுக்களினாலும்,
அழிவு நேராத சித்தியமா புள்ள சத்தியப் பொருள் என்றும், சுருதி
புக்தி அநுபவங்களால் அபரோக மாக அறிந்து, அந்த “ஆத்ம
சொருபமே நாம்” என்று இருக்கும் பெரியோர்கள், தமது சரீரத்
தின் நாசத்திற்கும், தம் சுற்றத்தா ராகிய வீணையோர் சரீரத்தின்
நாசத்திற்கும், மகக் கலக்கம் அடையார் என்பார் “சுற்று உணர்ந்த
பேர் அதனால் கலங்கார்” என்று கூறினார்.

இதனை பகவத் கதை 2-வது அத்தியாயம் 10-வது ஸ்லோகத்தில்,

अशोच्यानन्वशोचस्वं प्रज्ञावादांश्च भापसे ॥

गतासूतगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः ॥ २-१० ॥

இதன் பொருள் — “கீ துக்கிக்க வேண்டாததவரைப் பற்றித் துக்கப்படுகிறது. ஞான வார்த்தைகளையும் பேசுகிறது. ஞானிகள், உயிர் போனவனையும், உயிருடன் உட்ப்பவனையும், பற்றித் துக்கி மா” எனவும்,

“அன்றவர்கள் சொகிரிவா னுவழுத வாலும்,
பன்றவரி யோர்கன் றுளா பேசுகிற வாலும்,
மன்னமய லேபி ன் டுக்கினகொல் வாயா,
தின்னதொழி டாறாம றத்திடிவை டக்கேள்”.

— பகவத் கதை. 2—12.

“மாமமவ ரானுமுயிர் மாமுமவ ரானு,
மாமறி யோர்காழி மாமையறி யாயோ”.

— பகவத் கதை. 2—13.

என இதன் முதல் துவிலும் கூறியிருத்தல கான் க. (4)

கலங்காரோ விற்ப்புவர்த் கற்றுணர்ந்த பேரேனு,
மலங்காம னுனிருக்கும் வகையுரையு மெனவினவ. (5)

(இ—ள்.) கற்று - (குரு முகமாக ஞான சாஸ்திர அர்த்தங் களைச் செவ்வனே) ஆராய்ந்து, உணர்ந்த - (பிரத்திய கபிந்த பிரஹ் மத்தைச்) சாக்ஷாத்கரித்த, பேரேனும் - ஞானிகளா யிருப்பினும், இறப்பு - (சுற்றதாரர்களுக்கு, அவ்வது, தனக்கு) மாணம், வரில் -

உருமட்டி; கலங்காரோ - டய்ப்படமாட்டார்களோ?, [அங்கு
மாயின், அவ் வுபாயத்தினை அடியேனுக்கு உபதேசிக்க வேண்டு
மென்று அர்ஜுனன் கேட்கின்றான்.] நான் - (அங்கு மாயின்
அவர்கள் டோல்) அடிபேனும், மலங்காமல் - கலக்கம் உருமல்,
இருக்கும் - இருக்கும்படியான, வகை - உபாயத்தினை, உரையும் -
உபதேசித்தருள்வீராக, என - என்று, வினவ - (அர்ஜுனன்)
கேட்க, (எ-று).

‘நான்’ என்பதன் சுற்றில் உள்ள இறந்தது தழீய எச்ச
உம்மை செட்டன் விகாரத்தால் தொக்கது.

‘டேரோனும் . . . உம்மை - உயர்வு, சிறப்பு.

கலங்காரோ - ஓ - வினா. ஆகார எதிர்மறை இடை கிலை
தொக்கது.

‘உரி’ என்னும் வினை பெச்சம், “கலங்காரோ” என்னும்
வினை முட்டக் கொண்டது.

அர்ஜுனன் என்னும் தோன்றா எழுவாய், ‘வினவ’ என்னும்
வினை பெச்சக் கொண்டது.

‘வினவ’ என்னும் செய் வேண் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம்,
பிற கர்த்தாவினை அடியாகப் பிறந்த வினையா லிணைபும் பெயர்
கொண்டது.

கற்றுணர்ந்த பேர் - எழுவாய். கலங்கார் - பய னிலை. (5)

[எவரும் பிறந்து இறப்பது இல்லை எனல்.]

பீடநா னும்புவிமே னிருபர்களு மெய்யுணர்வால்,
ஆயக்காற் பிறத்திறப்ப தார்க்கும்கலை யென்றவரோ. (6)

(இ—ள்.) மெய் உணர்வாய் - உண்மை புணர்ச்சி கொண்டு,
ஆயக்கால் - விசாரிக்குமிடத்து, கீடும் - (அர்ஜுனனாய்) கீழும்,

நானும் - (டகவா ஓய) நானும், புவி மேல் - இப் பூவுலகில் (உள்ள),
நிருபர்களும் - முடி மன்னர்களும் (இன்னும்), ஆர்க்கும் - (வெஞ்ச்
சேதா சிவர்க ளாகிய) எவர்க்கும், பிறந்து - ஜகித்து, இறப்பது -
மரிப்பது (ஆகிய தொழில்), இலை - இன்று, என் னவரோ - என்று
கூறி யருளிய டகவாளோ? (சீர்). (எ-து).

ஆரும் என்பது, நானும் என்பதன் வீகாமம்.

ஆர்க்கும் - என்ற உம்மை முற்றம்மை. சீடம் - நானும் -
நிருபர்களும் - என்ற உம்மைகள் என்னுட்ப் பொருளில் வந்தன.
இறப்பது - தொழிற் பெயர்.

ஆய்க்காள் என்னும் தெரி சிலை வீனை டெச்சம், இலை என்னும்
குறிப்பு வீனை கொண்டது.

பிறத்தல் - சிவன் பிரார்த்த வசத்தால் ஒரு புல சரீரத்தினை
ஏற்றல்.

இறத்தல் - சிவன் பிரார்த்த வசத்தால் ஏற்ற தூல சரீரத்
தைக்கம் ஒழிவில் விட்டுப் பிரித்தல்.

“எவரும் பிறச் சிறப்ப தில்லை” என்பதனை,

“சாவதிலை நாவர்களும் - பகவத் திதை. 2—11.

என்பதனால் உணர்க.

(6)

சங்கேவர்க்கும் பிறத்திறப்ப தில்லையென்றீ ரிவ்வுலகில்,

நீங்குபவ மார்க்கிதனை நிச்சயமாய்ச் சொல்லுமென. (7)

(இ—ள்) சங்கு - இவ் வுலகத்தில், பிறந்து - ஜகதது,
இறப்பது - மரிப்பது, எவர்க்கும் - நாவர்க்கும், இல்லை - இல்லை,
என்றீர் - என்று உபதேசஞ் செய்தீர், இவ் வுலகில் - (அவ்வ
மாயின்) இப் பூ லோகத்தில், பவம் - ஜகித்தலும், நீங்கு - மரித்த

லும், ஆகரு - எவர்க்கு, திதனை - இவ் விஷயத்தினை, நிச்சயம்
ஆம் - (உன்னடிக்) உறுதி யாக, சொல்லும் - உபதேசஞ் செய்யும்,
எ - என்று (அஃஜாபர டகவாஸிடத்து) விண்ணப்பிக்க. (எ-று).

“சங்கு” கீட்டல் விகாரம். “கீங்கு” முத னிலைத் தொழிற்
பெயர். எவர்க்கும் - உம் - முற்று. யார்க்கு என்பது, ஆர்க்கு
என விகார மாட்டிற்று. (7)

இத்தனையிற் பிறத்திறப்ப தேதேத்தவுடற் கதேத்தபொறி,
சித்தியமா கியவாந்மா கின்சொருப மென்றவரோ. (8)

(தி-ள்.) இத் தனையில் - இப் பூ மண்டலத்தில், பிறத்து -
ஜகத்து, திறப்பது - மரிப்பது, எதேத்த - (முற் சென்ம கர்மாதீதப்
படி) தாக்கிய, உடற்கு - சரீரத்திற்கு, அதேத்த - கிட்டிய, பொறி -
தன்மை யாம், [அஃயின் என் ஸ்வரூபம் யா தேனில் கூறுகின்றீர்.]
கின் - உன் னுடைய, சொருபம் - (பதார்த்த) ஸ்வரூபம், சித்தியம்
ஆகிய - எசம் இன்றிய தாய், ஆர்மா - ஆத்மா வே யாம்,
என்றவரோ - என்று உபதேசிக்க பகவானே (கீர்), (எ-று).

‘ஆர்மா’ என்பத னிறுதியில் தேற்றம், அல்லது, பிரி நிலை
வகாரம் விகாரத்தாற் றொக்கது.

‘பொறி’ என்பது ஈண்டுக், குறி, அல்லது, குணம். அதாவது,
இடல்ட அல்லது, தர்மம் ஆம்.

பிராக் அபாவம், பிரத்தொம்ச அபாவம், அஃயோந்ய அபாவம்,
அத்யந்த அபாவம் என்னும் நான்கு அபாவங்களும் இன்றிச்
சதோதிரமா யிருப்பது என்பார், “சித்தியம் ஆகிய ஆர்மா”
என்றார்.

ஈண்டுப் பிராகபாவம், பிரத்தொம்சபாவங்களுக்குப் பிரதி
யோகியாகாதது, சித்திய மாம். சித்தியம் எதுவோ, அது

பரிச்சித் தற்றதா யிருக்கும். சர்வாம்மத தன்மை யாகிய, வஸ்து பரிச்சேத மற்ற தன்மையை, அர்வியோர்கியாதாவ மற்ற தன்மையினுனும், வியாபகத் தன்மை யாகிய சேச பரிச்சேத மற்ற தன்மையை, அத்ச்யந்தாபாவ மற்ற தன்மையினுனும் அறிக.

இறத்தல் பிறத்தா லாதி தர்மங்கள் உடற்கே டுந்நி ஆம்மாவக் கில்லை என்பதை,

“பொண்டுவது பம்பாணு ணிர்மபொருள் பொற்ற
மென்முமொரி யற்கையொடு கிந்ருயியல் பைக்கேண்
முன்றோடும் கப்பருவம் விட்டிளமை மூப்போ
டொன்றாழட லாடினுமு யிர்க்கிடல்ப தர்மம்.”

— பகவத்சுதை. 2—14.

“அந்நவகை யாதுருக ழித்துவரு மாங்கே
எவ்னுருக மாமறிவி ழித்துற்ற லாதால்.”

— பகவத்சுதை. 2—15.

சுட்டதனும் உணர்க.

(8)

அங்கமுய் ரீர்தியநா னன்றிவே நேனைக்கானேன்,
இங்குயான் வேறுண்டே லேனக்கறியப் புகலுமேன. (9)

(இ—ள்.) காள் - காள் (என்னும் பதப் பொரு ளாய் எனது ஸ்வரூபம்), அககம் - (தூ.) சுரீராமும், உயர் - (பஞ்சப்) பிராண னும், இர்திடம் - (சுச) இர்திரிடக்கரம் (ஆகிய இவைகளே), அன்றி - அல்லாமல், வேறு - (இவற்றிற்கு) அர்த்திய மாக, எனை - எனது ஸ்வரூப மாக (சீவீர் கூறிய சித்திய மாகிய ஆத்மா என்னும்) ஒன்றை, கானேன் - அறிந்திலேன், இங்கு - சுண்டு (இந்தச் சுட்டத் தில், அதாவது இந்தச் சுந்தர்ப்பத்தில்). யான் - நான் (என்னும் சொல்லுக்குப் பொரு ளான அத் தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபம்), வேறு -

(இவற்றிற்கு) அச்சம் மாக, உண்டேல் - (ஒன்று) இருக்கு மாயின், எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிய - தெரிபம்படி, புதலும் - (அதனை) உபதேசஞ் செய்பும், என - என்று (அர்ஜுனன்) விண்ணப்பிக்க. (எ-து).

“அக்கம், உயிர், பிராணன், இந்தியம்” என்பவற்றில், எண்ணுமைகள் செட்டன் விகாரத்தால் தொக்கு நின்றன. (9)

மேய்யுமிந் தியங்களல்லால் வேறறியே னென்றவனைப்,
பையவவை யாலறியப் படானுநீ யென்றவரோ. (10)

(இ-ள்.) மேய் - (அவ) சரீரம், உயிர் - (பஞ்ச) பிராணன், இந்திடங்கள் - (தச) இந்திரியங்கள், அல்லால் - (ஆகிய இவைகளே) சாலாக விளக்குகின்றனவே) அன்றி, வேறு - (இவற்றிற்கு) அச்சம் மாக, அறியேன் - (எனது கவருபத்தினை) யான் அறிந்திலேன், என்றவனை - என்று கூறிய அர்ஜுனனை (ப் பார்த்து), பைய - குழந்தாய், அவையால் - அச்சரீர இந்திரியப் பிராணதிகளால், அறியப்படானும் - உணரப்படாதவனும், நீ - நீ யாவாய், என்றவரோ - என் றருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ-து).

“அறியப்படானும்” என்ற எச்ச உம்மையால், சரீரமியப் பிராணதிகளை யறிபவனும், அவற்றிற்கு விலக்ஷணனும், நீ என்பதனை உபதேசஞ் செய்தன றெனக் கொள்க.

“வேறறியேன் - என்றவர்” இரண்டும் தெரி நிலை வினையா வணியும் பெயர்கள். பைய - விளி.

படானும் - படாதவனும் என்பதன் விகாரம்.

படாதவன் - செயப்பாட்டு வினையா வணியும் பெயர்.

“அவையால் அறியப்படான்” என்று இக்குக் கூறியிருப்பது போலவே,

பிரஹ்ம ஜேத 4-து அத்தியாயம் கோ உந்நிஷதார்த்தம்
7-வது கவியில்,

“வாக்ருமநம் கண்செவியான் மன்னினின்ற பிராணனினால்,
நீக்கியுள கரணத்தா னின்மவன்கோ சரிக்கவருன்.” (4-7)

என்று கூறியிருப்பது காண்க.

(10)

தேகம்வே ருகிலதைச் சேர்ந்ததிவ ணேதெனவே,
சோகமே விளைகருமத் தொடர்ச்சியினு லென்றவரோ. (11)

ள்.) தேகம் - சரீரம், வேறு ஆகில் - (எனது ஸ்வரூபத்
திற்கு) அந்நிய மாரு மாயின், அசை - அந்தச் சரீரத்தினை,
இவண் - இவ் விடத்து, சேர்ந்தது - (அவ் ஆத்மா) சம்பந்தித்தது,
எது - எப்படி, என - என்று (அர்ஜுனன் கேட்க), [விடை
அருளிச் செய்கின்றார்.] சோகமே - (ஐய மானுதிகளின் வாய்
லாய்) துன்பமே, விளை - உண்டாக்குகின்ற, கரும - (பூர்வ
புண்ணிய பாவ) கருமங்களின், தொடர்ச்சியினால் - சம்பந்தத்தினால்,
என்றவரோ - (அவ் ஆத்மா சரீரத்தினைச் சம்பந்தித்தது) என்று
அருளிச் செய்த பகவானே (நீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. எது - நீண்ட வினா.

“சோகமே” என்பதில், ஏ காரம் தேற்றப் பொருளில்
வந்தது. பிரிவினையு மாம். என்னை? சச்சிதானந்த சொரூப மாகிய
பிரஹ்மாபிந்த ஆத்மாத் தவிர, அநாத்மா வரைய காரிய சகித
அஞ்ஞாந மனைத்தும் அசுத்த, சட துக்க மெனச் சுருதி கூறுகின்ற
மையினனும், கட்டையிற் கள்ளன் போலத், துக்க மய மான
பிரபஞ்சத்தில், சுக உணர்ச்சி பிராந்தி யாதலினனும், உண்மைச்
சுகம் சிறிது மின்றித் துக்கமே யுள்ளது எனச் சுகத்தினின்றும்
பிரித்துக் காட்டுதலின் என்க.

“சோகம்” என்பது, சோகத்தை என்பதி லுள்ள அத்துச் சாரியைடம், இரண்டாம் வேந்தமை ஐ உருபம் தொகப் பெற்று கின்றது.

“வினை கருமம்” வினைத் தொகை. அது வினைக்கின்ற கருமம் என விரியும். வினைக்கின்ற என்னும் பிற வினை யடியாகப் பிறர் கிகழ் காலப் பெய ரெச்சம், கின்று என்னும் கிகழ் கால இடை நிலையும், அ என்னும் பெய ரெச்ச விருதியும் தொக்கு முத வினை மாத்திர மாய் கின்றது. சேர்ந்தது - சேர்ந்த சேர்க்கை - டைக் குறித்தவின் தொழிற் பெயர்.

வள்ளுச்சொயிகட்டு வேதக்களாற் பிரவிருத்தி, அல்லது, நீவிர்த்தி ரூப மாகப் போதிக்கப்படுவது கன்மம் ஆம். வேதக்களாற் போதிக்கப் படாத ராகத் துவேஷ மின்றிய கமந ஆகமந (போதல், உருதல்) சௌசாதி உதாசீகக் கிரியைகள் கர்மம் அன்றாம். கர்ம மும், பிரவிருத்தியைப் போதிக்கிற விசித கர்மம் எனவும், நீவிர்த்தி யைப் போதிக்கிற விஷித்த கர்மம் எனவும் இரு வித மாகும். விசித கர்மமும், சித்தியம் - கைமித்திகம் - காமியம் - டிராயச்சித்தம் என காண்கு பிரகார மாகும் என உணர்க.

வேத விசித சகாம கர்மமும், விஷேத கர்மமும், ஜன்ம மாண துக்கக்களையே உண்டாக்குவதற்கு மிமித்த மாய் அன்றிச், சம்சார நீவிர்த்தி யாகிய சித்த விசொத்தினிய உண்டாக்குவதற்குக் காரணம் ஆகாமையின் அவற்றைக் குறிப்பான், “சோகமே வினை கருமம்” எனச் சோகத்திற்குப் பிளி நிலையும் தோற்றமு மாகிய ஏகாசங் கொடுத்தக் கூறினார் எனக் கொள்க. (11)

தேகமெடா முன்கருமச் செயல்வருமா நேதேனவே,
எகமா மரமும்வித்து மெனுமுறைபோ லென்றவரோ. (12)

(இ—ள்.) தேகம் - சரீரம், எடா - எடுத்தற்கு, முன் - பூர்வம், கருமச் செயல் - (சரீரத்தால் திகழத் தக்க புண்ணிய பாவ ஏது வான) கருமங்க ளாகிய தொழில், வரும் ஆறு - வரும் வழி (விதம்), ஏது - யாது, என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, [சமாதாநங் கூறுகின்றார்.] வித்தும் - (காரிய மாத் திற்கு அதனை யுண்டாக்கிய) பீஜமும், மாமும் - (அப் பீஜமும் மாத் தின் காரிய மாதவின், அதற்கு அதனை யுண்டாக்கிய) விருகமும், எனும் - (கிமித்த மாம்) என்று கூறப்படுகின்ற, ஏக மாம் - (இவ் விதம் பின் னுள்ள காரியங்கட்கு, முன் முன் னுள்ளவை காரணக்க ளாக மாறுத லின்றித் தொடர்ந்து எல்லை யற்றுச் செல்கின்ற) ஒரே தன்மைத் தாகிய, முறை - கிரமம் (பீஜாங்குர கியாயம்), போல் - போல (த் தேகத்திற்கு முன் வீணையும், அவ் வீணக்கு அதன் முன் னுள்ள தேகமும், கிமித்த மாக எல்லை யின்றித் தொடர்ந்து செல்லும்), என்றவரோ - என் றருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ-று).

மாம், முன் வித்தாலும், அவ் வித்து, முன் மாத் தாலும் உண்டாவன வாய் முடி வின்றித் தொடர்ந்து செல்லும் முறையைப் பீஜ அங்குர கியாயம் என்பர்.

தார்ஷ்டாந்தத்தில் தேகம் முன் கர்மத்தாலும், அக் கர்மம் முற் சரீரத்தாலும் ஆம் என, இவ் வாறு காரிய காரணங்கள் எல்லையின்றித் தொடர்ந்து செல்லுதலின், இத் தேகத்திற்கு, முற் சரீரத்தில் செய்த கர்மம் காரணம், முன் செய்த கருமத்திற்கு, அதற்கு முன் னுள்ள தேகம் காரணம் என இவ் வாறு தேகமும், கர்மமும், பின் பின்னவைக்கு, முன் முன்னவை காரணம் ஆம் என விரித்துப் பொருள் கொள்க.

இத் திட்டாந்த தாட்டாந்தங்களில் முறையே மா நிலையிற் தேகமும், வித்து நிலையில் கருமமும் உள்ளமை அறியத் தக்கது.

மாமும் வித்தும், பின் பின் னுள்ள காரியங்கட்கு, முன் முன் னுள்ளவை கீழித்த மாக எவ்வித யின்றித் தொடர்ச் செல்லும் இக் காரிய காரண தாரை, அல்லது முறை, பிறழ் வின்றி ஒரே படித்தா யிருத்தலின், அதனைக் குறிக்க வேண்டி அம் முறைக்கு “எக மாம்” என்னும் அடை கொடுக்கப்பட்ட தென அறிக.

எடா - ஈறு கெட்ட எதிர் மறைப் பெய ரெச்சம், முன் என்னும் காலப் பெயர் கொண்டு, ஒரு சொல்லாய் கின்று, ‘வருதற்கு முன்’ என்னும் பொருள் தந்தது. “வரு முன்னர்க் காவாதான்” என்பது போலும்.

கருமச் செயல் - பண்பத் தொகை. எனவே - ஏ - அசை கிலை. மாமும், வித்தும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளான. ஏது - கீண்ட வினா. தாட்டாந்தம் இசை யெச்சத்தால் வருவிக்கப் பட்டது. (12)

காயமுந்தா னும்பிறிதேற் கன்மமெவர் செய்ததெனத்,
தீயவடற் கலதுகன்மச் செயறனக்கே தென்றவரோ. (13)

(இ—ள்.) காயமும் - சரீரமும், தானும் - (தான் என்ப தாகிய) ஆத்மாவும், பிறிதேல் - வெவ் வே ருயின், கன்மம் - (தீய, எல்ல) செயல்கள், எவர் - யாவர், செய்தது - செய்தனர், என - என்று அர்ஜுனன் கேட்க, [அதற்குப் பகவான் சமாதாநங் கூறு கின்றார்.] கன்மச் செயல் - அத் தீ வினை எல் வினை யாகிய தொழில் கள், தீய - குற்றம் பொருந்திய, உடற்கு - சரீரத்திற்கே, அலது - அன்றி, தனக்கு - (ஆத்மா வாகிய) தனக்கு, ஏது - எப்படி (ஆம்). (இவ்வினா என்றபடி), என்றவரோ - என் றருளிச் செய்த பகவானே (சீர்), (எ-து).

“எவர் செய்தது” என்பதில், “செய்தனர்” என உயர் தீயன முற்றை ஏற்காமையின் வழு வமைதி யாகக் கொள்க.

கடமும், தானும் - உம் - இரண்டும் எண்ணுப் பொருளன.

ஏது - என்னும் வினா எண்டு எதிர் மறைப் பொருளது.

ஆன்மா - என்பது கடவுள் என்பது போன்று இரு திணைக்கும் பொது. உதாரணம்:- அஃறிணை - பரமாத்மா ஜகத் காரணமா யுள்ளது. உயர் திணை - பரமாத்மா வானவன் ஜகத் காரணன், நித்தியன். எனவே எண்டு உயர் திணை யாகிய ஆன்மாவோடு அஃறிணை யாகிய தேகத்தைச் சேர்ந்து வினாவும் பொது, ஆன்மா வின் சிறப்புப் பற்றித் தேகத்தையும், அதில் அடக்கி, உயர் திணை வினையால் உயர்த்தற்குப் பன்மை யாக, 'எவர்' என வினவுகின்றார் என்க. அல்லது, ஆத்மா தேகம் இரண்டையும் அஃறிணை யாக வைத்து, இவற்றுள் எதற்கு என வினாவ வேண்டிய விடத்து, எவர்க்கு என்று வினவியது திணை டால் வழு உமைதியா மென்க.

தூல ரூக்கும் உடல்கள், அராத்மா வாதல் பற்றி, அசுத்த, சட, துக்க, அநித்தியம், தரை, திரை, மூப் பாதி அவன்னைகள், ஷட் பாவ விகாரம், இராகத் துவேஷாதி தோஷங்களை முடைமை யின், அவற்றை யறிவிப்பான், அதற்குத் "தீய" என்னும் அடை கொடுக்கப்பட்டது. (13)

படர்க்கும் முடல்செய்யிற் பலமுறுவ தார்க்கெனவே,

அடர்பலமு முடற்கேயா மறிவார்க்கே தென்றவரோ. (14)

(இ—ள்.) படர் - விரித்த, கரும்பம் - (சபாசுபக்) கிரியைகள், உடல் - சரீரம், செய்யில் - இயற்றுமாகில், பலம் - (அவற்றின் புண்ணிய பாவ) பலன்களை, உறுவது - அடைதல், ஆர்க்கு - எவர்க்கு (உரியது), என் - என்று அர்ஜுனன் வினவு, [உத்தரங் கூறுகின்றது.] அடர் - கெருங்கிய, பலமும் - (புண்ணிய பாவ) பயன்களும், உடற்கே யாம் - சரீரத்தினுக்கே யாகும், அறிவார்க்கு - (சாக்ஷி ரூப) ஆத்மாவிற்கு, ஏது - எப்படி (ஆம்) (இல்லை

என்றடி) என்றடரோ - என் றருளிச் செய்த பகவானே (கீர்),
(எ-று).

‘பெரும்’ என்ற உம்மை - இறந்தது தழீஇய எச்சம்.
எனவே - ஏ - அசை சிலை. உறுபது - தொழிற் பெயர். “பார்க்கு”
என்பது, ஆர்க்கு எனத் திரிந்து கின்றது. ஏது - கீண்ட வினா.
அறிபார்(க்கு) - தெரி சிலை வினைபா வினைபம் பெயர்.

கடம் முதலியவற்றைச் செய்வதனால் வரும் இலாப நஷ்டங்
கள், அவற்றைச் செய்யும் குலாவனை அடையும் அன்றிக், குலால்
ஞற் செய்யப்படும் குடம் முதலியவற்றையும், அக்கு அதனை
வினோத மாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பவர்களையும், அடை
யாமை போலக், கண்மக்களைச் செய்வதனால் உண்டாம் பயன்கள்,
கண்மக்களைச் செய்வ தாகிய சரீரத்தினை அடையுமே அன்றிச்,
சரீரத்தாற் செய்யப்படுங் கண்மக்களையும், அக்கு இவற்றிற்குச்
சாக்ஷி மாத்திரமா யிருக்கும் ஆத்மாவையும், அடையா என்பது
தாத்நரிபம். (14)

வெய்யவீனை யுடற்கேன்றால் மெய்யிங்கே விழுவாந்மா,
ஐயமற நாகசொர்க்க மதுபலிப்ப தேதேனவே. (15)

(இ—ன்.) வெய்ய - கொடிய, வீனை - (அக்) கருமங்களின்
(பலன்கள்), உடற்கு - சரீரத்திற்கு (உரிமை), என்றால் - என்று
உறின், மெய் - (துவ) சரீரம், இங்கே - இவ்வுலகத்திலே, விழ -
(புண மாகி) விழுத்து பேசுக, ஆத்மா - (சேஷித்திராநின்ற)
ஆத்மா, ஐயம் - சம்சயம், அற - இன்றி, நாக - (அக் கர்ம பல
மாகிய) நாக (துன்ப)த்தினையும், சொர்க்கம் - ஸ்வர்க்க (இன்ப)த்
தினையும், அதுபலிப்பது - (சென்று) நுகர்வது (என்பது), ஏது -
என்படி (ஆம்), என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

இங்கே - ஏ - அசை நிலை. ஏ - நற்று அசை, வினை - வாகுணிக டத மாம். அதாவது, ஆகு பெயர்.

தல் வினை தீ வினை மாகிய காமிய கர்மங்கள், தம் பல போகத் தை மளிப்பான், அவற்றிற் கேற்ற பந்த ரூப மான ஜர்மங்களைக் கொடுத்தலால், முகதிப் பரதிபந்தக மாதலின், அவ் வினைகளை 'வெய்ய வினை' என அடை கொடுத்தக் கூறினார் ஆசிரியர்.

“ஐயம் அற அதவலிப்பது” — சட மாகிய உடலுக்கு அதவல மாகிட ஞாகம் சிறிதும் பொருத்தாமைவினானும், தேகம் இங்கே பிணை மாகி விழுந்து அழிந்துவிடல் பரத்தியகூ மாதலினாலும், உலகத்தில் “இவன் பூர்வ பண்ணியத்தால் அட்ட ஐசவர்யத்தோடு சகத்தை உதவலிக்கின்றான்” என்றும், “இவன் பூர்வஞ் செய்த பாபத்தால் அட்ட தரித்திர னாய்த் துக்க மதவலிக்கின்றான்” என்றும் கூறப்படுகின்ற இத் தகைய பல உலகாதவலங்களினாலும், சாஸ்திரங்களில் இவ் விண்ண தருமங்களை, அல்லது, தவங்களைச் செப்தவோர், உடல் நீத்த பின், இவ் விண்ண பதவிகளை அடைவார்க ளென்றும், கூறுகின்றமையின், சக துக்காதவம உடலுக்கு ஒரு போது மின்று; ஆர்மாவுக்கே என்பதிற் சிறிதும் சந்தேக மில்லை; என்பதை உணர்ந்த ” ஐய மற ” என்னும் அடை அதவலத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட தென்க.

இதனால், அர்ஜுனன் உடல் என்னும் பதத்திற்குத் தூல சரீர மாத் திர மாக அர்த்தம் கொண்டு கேட்கின்றான் எனத் தெரிகிறது. இதற்கு விடை மாக வுள்ள அடுத்த பாட்டில், பகவான் “தது காணச் செயல் தன தாச் சார்வது போல்” என்று விடை கூறு கின்றமையின், உடல் என்னும் பதத்தால், தூல ரூபம தேக மிரண்டிணையும் சேர்த்தே சொல்கின்றார் என அறிக. (15)

அநுபவமே யிலையதுவீ ணாரோபி தநிகழ்த்தில்,
ததுகாணச் செயறனதாச் சார்வதுபோ லென்றவரோ. (16)

(இ—ள்.) அது - (ஆர்மா ராக சொர்க்க மதுபலிக்கிறது என்னும்) அங் வகையுபவம், சீகழ்த்தில் - புகழ் மீடத்து, அதுபவமே இலை - (உண்மை) அதுபவமே யன்று (யின்னர்), தது - (எ.துவு) சீர்த்தினதும், காண - (இத்திரிய அந்தக்) காணக் கனினதும், செயல் - (ஆகிய) தொழில்கள், தனது ஆ (க) - தன்னுடைய தொழில்களாக, சார்வது போல் - (அத்தியஸ்த மாயம்) பொருத்தித் தோற்றுவது போல், வீண் - வியர்த்த மான (பயனற்ற), ஆரோயிதம் - அத்தியாசத் தோற்ற மாம் (பொய்த் தோற்ற மாயம்), என்ருவரோ - என் றருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ-து).

அதுபவமே - ஏ - தேற்றம். இலை - இல்லை என்பதன் விகாரம்.

தனது - பன்மையில் ஒருமை மயக்கிற்று.

செயல் - பால்பகா அஃறிணைப் பெய ராகவின், ஒருமை பன்மை கட்டுப் பொது. இக்கே காணங்கள் பல வாகவின், செயல் களும் பலவே. ஆகவே, செயல் பண்டுப் பன்மைபாலது.

ஆரோயிதம் - தனது அபாவ அதிகாணத்தில், தனது அவயாசம் (தோற்றம்), அல்லது, அதிஷ்டாநத்தினும் விஷம சத்தை யுடைய வேற்றுச் சொரூபம். உதாரணம் - இரச்சுவில் சர்ப்பம், சத்தியில் வெள்ளி முதலியன.

காணம் - சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிவ்நுவை, கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களும், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் என்னும் கர்மேந்திரியங்களும் ஆகிய பாகிய இந்திரியங் கள், மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்னும் அந்தக் காணங் கள், இவை குகும் சரீரத்திற் சேர்ந்தவை. சுரோத்திராதியவற்றின் தொழில் - கேட்டல் முதலியன. வாக்காதிகளின் தொழில் - வசூர்த்தல் முதலியன. மன மாதிகளின் தொழில் - கீனைத்தல் முதலியன.

தூல நபுவின் செயல் - பருத்தல் ஆகியன.

இத் தொழிற் ஆம்மாவீர் கில்லாம விருத்தும், பளிங்கை
படுத்த செல் உபததம் பூவின் கிரம், பளிங்கில் அத்தியஸ்த மாய்த்
தோற்றுவது போல, ஆம்மாவை படுத்த இவற்றின் தொழில்கள்,
ஆம்மாவில், “கான் பருத்தேன்” என்ப தாதியாகவும், “கான்
கேட்டேன்” என்ப தாதியாகவும், “கான் வசனித்தேன்” என்ப
தாதியாகவும், “கான் வினைத்தேன்” என்ப தாதியாகவும், அத்தி
யஸ்த மாய்த் தோற்றதல் காண்க.

இஃ வாரோடதங்கு ஆம்மா அதிஷ்டாக மாய். அதிஷ்
டாகம் - ஆரோடம தோற்றங் காலத்து, எது தோற்றுகிற தில்லை
யோ, எது தோற்றுவதனல், ஆரோபம் தோற்றங் தில்லையோ,
அது அதிஷ்டாகம் அது ஆரோபித சர்ப்பத் தோற்றங் காலத்து,
இரச்சு (சயிது) தோற்றங் தில்லை. அதிஷ்டாக இரச்சுத் தோற்றங்
காலத்து ஆரோப த சர்ப்பத் தோற்று நென அறிக.

ஆம்மாச் செல்லல், அதுபலித்த லாதி எத் தொழிலு மில்லாத
நிஷ்கிரியம் ண்டதற்குச் சருதி:

गान्धरात ब्रह्म उपनिषत्.

“आकारमेकं संपूर्णं कुत्रचिन्नहि गच्छति ॥

तदब्रह्मात्मयच्छेष्टः कुत्रचिन्नैव गच्छति ॥ ३५ ॥

— பாசுபத பிரஹ்ம உபநிஷத்.

“ஆகாசம் ஒன்று சம்பூர்ணம். ஒரிடத்துக்கும் செல்ல தில்லை.
அது போன்று, ஆம்மாவீத் கிரேஷ்டன் ஒரிடத்துக்கும் செல்ல
தில்லை.” என்று, ஆம்மா வியாபக அக்கிரிய மாகவின், ராகம்
முதலிய ஒரிடத்துக்கும் செல்ல தில்லை என்று கூறுகின்றது. (16)

மற்றுடலின் செங்கைதன்மேல் வருமயக்க மேதேனவே,
முற்றுணர்வோன் நிலலாத மோகமென்று சொன்னவரோ. (17)

(இ—ள்.) மற்று - (தனக்கு) வேறான, உடலின் - (ஸ்தல நகம்) சரீரங்களின், செங்கை - (பருத்த வாதி, காண்ட வாதி) தொழில்கள், தன் மேல் - (ஆத்மா வாகிய) தன் மீது, வரும் - (நான் பெருத்தேன், நான் பார்த்தேன், நான் கடந்தேன் என்பன வாதியாக) வந்து தோற்றுகின்ற, மயக்கம் - பிராந்தி, ஏது - ஏப்படி, என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, [அதற்கு உத்தரங் கூறுகின்ற.] முற்று - பூரணமான, உணர்வு - ஞானத்தை, ஒன் நிலலாத - அடைத வின்றிய, மோகம் - மயக்கத்தினால் (வந்து பொருத்துகின்றது) என்று - என, சொன்னவரோ - உபதேசித்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. “ஒன்று” என்பது, அல் விருதி குறைந்த முதல் நிலைத் தொழிற் பெயர். ஏது - கீண்ட வினா. (17)

அறிவுதே கந்தனக்கோ வாந்மாவிற் கோவேனவே,
பிறிவுசெயி லகித்துடலம் பிரமமறி வென்றவரோ. (18)

(இ—ள்.) அறிவு - (அந்தப் பூரண) ஞானமானது, தேகம் தனக்கோ - தேகத்திற்கா, ஆத்மாவிற்கோ - ஆத்மாவிற்கா, என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, [சமாதாநங் கூறுகின்ற.] பிறிவு செயில் - (தேகத்தினையும், ஆத்மாவினையும்) பாசுபடுத்தி (ப் பார்க்கில்), உடலம் - சரீரம், அசித்த - ஜடமாம், பிரமம் - (ஆத்மா வாகிய) ப்ராஹ்மம், அறிவு - ஞானஸ்வரூபமாம், என்றவரோ - என அருவிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. தன் - சாரியை. தனக்கோ - ஆத்மாவிற்கோ - ஒ - இரண்டும் வினா. (18)

தேகமசித் தாக்லிந்தச் செயல்வருவ தேதேனவே,
ஏகபாஞ் சோதியின்முன் னிருக்கையினு லென்றவரோ. (19)

(இ—ள்.) தேகம் - சரீரம், அசித்து ஆகில் - ஜடம் ஆயின், இத்தச் செயல் - (அதற்கு இயங்க வாகி) இத் தொழில்கள், வருவது - வந்து பொருத்ததல், ஏது - எப்படி, என - என்று அர்ஜுநன் வினவ, [அதற்குச் சமாதானங் கூறுகின்றார்.] ஏக - அத்வைத ரூப, பாஞ் சோதியின் - பிரஹ்மப் பிரகாசத்தின், முன் - சந்தியில், இருக்கையினால் - (தேகம்) இருக்கின்றமையினால், என்றவரோ - (அதற்குச் செயல்க ளுண்டாம்) என் றருளிச் செய்த பகவானே (சி), (எ-று).

ஏ - அசை. வருவது - தொழிற் பெயர்.

ஏகம் - சஜாதிய, விஜாதிய, சவகத பேத மற்றது. பாஞ் சோதி - சூர்யாதிப் பிரகாசங்கட் கெல்லாம் மே லாகிய பிரகாசம், அது பிரஹ்ம மாம். (19)

இருக்கினும் சேதந்திற் சிச்செயலுண் டோவேனவே,
உருக்குபடாக் கார்தமுன்னி னுரசிநிக ரென்றவரோ. (20)

(இ—ள்.) இருக்கினும் - (சேதந சங்கிதாநத்தினைப் பெற்று) இருப்பினும், சசேதநத்திற்கு - (கற் போன்ற) ஜடமாகிய சரீரத் திற்கு, இச் செயல் - (உளர்தல் காண்ட வாகி) இத் தொழில்கள், உண்டோ - உள வாமோ? என - என்று அர்ஜுநன் வினவ, [அதற்குத் திருவுட்பந்த வாயிலாக உத்தரங் கூறுகின்றார்.] உருக்கு படா - (அக்கியில் வைத்து) உருக்குதலைப் பொருந்தாத (உருக்கப் படாத என்பது அர்த்தம்), கார்த முன்னில் - கார்த சந்தியில், ஊசி சிகர் - (ஜட) ஊசி (க்குச் சேஷ்டை உண்டாதல்) போல, (ஆத்ம சந்தியில் ஜட சரீரத்திற்கும் பருத்தல், காண்ட வாகி)

சேவ்வடை (ஒண்டாம்), என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகடாடு (சீர்), (எ-து).

எ - அசை. 'இருக்கினும்' என்ற உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

இசை பெச்சத்தால் எஞ்சி கின்ற தார்வட்டாந்தம் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. இதனைச் சூசி (ஊசி) காந்த (காந்தம்) கியாயம் என்பா. காந்த சக்தியில், ஐட ஊசி தொழிற் படுதல் போலச், சேதா ஆத்ம சக்தியில், ஐட சரீரமும், பருததல், காண்டல், நடத்தல் முதலிய தொழில் செய்த லுண்டு. காந்தமும், ஆத்மாவும், கிஷ்கிந்தியமா யிருக்கின்றன. ஊசியும், தூல சரீரமும், சக்சிந்தியம் ஆகின்றன என்ற. - ரு-உணர்தல் வேண்டும்.

உருக்கு - ஈது குறைந்த முத னிலைத் தொழிற் பெயர்.

படா - படாத என்னும் எதிர் மறைப் பெய ரெச்சத்தின் ஈது தொக்கு கின்றது.

உருக்கப்பட்ட காந்தத்தில் அதன் சக்தி சிறிது குறையு மாதலின், குறையாத பூரண சக்தியுடைய காந்த மென்று காட் டற்கு "உருக்கு படாக் காந்தம்" என்றார். (20)

சொன்னசெய லுடற்காணற் சுகதுக்கம் யார்க்கெனவே, அன்னசுக துக்கமுந்தா னவ்வுடற்கே யென்றவரோ. (21)

(இ-ள்.) சொன்ன - (முற்) கூறிய, செயல் - (அச் சபா சபத்) தொழில்கள், உடற்கு ஆனல் - சரீரத்திற் காமாயின், சுகம் - (அதனல் வரும் பய னாகிய) இன்பமும், துக்கம் - துன்பமும், யார்க்கு - எவர்க்கு, என - என்று அர்ஜுனன் கேட்க, [அதற்கு விடை யிறுக்கின்றார்.] அன்ன - அவ் வா ராய், சுகம் - இன்பமும், துக்கமும் - துன்பமும், அவ் உடற்கே - அந்தச் சரீரத்திற்கே யாம், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகடாடு (சீர்). (எ-து).

எனவே - ஏ - அசை. தான் - அசை.

உடற்கே - ஏ - பிரி நிலையும் தேற்றமு மாம். சக துக்கம் உம்மைத் தொகை. சகமும், துக்கமும் என்ற எண் ணுமைகளில், முதலது தொக்கு சிந்தது.

“படர் கருமம்” என்னும் 14-வது செய்யுளில் கூறப்பட்ட விஷயமே 21-வது ஆகிய இச் செய்யுளிலும் கூறப்பட்டமையின், கூறியது கூறல் என்னுங் குற்ற மாயே என்னின், ஆகாது. என்னே? 14-வது செய்யுளில் தூல சரீர நோக்கினால் வினவப்பட்டது. அதற்கு அடுத்த பாவில் “தது காணச் செயல்” என வெளிப்படையாகச் சூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் சேர்த்துக் கூறியதி லிருந்து, தூல சரீரம் இக்கே விழுந்து அழிந்த விடுவதால், அதற்கு ஒரு போதும் நரக சொர்க்க அநுபவம் கூடா தென்று ஐய மற அறிந்த அர்ஜுனன், சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்குத் தான் நரக சொர்க்க அநுபவம் கூறுகின்றார் போலும்; அஃ தெக்கன் பொருத்தம்? என்னும் ஐய முடையவ ரும், 21-வது ஆகிய இச் செய்யுளில் சூக்ஷ்ம சரீரத் தைப் பற்றியே வினவுகின்றமையின், இதுவேறு விடயமாகவே, கூறியது கூறல் என்னும் குற்ற மின்ற.

(21)

சேதநமா மாந்மாவைச் சேராத துக்கசுகம்,

ஒதுசட மாமுடலை யுற்றிடுமோ சொல்லுமென. (22)

(இ—ன்.) சேதநம் ஆம் - அறிவு எவருப மாகிய, ஆத்மாவை - ஆத்மாவின், சேராத - பொருத்தாத, துக்கம் - துக்கமும், சுகம் - சுகமும், ஒது - (அதற்குப் போகாயதாக (போகத்திற் கிட) மாகச்) சொல்லப்பட்ட, சடம் ஆம் - அறி வின்றிய தாகிய, உடலை - சரீரத்தினை, உற்றிடுமோ - பொருத்தமா? சொல்லும் - (அடியேனுக்குக்) கூறி யருளும், என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ—று).

துக்க சுகம் - உம்மைத் தொகை.

உற்றிடுமோ - இது - பருதிப் பொருள் விருதி. ஒ - வினா
வகையால் எதிர் மறைப் பொருள் தந்து கின்றது.

தாத்தரியம் - ஒருவன் வேறு ஒருவனை வானினால் வெட்டிக்
கொலை செய்தா னாயின், அக் கொலைக் குற்றத்துக குரிய தண்டனை
யை, அப் பருவன் அடைவனே மன்றி, அசேதநக் கருவி யாய
வா ளாயதம் அத் தண்டனையை அடையாதது போல, “ஆத்மா
ஐட மாகிய சீரத்தினைக் கொண்டு, நல் வினை தீ வினைகளைச்
செய்வதால், அக கர்த்தா வாகிய ஆத்மாவை, அவற்றின் சுக
துக்கக்க ளாய பலன்கள் பொருந்தமே மன்றி, அதன் கருவி யாகிய
சீரத்தினைப் பொருந்தா” என்னும் கருத்தை உட் கொண்டு,
“சட மாம் உடலை உற்றிடுமோ” என்று அர்ஜுனன் வினாவு
கின்றான் என உணர்க. (22)

பூதமைத்தோ டைந்துயிர்கள் புலன்கள்பத்து மநமுதனால்,
கீதிருமெய் யிதின்மகத்துக் சின்பதுன்ப மென்றவரோ. (23)

(இ—ள்.) பூதம் ஐத்தோடு - (஁தூல) பஞ்ச பூத (காரிய
மாகிய ஁தூல சீர)த் தோடு, ஐத்து உயிர்கள் - பஞ்சப் பிராண
னும், பத்து புலன்கள் - (அறி கருவி தொழிற் கருவி யாகிய)
தசேத்திரியங்களும், மகம் முதல் காங்கு - மகம் முத லாக வுள்ள
(புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்னும்) காங்கு (அத்தக்காணமு)ம்,
சது - (ஆசிய) இந்த இரு பத்து காங்கு தத்துவங்களே, இரு
மெய் - (஁தூலம் ரூபமம் என்னும்) இரண்டு சீரங்க ளாம்,
இதில் - இவ் விரு சீரத்தினுள், மகத்துக்கு - மகத்திற், இன்ப
துன்பம் - சுக துக்கங்கள் (பொருத்தம்), என்றவரோ - என
அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ-து).

‘ஈது’, ‘இதில்’ — என்பன பன்மையில் ஒருமை மயக்கம்.

பூதங்களின் காரிய மாகிய ஸ்தூல சரீரத்தினைப் பூதம் எனக் காரண வாசு பெயர் என்னும் லக்ஷணையிற்றே கூறினர்.

“ஐத் துயிர்கள், புலன்கள் பத்து, மஃ முத னான்கு” என்ப வற்றி னீற்றில் முற்றும், என்னு மாய உம்மைகள் தொக்கன.

இதில் - இல் - ஏழ் னுருபு, இன்ப தன்பம் - உம்மைத் தொகை.

தூல சரீரத்தில், பிருதிலியின் பாகம்:- உரோமம், தோல், நாடி, மாமிசம், எலும்பு-5. ஜலத்தின் பாகம்:- உமிழ்நீர், வியர்வை, மூத்திரம், சுக்கிலம், சோணிதம் - 5. தேயலின் பாகம்:- நித்திரை, தாகம், பசி (உதாக்கிசி), காந்தி, சோம்பல் - 5. வாயுவின் பாகம்:- விரிதல், ஒடுதல், இருத்தல், கடத்தல், சுருக்குதல் - 5. ஆகாயத்தின் பாகம்:- சிரம், கண்டம், இதயம், உராம், இடை இவற்றி லுள்ள வெளி - 5. எனவே, தூல சரீரம் பஞ்சபிரகார பஞ்ச மஹா பூதங் களுள், ஒவ் வொன்றின் ஐத் தைத்து தத்துவங்களா யுள்ள இரு பத் தைத்து தத்துவங்களா யிருத்தலின், அதனைப் “பூத மைத்து” என்றார்.

தூல சரீர தத்துவத்தைச் சூக்ஷ்ம சரீர தத்துவத்தி னின்றும் வேறு காட்ட, ‘ஓடு’ என்னும் இடைச் சொற் கொடுத்துப் பிரித்தார்.

சட சூக்ஷ்ம சரீரத் துள்ளும், பிராணனும், கர்மேந்திரியமும் போண் றில்லாமல், விஷ்ணு மான சத்துவ குணம்சப் பிரதிபிம் பாசிரய யோக்கிய மஃ மாதிய அந்தக்காணத்திற்கு, அத் தருதி யிருத்தலின், அதனை விதத் தெடுத்தோதினா டென்க.

தூல சரீரம், 5 தத்துவம், 6 தத்துவம், 7 தத்துவம் என மூ விதக் கொள்கையும் தூல் வழக்கில் உள.

சூக்ஷ்ம சரீரம் - விபாசன், பிராணன், அபாசன், சமாசன், உதாசன் என்னும் டாடக்களும், சரோத்திரம், த்வக், சக்ஷு, சிவகலை, கிராணம் என்னும் ஞாந இந்திரியமும், வாக், பாதம், பாணி, பாய், உபஸ்தம் என்னும் கர்ம இந்திரியமும், மனம், டத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் என்னும் அந்தக் காணமும் சேர்ந்து 19 தத்துவக்களாம்.

சூக்ஷ்ம சரீரம், 20 தத்துவம், உள்ளத்தை கீக்கி 19 தத்துவம், சித்தத்தை மனத்திலும், அஹங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கி 17 தத்துவம் என மூலவீதக் கொள்கையும் தூல் வழக்கில் உள.

வேதாந்த குடாமணி “நக்கு மந மிரு பத்து நான்காவ தாகும்” (76) என்று கூறுவதும் உதாரணம் ஆம். (23)

இந்தவிரு வகைத்ததுவிற் கேதுவே தேனவினவ,
முந்தியகா ரணமதனான் மூன்றுதது வென்றவரோ. (24)

(இ—ள்.) இரு வகை - (தூலம், சூக்ஷ்மம் என) இரண்டு வித (மாக மேற் கூறப்பட்ட), இந்த ததுவிற்கு - இச் சரீரங் களுக்கு, ஏது - காரணம், ஏது - யாது, என - என்று, வினவ - (அங்கு—ன்) கேட்க, [அதற்குச் சமாதாபி கூறுகின்றீர்] முந்திய - (இவற்றிற்கு) முற்பட்ட (பரம்பரா காரண மாய்), காரணம் - (அஞ்ஞாந மென்னும்) காரண (சரீர) மாய், அதனால் - அக் காரண சரீரத்தோடு (மேற் கூறப்பட்ட இரண்டுஞ் சேர), மூன்று தது - மூன்று சரீர மாய், என்றவரோ - என்று அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ—து).

இச் செய்யுள்; சூசிக் கட்டாஹ மீயாய முடைய தாம்.

முந்திய என்பது நண்டு அஞ்ஞாநத்தைக் குறிப்பித்து “து” விகாரத்தாற் றொக்கது.

துக்க சுகங்கள் சீர்த்திற்கா, ஆத்மாவிற்கா என்ற விரிந்த விசாரம் நடக்கும் போது, இடையில், தூவ ரூக்ம சீரங்கட்குக் காரண மாகிய காரண சீரத்தை வினவி லிடை இறுத்தல், மற் றொன்று விரித்தல் என்னுங் குற்ற மாகாதோ? எனின், ஆகாது. என்னை? விரிந்த சீர விசாரணையில் முற் கூறிய சீரங்கட்குக் காரணங் கூறுவதும், அக் காரண அஞ்ஞாநமும், ஒரு சீர மாதவின, அதனையுஞ் சேர்த்துச் சீரம் மூன் றென்பதும், அம் முச் சீரங்களுள் மதிற்கே இன்ப துன்பங்கள் என்பதும் பிரசங்கத் தொடர் புடைய வாகலான் என்க.

இந்த - இ - என்னும் அண்மைச் சுட்டின் விகாரம். ஏ தென - ஏது - நீண்ட வினா. முத்திய - பெய் சொச்சம். அது காரணம் என்னும் பெயர் கொண்டது.

அதனால் - ஆல் - கருவி கர்த்தாப் பொருட் டாய மூன்ற னுருபு. அது இங்குத் “தூங்கு கைபா லோங்கு தடைய” என்பது போல, உட னிகழ்ச்சிப் பொருட் டாயது. அவ்வது, முத்திய காரண மதனால் - (இவற்றிற்கு) முற்பட்ட (அஞ்ஞாந வடிவ) காரண சீரம் ஒன் றிருக்கின்ற அத் தன்மையினால், என அர்த்தக் கொண்டு அதனைக் கருவிப் பொருளது எனக் கொள்ளினும் அமையம். (24)

மநமறியுந் துக்கசுக வரவேன்றி ரம்மநமும்,
வினவிலசே தநமலவோ விரித்தேனக்கு விளம்புமேன. (25)

(இ—ள்.) துக்க சுக - துன்ப இன்பங்களின், வரவு - வருதலை, மநம் - மகது, அறியும் - உணரும், என்றிர் - என (தேவரீர்) கூறி யருளினீர், அம் மநமும் - அந்த மநமும், வினவில் - விசாரிக்கு மிடத்து, அசேதநம் - ஜடம், அலவோ -

அன்றோ, விரித்து - (ஐடத்திற்கு அறிபுந் தன்மை எங்கன்
பொருத்தம் என்னும் விஷயத்தினை) விஸ்தரித்து, எனக்கு -
அடிபெறுக்கு, விளம்பும் - கூறி யருளும், என - என்று
அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

வாடி - தொழிற் பெயர்.

“மருமம்” என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச வும்மை
யாம், “துவ சீரம் ஐட மாதல் போன்று” (மருமம் ஐடம்)
என்டதை, உம்மை உணர்த்தி கின்றமையின்.

அவகோ - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம். (25)

அம்மகத்தி லாந்மா வபேதம்போற் றேன்றுதலால்,
வீம்முதுக்க சுகத்தைமக மேவுமென்று சொன்னவரோ. (26)

(தி—ள்.) அம் மகத்தில் - (முற் றுகன்ற) அந்த மகத்தின்
கண், ஆத்மா - (சேதந ரூப) ஆத்மா, அபேதம் - ஒன்றுபட்டது,
போல் - போல, தோன்றுதலால் - பிரதீதி யாதவினால், வீம்மு -
மிருந்த, துக்க சுகத்தை - துன்ப இன்பங்களை, மகம் - மகது,
மேவும் - பொருத்தம், என்று - என, சொன்னவரோ - கூறி
யருளிய பகவானோ (கீர்), (எ-று).

மகம் ஆத்ம சம்பந்தி யாகவின், பாஷாணம் போ லன்று.
என்னை? அசங்க ஆத்மாவோடு உண்மையில் மகத்திற்கு எச்
சம்பந்தமும் பொருத்தாது. ஆயினும், பிரதிவிம்பித்தலால் மகத்தில்
ஆத்மாவின் கற்பித சம்பந்தம் தோன்றுகின்றது. பிரதிபிம்பாசிரய
யோக்கிமதை யற்ற கல்வி (பாஷாணத்தி)ல், அவ் வித சம்பந்த
மின்று என்ப தாம்.

‘போல’ என்று கூறியதன் கருத்து, ஆத்மாவுக்கும்,
மகதுக்கும், ஞாந காலம், அஞ்ஞாந காலம் ஆகிய எந்தக்

காலத்திலும் ஏகத்வம் இன்று என்பது தோன்ற, 'அபேத மாயத் தோன்றுதல்' எனக் கூறுது, "அபேதம் போற் றோன்றுதல்" எனக் கூறிய தாகும். (26)

அந்தமனோ துக்கசுக மதனிதத்து நீல்லாமல்,
வந்திலங்கு மாந்மாவை மருவியதென் சொல்லுமென. (27)

(இ—ள்.) அந்த - (முற் புகன்ற) அம், மனோ - மரத்தினது, துக்க சுகம் - துன்ப இன்பங்கள், அதனிதத்து - அந்த மரத்தி னிடத்தே, நீல்லாமல் - இராமல், வந்து - போந்து, இலங்கும் - (அபேதம் போல்) விளங்கும், ஆர்மாவை - ஆத்மாவின், மருவி யது - பொருந்தியது, என் - எம்மன் (அல்லது, எத தன்மையது), சொல்லும் - (இதனைக்) கூறி யருளும், என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

மக: + துக்கம் - மனோ துக்கம் - வட மொழிச் சந்தி.

மகம் என்பது, மனோ எனச் சம்ஸ்கிருத முதல் வேற்றுமை யோடு கூடி வந்தது.

இக் கேள்வியி லிருந்து, இது வரை கூறி யருளியதை அர்ஜுனன் என் குணர வில்லை மென் றறிந்த ஸ்ரீ பகவான், துர்ச்சா தஷ்யது (கெட்டவர்கள் சந்தோஷம் அடைக.) சியாய ரீதியால் அவன் கொள்கையை, அதாவது, சுகாதிகள் ஆத்மாவைப் பொருந்தியதென ஒப்பக் கொண்டு, விடை கூறத் தொடங்குகின்றார். (27)

வெய்யுகள லின்குடு மேல்வைத்த சட்டியினூ,
யூய்யுன ஹாவேந்தங் கொன்றுதல்போ லென்றவரோ. (28)

(இ—ள்.) வெய்ய - வெப்பம் (மிஞ்சுத), கனலின் - அக்கிரியின், குடு - உஷ்ணம், மேல் வைத்த - (அந்த அக்கிரி

பா) மீது (சுமந்த முது) லைக்கப்பட்ட, சப்டியின் ஊடு -
பாத்திரத்திற்குள், உய்ய - விடப் பெற்ற (உய்த்தல், அலலது,
உட்கை = செலுத்ததல்), பணம் ஊடு - ஜலத்தி னிடத்தில்,
பந்த - உந்து, ஒன்றுதல் - பொருத்துதல், போல - ஒப்ப
(மனோ சுமந்தி - அப ஆத்மாவின் சுத துக்கங்கள் சாரும்),
என்றவோ - என் அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

அந்து - அகச. ஊடு - இரண்டும் ஏழ் னுருபு.

உய்ய - உய்த்த என்னும் இறந்த காலப் பெய ரெச்சம்,
எதனை நோக்கித் தகா விடை நிலை தோகரு “உய்ய” வென
விசார மாயிற்று.

உய்ய - என்னும் அடை, மணி மந்திராதிகளாற் றடைப்
பட்ட அக்கிவி, சலத்திற் குடு பிறப்பிக்குந் தகுதி யற்ற சிறிய
உககிவி பாதிக்கினை நீக்கற் கென்க.

தார்ப்பாடத்தம் எஞ்சி கின்றமையின் இசை யெச்சத்தால்
யீசித் துணாத தாம்.

இதனை, தந்த ஜல (காய்ச்சிய கீர்) அக்கிவி உஷ்ண (நெருப்பு
குடு) நியமம் என்பர். தந்த ஜலம் என்பது காய்ச்சிய கீருக்குப்
பெய ராம். அக்கிவி உஷ்ணம் என்பது நெருப்பின் குட்டுக்குப்
பெய ராம். காய்ச்சிய கீரில், நெருப்பின் குடு சம்பந்த மாத்நிரத்
தால் அத்தியாச மாகக் காணப் படுவது போல, ஆத்மாவில்,
மகத்தின் சுத துக்கங்கள், சம்பந்த மாத்நிரத்தால், அத்தியாச
மாகக் காணப் படுவதே ஊழி உண்மை யன்றும் என உணர்க. (28)

சித்தாகு மாந்மாவுஞ் செடமாகுஞ் சித்தமுந்தான்,
ஒத்தாங்கி ரண்டுமோன்றா யுற்றவகை சாற்றுமென. (29)

(இ—ள்.) சித்த ஆகும் - அறிவு ரூபமாகிய, ஆத்மாவும் - ஆத்மாவும், செடம் ஆகும் - அறி வற்ற தாகிய, சித்தமும் - மகமும், இரண்டும் - (ஆகிய) இரு பதார்த்தங்களும், ஒத்த ஆக்கு - வேற்றுமை பின்றிய (ஒத்த)ன போல, ஒன் ருய் - ஒற்றுமை யாய், உற்ற வகை - பொருத்தின விதம், சாற்றும் - கூறி உருளும், என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

தான் - அசை. “ஆத்மாவும் சித்தமும்” என்ற உம்மைகள் என் னும்கை ளாம்.

செடம் - சடம் என்பது, மேலின கோக்கிச் செடம் என விகார மாயிற்று.

ஒத்த - அச் சாரினை. தொக்க அஹேனேப் பவலின்பாற் படர்க்கைப் பெயர். ஆக்கு - உடைமை வருட. (29)

வல்லீரும்பு கனலுடனே மருவியது போன்மகமும்,
ஒல்லையிலாத் மாவுடனே யுற்றதுகா ணேன்றவரோ. (30)

(இ—ள்.) வல் - கடின மரண (கரிய), இரும்பு - அயம், கனல் உடன் - (சிடந்த ஒளி புடைய) அக்கிரியோடு, மருவியது - (அபேத மாகப்) பொருந்தியது, போல் - ஒப்ப, மகமும் - (சட) மகமும், ஆத்மாவுடன் - (சிம்மய) ஆத்மாவோடு, ஒல்லையில் - பழமை யாகவே (சீண்ட கால மாகவே), உற்றது - (அபேத மாகப்) பொருந்தியது, என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ-று).

எ - எ - காண் - அசை. மகமும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது.

பிரகாச ரூபமாய்ச் சூக்ஷ்மமா யுள்ள அக்கிரியோடு, அப் பிரகாச மாய்த் தூல மா யுள்ள இரும்பு சம்பந்தித்து அபேத

மாய் விளங்குதது போய், ஸ்வப் பாகாச மாய்ச் சூக்ஷ்ம மா
யுள்ள ஆத்மாவோடு, அப்பாகாச மாய்த் தூல மாய் உள்ள
மகம் சம்பந்தித்து அபேத மாய் விளங்குகின்றது என உணர்க.

இதனை, தப்த (காய்ச்சிய) அயப் பிண்ட (இரும்புத் துண்ட்);
கிமாமம் என்பர். தப்தம் - காய்ச்சிடதற்குப் பெய் ராம். அயப்
பிண்டம் என்பது இரும்புத் துண்டத்துக்குப் பெய் ராம்.
காய்ச்சிய இரும்புத் துண்டத்தில், நெருப்பு ஒன்றுபடலால்,
அந் திடத் துள்ள கீனம் அகல மாதிரியவற்றை யுடையதாகத்
தோன்றுவது பிராந்தியே யன்றி உண்மை யன்று. அது போன்று,
மகத்தில் ஆத்மா பிரதிவிம்பித்து ஒன்றுபடலால் மகம் போன்று,
கத்தா, போக்தா, சகி, துக்கி யாகத் தோன்றுவது, அத்தி
யாச மாத்திரமே யன்றி, உண்மை யன்று என்னுங் குறிப்பை
உணர்க. (30)

உற்றதேத னுலேனவே யுள்ளமவி வேகமுறப்,
பற்றியதன் மேலுமதன் பண்புவந்த தேன்றவரோ. (31)

(இ—ள்.) பற்றிய - (மகத்தினைப்) பொருந்திய, தன்
மேலும் - (ஆத்மா யாகிய) தன் னிடத்தும், அதன் பண்பு - அம்
மகத்தின் தர்மங்க ளாய் (சக துக்க இச்சை யாதி) சுபாவம்,
உற்றது - பொருந்தியமை, எதனால் - எக் காரணத்தினால்,
என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, [அதற்குச் சமாதாநங் கூறு
கின்றார்.] உள்ளம் - மகம், அவிவேகம் - அவிசாரத்தினை, உற -
பொருந்த (அதனால்), வந்தது - (ஆத்மாவி னிடத்து மகத்தின்
தர்மம்) வந்து பொருந்தியது, என்றவரோ - என் றருளிச் செய்த
பகவானோ (கீர்), (எ-று).

எ - அசை. தன் மேலும் - உம் - இறந்தது தமிழியது.

31-வது பாவில் “பற்றிய தன் மேலும் அதன் பண்பு வந்தது” என்பது, “வேய்ம கனலின்” என்றும் 28-வது செட்டில், முற் கூறப்பட்டது கூறப்படுதலின் கூறியது கூறல் என்னும் குற்றம் சேக்க அதுவாத மாம் என்ன லாமோ எனின், ஆகாது. என்னை? 27-வது செட்டில் மாத்தின் துக்க சுகம் ஆர்மாவை மருவியது எவ் விரம், அவ்வது, எப்படி என்னும் வினாவிற்கு, 28-வது செட்டில் இவ் விதம் எனத் திருஷ்டாந்தம் கொடுத்து விளக்கினார். தீர்த 31-வது செட்டியில் எதனால் எனக் காரணம் சேக்க, அக் காரணக் கூறுகின்றார். ஆகவே, அதே விடயம் இக்குக கூறப்படாமையின், கூறியது கூற வென்னும் குற்றமு மாகாது; அதுவாதமு மாகாது என்க.

“பற்றிய தன் மேலும் அதன் பண்பு உற்றது எதனால் என, உள்ளம் அவிவேக முற (அதனால்) வந்தது என்றவரோ” என அச்வயிக்க. (31)

அடுத்தகுணம் போமோயின் ஞர்மாவை விட்டேனவே, எடுத்தசெம்பூ கிறம்படிகத் தேறுதல்போ லென்றவரோ. (32)

(இ—ர்.) ஆர்மாவை - ஆத்மாவின், அடுத்த - (அவ் விதம்) சம்பந்தித்த, குணம் - (சக துக்க ஆகை யாதி) பண்புகள், பின் - (ஞாநம் வந்த) பின், விட்டு போமோ - (ஆர்மாவை) விட்டு கீங்குமா, என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, [திருஷ்டாந்த வாய் லாக விடை யதுநிச்சி செய்கின்றார்.] எடுத்த - (படிக சந்திரியை) ஏற்ற, செம்பூ - செவ் வரத்தம் புஷ்பத்தின், கிறம் - (செச்) கிறம், படிகத்து - (அவ் வெண்மை) ஸ்படிகத்தில், ஏறுதல் - (அப் பூ வாகிய உபாதி அவ் குள்ள வரை) படிகத்து தோன்றலும் (அது கீங்கிய போது கீங்கலும்), போல் - ஒப்ப, என்றவரோ - (ஆர்மாவில் அவ் வாகம் சந்திரி யாய சம்பந்த முற்ற மகத்தின்

சக புகழ்க்கள், அம் மக உபாதி உள்ள வரை பிரதிதி யாதலும், மறு புகழ் காட்டுத்து வீடுகளு மாம்.) என அருளிச் செய்த புகழ் (சீ), (எ-று).

தூ - விரு. ஏ - அசை. இசை யெச்சத்தால் தார்ஷ்டாந்தம் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. இதனை, ரக்த (சிவப்பு) ஸ்படிக (படிகம்) சீயாயம் என்பர்.

ரக்தம் என்பது சிவப்பு கிறத்துக்குப் பெய ராம். ஸ்படிகம் என்பது வெண்மை யான பளிக்குக் கல்லுக்குப் பெய ராம்.

வெண் படிக சச்சிதியை மடைந்த செம் பூவின் செந் கிறமானது, அப் படிகத்தில் அப் புஷ்ப உபாதியுள்ள வரை “ரக்த ஸ்படிகம்” என்று அத்தியாசம் ஆகத் தோன்றி, அவ் புபாதி கீங்கும் போது கீங்குவது போல், நெடுங் கால மாக ஆத்மாவினைச் சம்பந்தித் த மகத்தின் தர்மக்க நாய சக துக்காதிகள், ஆத்மாவில் அம் மக உபாதி உள்ள வரை “சகி, துக்கி, கர்த்தா, போக்தா” என்று அத்தியாச மாகத் தோன்றி, அவ் புபாதி கீங்கும் போது கிவித்தி யாகும் என்பது தாற்பரியம்.

“செம்பூ கிறம் படிகத்து ஏறுதல் போல்” என்று கூறிய அத்தியஸ்த திருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டே, தார்ஷ்டாந்தத்திலும், ஆத்மாவீ னிடத்தில் மகத்தின் குணங்கள் அத்தியாசம் என்று பொருள் கொள்ளும்படி யாக வைத்தார் என்க. (32)

கத்தபடி கம்போற்சோ சூபமாய்த் தானிருக்க,
மேத்தவமுா சாமலிக் மேலியதேன் சொல்லுமென. (33)

(இ—ன்.) கத்த - களங்க மின்றிய, படிமம் போல் - பளிக்குவது போல, தான் - (ஆத்மா வாய) தான், சொருபம் ஆய் - (சச்சிதானந்த) வடிவ மாக, இருக்க - (எப் பொழுதும் ஒரு

படித் தாக) இருக்க, ஆசா - ஆசை யாகிய, மலிசம் - களங்கம், மெத்தவும் - மிகவும், மேவியது - (ஆத்மாவினைப்) பொருந்தியது, என் - மாறு காணம், சொல்லும் - (இதனைக்) கூறி வருளும், என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-று).

மெத்தவும் - என்ற உம்மை - மிகுதி காட்டும் வினை மெச்சு விருதி, அவ்வது, மெத்தவும், என்ற வினை மெச்சம், மேவியது என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. (33)

அநாதியாம் வாசனையா லடைந்ததா சாமலிங்,
மனோபந்த மிருக்கின்முத்தி வாராதேன் றுரைத்தவரோ.(34)

(இ—ள்.) அநாதி ஆம் - தொன்று தொட்டுள்ள, அவ்வது, பழமை யான, வாசனையால் - (காண) சமஸ்காரத்தினால், ஆசா - ஆசை யாகிய - (அதாவது தேகாதிகளிற் பிரியமாகிய), மலிசம் - களங்கம், அடைந்தது - (வந்து ஆத்மாவினைப்) பொருந்தியது, [அவ் வாசைக்குக் காரணமாய வாசநா ரூப பந்த மிருக்கின் முத்தி வாராதோ? எனின், வா தேன்று கூறுகின்றார்.] மனோ - மனத்தின்கண், பந்தம் - (வாசநா ரூப சம்சாரக்) கிசர்தி, இருக்கின் - இருக்கு மாயின், முத்தி - (அர்த்த சிவிர்த்தி ஆர்த்தப் பிராப்தி யாகிய) மோகமும், வாராது - சித்தியாது, என்று - என, உரைத்தவரோ - கூறிவருளிய பகவானோ, (கீர்), (எ-று).

‘மனம்’ என்பது, ‘மனோ’ எனச் சமஸ்கருத முதல் வேற்று மையோடு கூடி வந்தது.

ஆசா மலிசம் - வட மொழிச் சர்தி.

அநாதி யாம் வாசனை - அந்தக் காணம் சூட்சும சரீரத்தின் பகுதியாதலினாலும், அச் சூட்சும சரீரமும் உற்பத்தி யடைய

காணம் என “இந்த இரு உரைகத் தருவிற்கு ஏது எடுத்த வினவு,
முத்தி காணமதனால் மூன்று தது என்றவரோ” என்னும்
பாடம் பெறப்பட்டாலும், உற்பத்தி யுடைய அந்தக் காணத்தி
லுள்ள வாசனையும், உற்பத்தி யுடைய தாதல் கீயம் மாதவினனும்,
செயன், சரன், சுத்த சேதம், அவித்தை, சேதா அவித்தைகளின்
சுமந்தம், அஉற்றின் பேதம், என வரை யறுக்கப்பட்ட அராதி
பதார்த்தம் ஆறினும் வே ருதவினனும், இக் காண வாசனை
எவ்வன் அராதி யாம்? எனின், சமுத்தியில் வாசனை யோடு கூடிய
அந்தக் காணம் அவித்தையில் ஒடுக்கி மீண்டும் சாக்கிரத்திற்
ரோன்றுவது போலப், ப்ளயத்திலும் அவித்தை (மாயை) யி
லொடுக்கச் சிருஷ்டியிற் ரோன்றுதவினனும், பிரபஞ்சத்துள் ஒரு
பதார்த்தமா யடக்கி விடலானும், பிரபஞ்சம் போற் பரம்பரானாதி
யே யன்றி, இயல் பான அராதி யன்று என உணர்க. (34)

பந்தமேது முத்தியேது பருத்துரைக்க வேண்டுமென்றன்,
சந்தைதே ளியவேன்று திருத்தாளி னேவணங்க. (35)

(இ—ன்.) பந்தம் - (அம் வரசகா ரூப) பந்தம், எது -
பாது, முத்தி - மோகும், எது - யாது, பருத்து - (இவற்றைப்)
பிரித்து, என் - அடியேனது, சந்தை - சித்தம், தெளிய - தெளி
வடைதற் றொருட்டு, உரைக்க வேண்டும் - கூறி யருளல்
வேண்டும், என்று - என (விண்ணப்பித்து), திரு - மேன்மை
(பொருத்திய), தாளினை - (திரு) வடிகளை, வணங்க - (அர்ஜுனன்)
கமஸ்கரிக்க, (எ-று).

என்றன் - நன், தாளினை - இன் சாரியைகள்.

தெளிய உரைக்க வேண்டு மென்று வணங்க, எனக் கூட்டுக.

இராமாவதாரத்தில் பாத பரிசுத்தால் அகலிகையின் சாபம்
நீவிர்த்தியானமையானும், வாமநாவதாரத்தில் மஹா பவிச் சக்ர

வர்த்தியி னிடம் முன் தடி இடம் யாசித்த, முடிவுகையம் முன்
தடிக்கு எடக்கினமைமயானும், இன்னும் திவை போன்ற பல அரிய
காரியங்களை ஆற்றினமையானும், அடியினைச் சா னாக அடைந்த
பக்தர்கட்குப் பந்த கீவிர்த்தி ஆரத்தப் பிராப்தி யாகிய மோகூத்
தினை யளித்தருளி, இனி யடைபவர்க்கும் அங்ங னருளும் மகத்துவ
முடைத் தாதுவினானும், பகவா னுடைய தானிற்குத் “திரு”
என்னும் அடை கொடுத்துத் “திருத் தான்” என்றார். (35)

தேகாதி தானெனவே சேரபிமா நங்கள்பந்தம்,
ஆகாத மாநம்விடி லியமுத்தி யென்றவரோ. (36)

(இ—ன்.) தேக ஆதி - உதகம் முதலியவற்றை, தான் ..
தன் சொருபம், என - என்ற, சேர் - பொருத்துகின்ற, அபி
மாநங்கள் - (தான் என்ப தாதி மாகவுள்ள மாசா வடிவ) பற்றுக்
களே, பந்தம் - பந்த யாம், ஆகாத - (மோகூத்திற்கு) அதுகூல
மாகாத (அதாவது பிரதிகூல மாகவுள்ள என்றபடி), மாநம் ..
அவ் உபமாந (வடிவ பந்தம்), விடிவ் - கீங்கிவ், அரிய - (அதலே
பெறுதற்கு) அரிய, முத்தி - மோகூம் ஆம், என்றவரோ - என
அருளிச் செய்த பகவானே (சீர்), (எ-று).

எ - அரை. ஆதி - என்பதால், பிராணன், மரம், விஞ்ஞானம்,
ஆரத்தம் என்னும் கோசங்களையும் கொள்க.

மாநம் - முதற் குறை. விடிவ் - என்னும் வினை யெச்சம்
எஞ்சி கின்ற ஆம் என்னும் வினை முற்றுக் கொண்டது. (36)

அபிமாநம் வரும்வகையு மாங்கதனைத் தீர்வகையுந்,
தபியாம னுனறியத் தயவாகக் கூறுமேன. (37)

(இ—ன்.) அபிமாநம் - (முற் புகன்ற தேகாதிகளில் தான்
என்னும்) பற்று வடிவ பந்தம், வரும் வகையும் - வருகின்ற

தன்மமும். அதன் - அவ் வயிமாதத்தின, தீர் வகையும் -
 ரிவித்திக்கென்ற தன்மையினையும், தான் - அடியேன், தயியாமல் -
 தாபத்தின மடையாமல் (வருந்தாமல்), அறிய - உணர்த்த
 டெருந்தி, தயவு ஆக - கிருபையோடு, கூறும் - திரு வாய் மலர்ந்
 தருளும், என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ-று).

ஆக்கு - அசை. வகையும் - வகையும் - உம் - இரண்டும்
 என்னும் பொருளன.

தாயம்:— அத்தாத்தம், அதி தெய்வம், அதி பூதம் என மு
 மகைப்படும். ஆர்மாவை ஆசிரியத் திருக்கும் ஸ்தல சூட்சும
 சரீரங்கள் அத்தாத்தம் தாயம்; அதி லுள்ள தாபம் அத்தாத்தம் தாப
 தாயம். அதாவும், ஆதி, வியாதி என இரு வகைப்படும். அவற்றுள்,
 ஆதி என்பது, சித்த விபாகலத்திற் கேது வான காமக் குரோதாதி
 மாதச தாபங்கள்; வியாதி என்பது, ஸ்தல சரீர சம்பந்த மாக
 உண்டாய் குண்ட மாதிரி வியாதியால் அடையும் பீடையாம். அதி
 தெய்வ மாவது, தேவதைகளின் சம்பந்த மாகவுள்ள இடி யாதி
 தால் தாவ சரீரத்துக் குண்டாய் பீடையாம். அதி பூத மாவது,
 தேன், பாம்பு, கொதுரு முதலிய பிராணிகளால் தாவ சரீரத்திற்
 குண்டாய் பீடையாம்.

தயவு ஆக - என்பது, ஆசாரிய ரிடத்து மாணக்கன்;

“கோடன் மரபே கூறுங் காவைப்

பொழுதொடு சென்று வழியான் முனியான்

குணத்தொடு பழகி அவன் குறிப்பிற் சார்ந்து

இருவென விருந்து சொல்வெனச் சொல்லி

... ..

“போவெனப் போதல் என்மனார் புலவர்.” நன் னால்.

சுந்தரபடி பணிந்து அவர் உத்தரவின் மேல் கேட்க வேண்டுமே
 அன்றி, உத்தர வின்றி அடிக்கடி இவ் டப்படி வினவின் பகவா

ஞாயி ஆசாரியர் முனி உறுவரோ என்னும் படத்தால் அறிவிலி யாகிய தண்டால் மூவன் முனி உறுது கிருபை கர்ந்து கூறி வருள வேண்டும் என்பது தோன்ற, கூறுதற்கு “தமக” என்னும் விசேஷணம் கொடுத்துக் கூறினான் எனக் கொள்க. (37)

மறந்திமேஞ்ஞாந்தான் மாநம்வந்த தஞ்ஞாம்,
இறந்துவிடின் மாநமும்போ மென்னவுரை செய்தவரோ. (38)

(இ—ள்.) மறந்திமும் - (தனது உவரூபத்தின) மறக்கின்ற (அடர்கின்ற), அஞ்ஞாந்தால் - (மறதி என்னும்) அஞ்ஞாதத் தினால், மாநம் - அபிமானம் (நேகாதிகளில் தான் என்னும் உத்தி), வந்தது - வந்த பொருத்தியது. அஞ்ஞாநம் - (அவ்) அஞ்ஞாநம், இறந்து விடின் - தாசமாயின், மாநமும் - (அவ்) அபிமானமும், போம் - சிலிர்த்தியாம், என்ன - என்று, உரை செய்தவரோ - கூறிவருளிய பகவானே (கீ), (எ-று).

மாநமும் - என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது. காரணமான அஞ்ஞா தாசத்தோடு கூடவே அதன் காரிய அபிமாந தாசமும் ஒம் ஆகலின்.

அஞ்ஞாந்திற்கு “மறந்திமும்” என்று விசேஷணம் கொடுத்தது, அஞ்ஞாநம் - (ஞாந்தால் அழிவறத் தன்மைய வாய) காரண அஞ்ஞாநம், காரிய அஞ்ஞாநம், மூல அஞ்ஞாநம், தூல அஞ்ஞாநம், உவரூப அஞ்ஞாநம், விவர அஞ்ஞாநம், எனப் பலபடக் கூறப்படும் அஞ்ஞாநம் யாவும், ஒடுகின்ற ஒட்டம், அறி கின்ற அறிவு, என்பழிப் போல, மறந்தி மறதியே அவ் அஞ்ஞா நத்தின் சொரூப மென்று காட்டற்கு என்க. (38)

அந்தமுறை யஞ்ஞாந மணுவதும் போவதுவுஞ்,
சந்தயமி லாதறியத் தயவாகக் கூறுமென. (39)

(தி—ன்.) அந்த முறை - (முன் அடமாகம் வரும் வகையும் அந்த திர் டகையம் எட்டடிச் சொன்னீர்களோ) அப்படியே, அஞ்ஞாநம் - (அட்) உறியாமை, அணுகுவதும் - பொருந்துவதனை யும், போவதுவும் - சீக்குவதனையும், சந்தயம் - (யான்) ஐயம், இவாது - இன்றி, அறிவ - உணரும் பொருட்டு, தயவு ஆக - கிருகடபோடு, கூறும் - திருவாய் மலர் தருளும், என - என்ற (அஞ்ஞாநம்) வினக, (எ-று).

சந்தேகம் - சந்தயம் என மரீஇயது.

அணுகுவதும் - போவதுவும் - என்ற உம்மைகள் எண்ணப் பொருளன. (39)

அஞ்ஞாநம் வந்த தநாதியது சொல்வதன்று,
மெய்ஞ்ஞாநத் தாலே வீடுமென்று ரைத்தவரோ. (40)

(தி—ன்.) அஞ்ஞாநம் - (ஆம்மாவின் அவ்) வறியாமை, அநாதி - அநாதியா யுள்ளது, அது - அவ் வஞ்ஞாநம், வந்தது (ஆக) - இடையில் வந்துள்ளதாக, சொல்வது அன்று - கூறத் தகுந்ததன்று, [ஆலாலும், ஞாநத்தினால் நிவித்தி யாம் என்கின்றீர்.] மெய் ஞாநத்தாலே - (சற் குரு அதக்கொடுத்த பிரமாந்தம் ஐக்கிய) தத்துவ ஞாநத்தினாலேயே, வீறும் - விவிர்த்தி யாம் (கருமத்தினால் அன்றும் என்றபடி), என்று - என, உரைத்தவரோ - கூறி யருளிய பகவானே (கீர்), (எ-று).

அநாதி என்பது - ஆதி - உற்பத்தி. அஃ தின்றியது அநாதி.

அஞ்ஞாநம் அநாதியாயினும், பிராக பாவம் போல் விவிர்த்தி யாம்.

அநாதி 6. அஞ்ஞாநம் (மாலை), ஜீவன், ஈசுவரன், பிரஹ்மம், அவற்றின் சம்பந்தம், பேதம் என்பன வாம்.

வாஸ்தவ அநாதி, பிரஹ்மம் ஒன்று மாத்திர மாம். கற்பித அநாதி, அஞ்ஞாநம் (மாமை), ஜீவன், ஈசுவான், அவற்றின் சம்பந்தம், பேதம் என்னும் ஐந்து மாம். கற்பிதம் ஐந்தும் கிவிர்த்தியாவன வாம். (40)

இரவியேதி ரடுத்துவந்த விருள்போல வஞ்ஞாநம்,
வரவீதியோ சோதிதன்பால் வந்தவகை யேதேனவே. (41)

(இ—ள்.) இருள் - அந்தகாரம், இரவி - சூரியனது, எதிர் - முன்னர், அடுத்த - நெருங்கி, வந்த(து) - வந்துள்ளது (போந்தது), (என்பது) போல - எனல் (கிறிதும் பொருந்தாமை) ஒப்ப, சோதிபால் - (ஸ்வயம்) பிரகாச ரூப சி தாத்மாவி னிடத்து, அஞ்ஞாநம் - (இருள் வடிவ) அறியாமை, வர(ல்) - (பொருந்தி) வருதல், விதியோ - முறையோ (முறையாகாது, அதாவது தகுதியன்று என்பது), வந்த வகை - (அங்கனமாக அது ஸ்வயம் பிரகாச ஆத்மாவைப் பொருந்தி) வந்த (தென்னும்) விதம், ஏது - எட்டி, என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-று).

ஏ - அசை. தன் - சாரியை.

இருள் போல - இருள் (வருதல் அடாதது) போல என அர்த்தப்படுதலால், வருதற் நெருநிலுக்கு இருள் கர்த்தா வாதலின், எழுவாய்த் தொடர். நன் னூல் - மெய் யிற்றுப் புணரியல் - 26-வது, “குறில் செறியா லன” என்ற சூத்திரத்து “வலி வரி னிமல்பும்” என்ற விதிப்படி “மாங்கள் கடிய” என்பது போல, எழுவாய்த் தொடரில் கிலை மொழி யிற்று எகரம் இயல்பாய் நின்று புணர்ந்தமை காண்க.

ஈண்டுத் தொழில் பற்றிய உவம மாதலின், இருள் வந்தது போல என அர்த்தங் கொண்டு, அதற் கியைய, வந்த என்பது வந்தது எனத் து விசுவாசி குறைந்த வினையாக நின்று, “அவன்

கட்டாந்தட்டை" என்பதில் போல, வந்த தன்மையை, அல்லது, வந்த வகைக் குறித்த தெரிக் கொள்க. இன்னும், இரவி முன் இருள் அநாத வந்ததாகக் கோடல் எவ்விதத்தும் சம்பவியாதாகவிட, அதனை இவ் பொரு ளுவமை யணியாகக் கூறுங் கூற் தெரிக் கொண்டு, "என்பது" என்னுஞ் சொல்லை இசை யெச்சத் தால் வருவித் துரைத் தாம்.

உவ் விதிபோ என்பது, முற் கூறிய தொழி லுவமத்திற் கேற்ப "வா விதிபோ" என எதுகை ரோக்கி லகா வீறு குறைந்த தொழிற் பெய கொள்க் கொண்டாம் என்க.

திருட்டாந்தத்தில் இவ் பொரு ளுவமை யணியாகக் கூறுங் கூற்றுக் கிடைத்த; தாட்டாந்தத்தும் வந்த வகை என்பதற்கு, வந்தது என்னும் விதம், என என்னும் என்பது சொல் லெச்சத் தாற் கொள்ளப்பட்டது.

தாட்டரிபம் - சூரிய சந்திரியில், இருள் வருவதற்குச் சம்பவமே யில்லை. சூரிய உதய மான மாத்திரத்தில் இருள் நாகம் ஆகி விடும். அது போல, ஆத்ம சந்திராந்தில், அஞ்ஞாதம் வருவதற்குச் சம்பவமே யில்லை, என்னும் கருத்தை மனதில் கொண்டு, அர்ஜுனன் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாகத் தார்ஷ்டாந்தத்தில் சங்கை செத்தான் என உணர்க. (41)

அந்தவழி வுவந்தா லஞ்ஞாத மில்லையப்பாற்,
சந்ததழு மாந்த சாகரங்கா ணேன்றவரோ. (42)

(இ—ன்.) அந்த அறிவு - (வ்யம் பிரகாசப் ப்ரஹ்ம ரூப ஆத்மாவில் அஞ்ஞாத விருள் பொருத்தல் ஒரு போதும் ஒவ்வாது என்னும்) அவ் வித விவேகம், வந்தால் - (திட மாய்) உண்டாயின், அஞ்ஞாதம் - அநியாமை என்பது, இல்லை - (ஆத்மாவில் உண்மையாக ஒரு போதும்) இன்றும், [பின்னர் யாது உள தெளிந்

கூறுகின்றார்.] அப்பால் - (இவ் வித விவேகம் திட மாய்த் தோன்றிய) பின், சந்ததமும் - சதா காலமும் (எப்போதும்); ஆர்த சாகாம் - இன்பக் கடல் வடிவம் (சினது சொரூபம் என்பதை); காண் - (கீதன் ருய்) அறிவாய், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

சந்ததமும் என்ற உம்மை - முற்று.

காண் - ஆய் விருதி குறைத்த கின்ற முன் நிலை எதிர் காலத் தெரி நிலை வினை முற்று.

தாற்பரியம்:- இப் பாவில், ஒளிக்கு முன், இருள் இருத்தல் எக் காலத்தும், எய் விதத்தும் பொருந்தாது. அது போலப், பரம ஸ்வயம் பிரகாச ஆம்மாலி னிடத்து அஞ்ஞாந இரு னிருத்தல் எக் காலத்தும், எய் விதத்தும் பொருந்தா தென்பது, ஞானிகள் திருட்டிக்கு விடய மாய முத்திய முடிந்த சித்தாந்த மாதலின், அதனை, “அந்த விவேகம்” (அதாவது சூரிய சந்திராதி ஒளிகட் கெல்லாம் ஒளி கொடுக்கின்ற பே ரொளி யாய பிரஹ்மாபித ஸ்வயம் பிரகாச சச்சிதாதந்த ஆம்மாலி னிடத்து, அஞ்ஞாந விருள் எக் காலத்தும், எய் விதத்தும், வந்தது மில்லை; போனது மில்லை; வாய் போவது மில்லை. அந் தகைய அஞ்ஞாந உக்து ஒன்று உண்மையில் இல்லவே இல்லை என்னும் விவேகம்) உணக்குச் சந்தேக விடீத மின்றித் தெளி உய்த் திட மாய் வந்துவிடின், அதனால் உணது உண்மை வடி வாய் பிரஹ்மாபித சிதாத்மா, எப்போதும் (அதாவது முக் காலத்தும்) இன்பக் கடல் வடிவா யுள்ள தன்மையை கீ அறிவாய் என ஸ்ரீ பகவான் அருளிய தாம்.

அஞ்ஞாந வந்து ஒன்று உண்மையில் உண் டென்பதை எய் விதத்தும் எய் விடத்தும் தீருபிக்க முடியாமையைக் காட்டு தும்:- மாமை, அவித்தை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

அப் பொன்னுதையே சுத்த சத்துவப் பிரதானத்தால் மாயை என்றும், மயிசு சத்துவப் பிரதானத்தால் அவித்தை என்றும் சிறிது வேறு படுத்திக் கூறுவதே மன்றி, உண்மையில் வேறு. மாயா விசிட்டன் ஈசுவான், அவித்தையா விசிட்டன் ஈசன். இப் பாகுபாடுடைய மூலப் பிரகிருதியானது சீவனையோ, அல்லது, ஈசுவானையோ ஆசிரியத் திருத்தல் முடியாது. என்னை? தனிச் சேதம் ஈசுவான் என்றோ, சீவன் என்றோ கூறப்படவில்லை. விசேஷண சடபாகமும் சேர்ந்த விசிட்டமே அவர்களின் சொரூபமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. விசிட்டத்தினை ஆசிரியமாகக் கொள்ளும் போது, விசேஷண பாகமாகிய தானும், தனக்கு ஆசிரியமாக, ஆன்மாசிரிய தோடும் வருதலினாலும் என்க.

இனிச் சுத்தப் பிரஹ்மத்தை அதற்கு ஆசிரியமாகக் கொள்ள வாகாதோ? எனின், ஆகாது. என்னை? அஞ்ஞானம் அச் சுத்த சேதம் முழுதிலும் ஆசிரியத் திருந்து அதனை முழுதும் மறைக்கின், ஒருவருக்கும் அறிவில்லாமற் போதல் வேண்டும். அதுவு மன்றிப் பிரஹ்மத்திற்குப் போல, அதற்கும் கிரபேட்சிக விபாபகம் கூறல் வேண்டும். சாபேட்சிக விபாபகம் கூறல் அடாது. அவ்வன் எல்லாவற்றினும் பரிச்சிந்தத் தன்மையற்ற கிரபேட்சிக விபாபகம் கூறின, அத் தகைய விபாபக முடையது எதுவோ, அது நித்தியம் என்பதும், எது நித்தியமோ, அது சேதம் என்பதும் சிவமம். அவ்வன் மாயின், அது ஞானத்தால் அழிவது என்றும், பரிச்சிந்தம் என்றும், சடம் என்றும் கூறும் சுருதிக் கூற்றுக்கு முரணும்.

அப்படி மன்றிச் சுத்த சேதத்தின் ஏக தேசத்தை ஆசிரியத் திருந்து மறைப்ப தெனின், அதுவும் பொருந்தாது. என்னை? அவ்வன் கூறின, அச் சேதம் அவயவப் பாகுபாடுடையதாகும். அவ்வன் மாயின், எது அவயவப் பாகுபாடுடையதோ, அது

அழி உடையதாகும். அது, சித்தியன், சீர்தீகாரன் ஆகிய டாகக
கூறுஞ் சருதிகட்டு முரணு மாகவின் அதுவும் பொருட்தாது என்க.

இனி எனை அநாதம் டுத்துக்க எனைத்தும் அஞ்ஞாந்தின்
காரிய மாகவின், தன் காரியக்களை ஆசிரியித்த அவற்றின்
பரிணாம உபாதா காரண மாகிய அவ் அஞ்ஞாநம் ஒரு போதும்
எவ் விதத்தும் இருத்தல் அடாது. எனவே, என் விடத்தும்
பெறப்படாத ஒரு வஸ்துவை இருப்ப தாகக் கூறல், மலம மகன்
இருக்கின்றான் என்பது போ ஁ன்றி வே றில்லை என்க. இம்
விடயத்தின் விரிவைச் சித்தார்த்த முக்தாவலி முதல்ய தூல்களிற
காண்க. (42)

வேதாந்தத் தாற்குருவான் மெய்ஞ்ஞானம் வந்தவுடன்,
தீதான துக்ககுகம் தீராத தேதேனவே. (43)

(இ—ன்.) குருவாவ் - ஞானசாரியாத (அதக்கிரகத்தாற்
கடைத்த), வேதாந்தத்தால் - வேதாந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாக்,
மெட் ஞானம் - உண்மை டான (ஆத்ம) ஞானம், வந்த உடன் -
வந்த அந்த கணத்திலே (அஞ்ஞானம் தாச மாயின்), தீது ஆன -
கொடி தான, துக்க சுகம் - (அதன் காரிய) துக்க சுகங்கள்,
தீராதது - நிவிர்த்தியாகாமை, ஏது - மாத (காரணம்), என -
என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ—று).

உ - அசை. தீராதது - தீராத தன்மைமையக் குறித்து கின்றது.

வினாவின் கருத்து:- ஒளி முன் இருள் இருத்தல் இயலாது.
அது போல, ஆத்ம ஒளி முன் அஞ்ஞான இருள் இருத்தல்
இயலாதே. அங்கன மாக, ஆத்ம ஒளி முன் அஞ்ஞான இருள்
வந்தது எனல் முறையோ? அஃது எப்படி என்று முன்
(41-வது பாவில்) கேட்டேன். ஆயினும், உபாதா காரண

மின்றிக் கரியம் சிகழா தென்பது சாவ தத்திரா சித்தாந்தமும், உருகப் பரிசுத்தாதுபெழு மாம். ஆகவே, “நான் அஞ்ஞன்”, “நான் சகி”, “நான் துககி” என்னும் அதுபவத்தினாலும், அஞ்ஞாந மாகிய பரிணமி உபாதாந மின்றி, அதன் சக துககாதி காரிய மிருத்தல் கூடாது என்னும் முகதியினாலும், “आत्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः” (யோகோபநிஷத்) என்னுஞ் சருதியினாலும், அஞ்ஞாநம் நன்கு பெறப்படுகிறது அங்கன மிருக்க, என் கோவிககு விடை யாக, அதனை மலடி மகன் போல, அதிபத்தம் துச்ச மாக எக் காவதது மிலலை எனக் கூறலும் பொருத்தமற்ற தாகவே தோன்றுகின்றது. இஃது மன்றித், தேவரீர் முன்னா அதனை, “அஞ்ஞாநம் வந்தது அநாதி. அது சொல்ல தன்று. மெய்ஞ் ஞானத்தாலே விடும்” என ஒப்புக் கொண்டுக் கூறியுள்ளீர்கள். அவ் விதம் தேவரீரது உபதேசத்தால எனக்கு மெய்ஞ் ஞானம் வந்திருக்க, அஞ்ஞாநம் கீங்கி யிருக்குமே அங்ஙன மாயின், உபாதாந காரண மின்றிக் காரிய மிகழ்ச்சி கூடாதே. அஞ்ஞாந மாகிய உபாதாநம் போயும், அதன் காரிய சக துக்க கிஷ்ச்சி கீடகாததன் காரணம் என்ன? என்பதே.

அர்ஜுனன் இவ் உாது கேட்ட வினாவால், ஸ்ரீ பகவான் நான் முன்னர்க் கூறிய அதி தீவிர பகருவர்க் குரிய முடிந்த சித்தாந்தத்தில், அர்ஜுனனுக்கு நம்பிக்கை யில்லாமையும், அதனை நன்கு தெனியாமையுங் கண்டு, அவ னதிகாரத்துக்குத் தக்கபடி மீண்டும் அஞ்ஞானத்தை முன் போலச் சேதநத்தில் ஒப்புக் கொண்டு அடுத்த பாட்டில் அதற்கு விடை கூறுகின்றார். (43)

பற்றறுமோ துக்கசுகம் பரோக்ஷஞா நத்தாலே,
அற்றமா மவ்விரண்டு மபரோக்ஷத் தேன்றவரோ. (44)

(இ—ள்.) பரோக்ஷ ஞானத்தால் - (சாவ்திர ஜன்ய) பிரத்தி
யக்ஷ மின்றிய (தத்துவ) ஞானத்தினால் (அஞ்ஞாநம் கீங்கி -

போது), துக்க சுகம் - (அதன் காரிய) துக்க சுகங்களின், பற்று - சம்பந்தம், அறுமோ - நாச மாமோ (நாச மாகா தென்பது கருத்தாம்), [பின் எந்த நூத்திரல் நாச மா மேனிற் கூறுகின்ற.] அபரோகூத்து - அபரோகூ ஞாத்தினால் (அஞ்ஞாநம் கசிக்க), அவ் விரண்டும் - (அதன் காரிய) அந்தச் சக துக்கங்க ளிரண்டும், அற்றம் ஆம் - நாச மாம், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. பற்றறுமோ - ஓ - எதிர் மறை. இரண்டும் - உம் - முற்று.

அபரோகூத்து - அத்து - சாரிமை. 'அபரோகூத்தால்' என இருக்க வேண்டியது, 'அபரோகூத்து' என மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு தொக்கு கின்றது.

ஞாநம் இரு வகை. அமை:- பரோகூ ஞாநம், அபரோகூ ஞாநம் என்பன. சாஸ்திர ஜ்ஞாநம், பரோகூ அப்பிராந்தியகூ ஞாநம் ஆம். துத்திரிய விடய சம்பந்தத்தாற் றோன்றும் ஞாநமும், சரோத்திர சம்பந்தி மஹா வாக்கிய ஜ்ஞாநமும், அபரோகூ ஞாநம் ஆம். பரோகூ ஞாநத்தினால், அசத்தவ ஆபாதக ஆவரணம் கிவிர்த்தி யாகும். அபரோகூ ஞாநத்தினால் அபா ஆபாதக ஆவரணம் கிவிர்த்தி யாகும். சுண்டு இப் பிராந்தி அபரோகூம் ஆகவின், அதனை கிவிர்த்திக்கும் ஞாநமும் அபரோகூ மாதல் வேண்டும். பரோகூப் பிராந்தியைப் பரோகூ ஞாநம் கிவிர்த்தி செய்யும் என உணர்க.

“அர்ஜுனா! கீ மௌத்திகர் நிலை விருத்தவினால், மௌத்திகர் (சாஸ்திர யக்தி யடையோர்) கட்டுச் சுருதி கூறிய விதம் முன்போல் அஞ்ஞாநத்தை ஒப்புக்கொண்டு யக்திக்குப் பொருத்த விடை கூறுகின்றேன்; கேள். அக்கிசி, சாமார்யம், விசேஷம் என இரு வகைத் தாம். சாமார்ய அக்கிசிக்கும், இருளுக்கும், விரோதம்

இன்றும். சூரிடர் விசேஷ அக்கிரி யாம். விசேஷ அக்கிரி யாகிய சூரிடராகும். இருக்குமே விரோதம் இருக்கின்றது. அது போல, சோதம், சாமான்ய சேதம் - விசேஷ சேதம் என இரு வகை தாம். சாமான்ய சேதம் எங்கும் இருப்ப தாம். சாமான்ய சேதத்திற்கும், அஞ்ஞாதத்திற்கும் விரோதம் இன்றும். விசேஷ சேதம் சில இடத்து இருப்ப தாம். அதாவது, பிரத்தியக் அபந்ந அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தியில் விளங்குவ தாம். அதற்கும், அஞ்ஞாதத்திற்கும் விரோதம் ஆம். அதாவது, நான் ஆரத்தப் பிரஹ்ம உடிவ சிம்மாத்திண் என்று விருத்தி திட மாய் உண்டாம் இடத்து, “நான் அஞ்ஞன்” என்னும் அதபவம் ஒரு போதும் உண்டாகாது. ஆனதால், விசேஷ சேதத்திற்கும், அஞ்ஞாதத்திற்கும் விரோதம் ஆம். ஆகவே, விசேஷ அக்கிரி யாகிய சூரிய சங்கீதில், இருள் இராமை போல, விசேஷ சேதம் விளங்கும் “நான் சச்சிதானந்த அகண்டப் பிரஹ்ம ரூபன்” என்னும் விருத்தியின் சங்கீதில், அஞ்ஞாதம் இராது. ஆனால், உனக்கு அத் தகைய அபரோக ஞானம் இல்லை. பரோக ஞானமே உளது. அதனால், அஞ்ஞாதம் நீக்க வில்லை.” என்னும் இவ் வளவு விஷயங்களுடம் மறத்துட் கொண்டு, ஸ்ரீ பகவான் “பற்றறுமோ துக்க சகம் பரோக ஞாதத் தாலே” என்று கூறினர் எனக் கொள்க.

(44)

பரோகஹிம பரோகஹிமேது பகுத்துரைக்க வேண்டுமென்றன், ற்றோதமாய் புத்தின்றுத் தெளியும்ப டிக்கெனவே. (45)

(இ—ள்.) பரோகஹி - பரோக (ஞானம்) (என்பது), எது - யாது, அபரோகஹி (எது) - அபரோக (ஞானம்) (என்பது) யாது, என் - அடிபெனது, திரோதம் ஆம் புத்தி - மறைப் புடைய தாகிய புத்தி, நன்று - செவ்வையாக, தெளியும்படிக்கு - (அம் மறைப்பு நீக்கித்) தெளியை யடையும்படிக்கு, பகுத்து - (இவ் விரண்டின்

இயல்புகளைப்) பாருபடுத்தி, உரைக்க வேண்டும் - கூறி யருள வேண்டும், என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-து).

எ - அஸை. என் றன் - தன் - சரியைய.

எது - கடை நிலைத் தீப மாய் சின்று முன்னதோடும் சென் றியைத்தது. நன்ற - நன்று + ஆ - ஆக என்பதன் கடைச் சுவை. (45)

பகர்த்தசத்த ஞாநம்ப ரோகுகம் நூபவத்தால்,
அகம்பிரம மெனுஞாந மபரோகுக மென்றவரோ. (46)

(இ—ள்.) சத்த ஞாநம் - சத்த (ரூப சாஸ்திரத்தினால் உண்டான) அறிவு, பகர்த்த - (முன்னர்க்) கூறிய, பரோகுகம் - பரோகுக (ஞாந) மாய், அதுபவத்தால் - (விசார, நியாச) அப்பியாச முதிர்ச்சியால், அகம் - நான், பிரம்மம் - பிரஹ்மம், எனும் - என உண்டாகின்ற, ஞாநம் - ஞாநம், அபரோகுகம் - அபரோகுக (ஞாந) மாய், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-து).

பரோகுக ஞாநம்: அசத்துவாபாதக (அசத்து (இல்லை)த் தன்மையைச் சம்பாதிப்ப தாய்) ஆவாணத்தை மாத்திரம் கிவிர்த்திக்கும் ஞாநம். இது, குரு முன்னிலையில் வேதாந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்தலா லுண்டாம் ஞாந மாய்.

அபரோகுக ஞாநம்: அபாநாபாதக (தோற்ற மின்மையைச் சம்பாதிப்ப தாய்) ஆவாணத்தை கிவிர்த்திக்கும் ஞாநம். இது, குரு முக மாகக் கிடைத்த “பத்தா மவன் கீ” என்பது போன்ற, “தத்துவ மவீ” என்னும் மஹா வாக்கிய சிவாணத்தால் உண் டாகிய, “இது கடம்” என்னும் கடத்தின் பிரத்தியக் அதுபவம் போன்று, “நான் பிரஹ்மம்” எனப் பிரத்தியக் அதுபவ மாய் உண்டாம் ஞாந மாய். (46)

தான்பிரம மென்றறிந்துத் ததுவைத்தா னென்றபுத்தி,
என்போக வில்லையதை யெனக்கறியப் புகலுமேன. (47)

(இ—ள்.) பிரமம் - (சச்சிதானந்த) பிரஹ்ம (சொருப)மே, தான் - தனது சொருபம், என்று - என, அறிந்தும் - (அபரோகாமாய்) உணர்ந்த பின்னும், ததுவை - (முன் போல்) சரீரத்தினை யே, தான் - தனது சொருபம், என்ற - என்கின்ற, புத்தி - (விபரீத) ஞானம், ஏன் - யாது காரணத்தினால், போக இல்லை - கீழ்க் கில்லை, அதை - அக் காரணத்தினை, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிய - தெரியும்படி, புகலும் - கூறியருளும், என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-று).

அறிந்தும் - என்ற உம்மை, இறந்தது தழீஇய எச்ச வம்மை. பரோகூ ஞானத்தில் போல என்பதைக் குறித்தவின், உயர்வு சிறப்பு மாம்.

43-வது பாவில், “வேதாந்தத்தாற் குருவால் மெய்க்ஞ ஞானம் வந்த ஷடன், தீதான துக்க சுகம் தீராதது ஏது” என்று கேட்ட தற்கு, அந்த ஞானம் பரோகூம். அதனால், தீராதது. பின்னர், அபரோகூ ஞானத்தாற் முன் றீரும் என்று கூறிய போது, அபரோகூ ஞானத்தின் லக்ஷணங் கேட்க, அதனை, 46-வது பாவில், “அதபவத்தால் அசம் பிரமம் எனும் ஞானம்” அபரோகூம் என்றார். பின்னர், அர்ஜுனன் அந்த அபரோகூத்தையே சுட்டித், “தான் பிரமம் என்று அறிந்தும் ஏன் போக வில்லை” என்கின்றான். அதற்குப் பகவான், 48-வது பாவில், “ஆள் பிரமத்த அதபவம் வந்து அது தீரும்” எனத் திட அபரோகூத்தைக் கூறுகின்றார். ஆகவின், இப் பாவில், “தான் பிரமம் என்று அறிந்தும்” என்னும் ஞானம் அதித அபரோகூமே யாம். (47)

கேள்வியினான் மகந்தாற் கீளாந்தயோ கங்களினால்,
ஆள்பிரமத் ததுபவம்வத் ததுதீரு மென்றவரோ. (48)

(இ—ன்.) அது - தேகாத்ம புத்தியானது, கேள்வியினால் -- (ஷட் வித லிங்க தாற்பரிய) சிவவணத்தினாலும், மகாத்மால் -- மகாத்மினாலும், கிளர்ந்த - விளங்குகின்ற (அல்லது சிறந்த), யோக்கனினால் - (விசார) நிதித்தியாசகங்களினாலும், பிரமத்து - (பிரத்திய கபிச்ச) பிரஹ்மத்தினது, ஆ(ன்)ம் - அமுத்திய (அதாவது சந்தேக விபரீத யின்றித் திடமான), அதுபவம் வந்து - அபரோகூ ரூரம் வருதலால், தீரும் - கிவிர்த்தியாம், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ, (கீர்), (எ-று).

ஆம் - என்பது எதுகை கோக்கி - ஆன் - என் ருயிற்று.

ஆல் - மூன்றாம் கருவிப் பொருளில் வந்த மூன்ற னுருபு.

வந்த - செய வென் எச்சம். இக்கே காரணப் பொருளில் “வந்து” எனத் திரிந்து கின்றது.

சிவவணம் - மதநம் - நிதித்தியாசநம் - விசாரம் ஆவன:—

1. சிவவணம் இரு வகைத் தாம். ஒன்று, குருவால் உப தேசிக்கப்படும் வேதாந்த வாக்கியத்திற்கும், கேட்பவனது சுரோத் திரத்திற்கும், உள தாய சம்பந்தம், அதாவது, கேரே அவ் வாக்கி யத்தினைச் சுரோத்திரத்தாற் கேட்டல் ஆம். மற்றொன்று, குரு மூன்னிலையில் வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசார ரூப மாம். அதாவது: உபக்கிரம உபசங்கரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்த வாதம், உபபத்தி என்னும் ஷட் வித லிங்க தாற்பரியம் கொண்டு, வேதாந்த வாக்கியம் இன்ன அர்த்தத்தைத் தான் பிரதி பாதிக்கின்றது என நிச்சயித்த வாம். முதற் சிவவணம் ஞானத்திற்கு ஏது வாம். இரண்டாவ தன்று. என்னை? சத்த ஜக்ய ஞானத்தில் சுரோத்திரத்தோடு சத்தத்தின் சம்பந்தமே எங்கும் ஏது வாம். ஆதலின், முதற் சிவவணத்தால் பிரஹ்ம ஞானம் உண்டாகின்றது. அவாந்தர வாக்கியத்தின் சிவவணத்தால் பரோகூ ரூரம் உண்டா கின்றது. “பத்தா மவன் கீ” என்பது போன்ற “தத்துவ மவரி”

என்னும் மஹா வாக்கிய சிவணத்தால், அபரோகூ ஞானம் உண்டாகின்றது. ஒருவனுக்கு ஞான முண்டான பின்னும் சந்தேக விபரீதக் ஞாண்டா மாயின், அவன், இரண்டாவது சிவணத்தைச் செய்வதோடு, மகந் நிதித்தியாசனங்களையும் செய்தல் வேண்டும். வேதாந்த வாக்கியத்தின் விசார ரூபமான இரண்டாவது சிவணத்தால், வேதாந்த வாக்கியத்தின் அசம்பாவனை, அதாவது, பிரமாண கத சந்தேகம் நிவிர்த்தி யாம். வேதாந்த வாக்கியம் பிரஹ்மத்தைக் கூறுகின்றதா? அல்லது, வேறு வஸ்துக் களாக கூறுகின்றதா? என் றுள தாகும் ஐயம் பிரமாண கத அசம்பாவனை யாம். முதற் சிவணத்தால், அர்ஜுனனுக்கு அபரோகூ ஞானம் வந்தும், சந்தேக விபரீத யிருத்தலின், அது, அதிட அபரோகூ மாம். அச் சந்தேகத்தை நீக்குவது இரண்டாவது சிவண மாதலின், ஈண்டுக் “கேள்வி” என்றது இரண்டாவது சிவணத்தை என்க.

2. மகநம் - ஜீவேசுவர அபேத சாதகமும், பேத பாதகமு மான பக்திகனால் அத்வைதப் பிரஹ்மத்தினை இடைவிடாது வைவ தானா போன்று, சதா சித்திப்பது மகந மாம். இது, பிரமேய கத சம்சயத்தை நிவிர்த்திக்கும். சீவப் பிரஹ்மங்களின் வகத்துவம் வேதாந்தத்தின் பிரமேய மாம். அவ் வேகத்துவம் உண்மையா? அல்லது, சீவப் பிரஹ்மங்களின் பேதம் உண்மையா? என்பது பிரமேய கத சந்தேக மாம்.

3. நிதித்தியாசனம் - அநாத்மாகார விருத்தியின் திரோதாயம் இன்றி, “அஹம் பிரஹ்மாஸ்தி” என்று இடைவிடாது வைவ தானா போன்று, விஶிப்த விருத்தி யின்றி நெடுங் காலம் செயத்தோடு ஏக ஆகார அதுசந்தானம் ஈண்டு நிதித்தியாசனம் ஆகும். இக் நிதித்தியாசனத்தால், விபரீத பாவனை நீங்கும். அட்டைடையக் கண்ணன் என்றும் போல, ஆர்மா வஸ்வாத அநாத் வாக்களில் ஆத்ம புத்தி விபரீத மாம்.

4. விசாரம் - முஞ்சத்தி னின்றும் ஈஷிகையைப் பிரிப்பது போன்று, பஞ்ச கோசங்களி னின்றும் ஆத்மாவைப் பிரித்து, கட, மட, ஜல, மேக, ஜல ஆகாசம், மஹா காசத்திற்கு வேறு காத்து போல, ஜீவ, ஈசுவர, உடந்த, பிரஹ்ம, சேதாங்கினை அபேதமாக அறிவது விசார மாம். இஃது திட அபரோஹ ரூப ஜகை மாம்.

“இத்தான் எவன்? சித்தேது? சடமேது? இன்னும் ஒன்றாகக்கூடும், பந்தமேது? விடேது? என உசாவுதல், பகர் விசாரம் தாகும்”

— கைவல்யவரீதம், சந்தேகத் தெளிதற் படலம், பாட்டு - 63.

“சித்தினையால் ரூபமுதித் திருயிச்சை தீரிலுத்தீ ராது சிற்கும், வத்துறன்மாத் திறத்தாரற்றான் பவத்தகிலம் வாய்மைமென்ன மடியப் பண்ணும்”

— பஞ்ச தசீ - 9-வது தியாக தீபம் - பாட்டு - 32.

என்பன அதற்குப் பிரமாணம் ஆம். (48)

ஆதியாஞ் சிற்சொருப மாகாத தானினிமேற்,
சோதிமக நாதியினுற் சொருபமா மோவேனவே. (49)

(இ—ன்.) ஆதி ஆம் - முதன்மை யாகிய, சிற் சொருபம் -- சேத ரூபப் பிரஹ்மம், ஆகாத - ஆக (முன்னர்) இராத, தான் -- (ஆத்மா வாகிய) தான், மக ஆதியினால் - (சிரவண) மக, விசார, சித்தித்தியாசகங்களினால், இனி மேல் - பின்னர், சோதி சொருபம் - சேத ரூபப் பிரஹ்மம், ஆமோ - ஆகுமோ, என -- என்று (அர்ஜுனன்) வினவு, (எ-று).

ஏ - அகை.

தாப்பீயம்:- முன்னே இயல் பாகச் சிற் சொருப மாக இல்லாத தான் (ஆத்மா), பின் மக ஆதியினால் சிற் சொருப

மாயின், அது ஒரு கிமித்தத்தால் இடையில் வந்தமையின், அது செயற்கை வடிவாகும். செயற்கை கிலையா யிராது. பின் கீங்கக் கூடும். அதாவது, பால் தயிர் ஆவது போல, பிரஹ்மம் அநாதி யாகவே ஈச ஜீவ ஸ்வரூப பரிணாமத்தினால் அடைந்திருந்தால், தயிர் மீண்டும் பால் ஆகாமை போல, அச்சீவ ஈசர வடிவம் பிரஹ்ம மாகா வெனின், அப்படி யன்று. வேற்றுருவம் அடைந்த ஜீவ ஈசர்கள், பரிசுர வேதியால் இரும்பு தங்கம் ஆவது போல், சிவண, மகா, நிதித்தியாசகங்கள் செய்த பின், அகண்டைக ரசப் பிரஹ்ம சொரூபம் ஆதல் கூடும் எனின், அங்கனம் கூடு மாயின், கீரிற் கவந்த பாலை அங்கப் பகி பரிப்பது போன்று, இரும்பில் பரிசுர வேதியின் சையோக சாமர்த்தியம் வே ரோர் கிமித்தத்தால் காலாந்தரத்தில் வீபாகமாக, அச் செயற்கைத் தங்கம் மீண்டும் இரும்பு ஆவது போல, பிரஹ்மத்துவம் கெட்டு ஈச சீவத்துவம் அடைந்த சேதம், சிவண மகா, நிதித்தியாசகங்களால் மீண்டும் பிரஹ்ம மாயின், அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தியின் சையோகம் கீங்கிய காலத்தில் மீண்டும் ஈச ஜீவர் ஆகி விடும். அங்கன மாயின், கீ ணுள் குருவை யடைந்து காமக் குரோதாதி விருத்திகளை அடக்கிச், செய்த சிவண மகா நிதித்தியாசகங்கள் கிஷ்பலம் ஆகும்” என்னும் கருத்தை உட் கொண்டு, அர்ஜுனன் “ஆதி ஆம் சித் சொரூபம் ஆகாத தான், மகா ஆகியினால் இனி மேல் சோதி சொரூபம் ஆமோ” என்று வினவிய தாகும். (49)

எப்போதுஞ் சிம்மயந்தா னென்னமறந்து தேவேது,
செப்புமிடற் றிணியிருக்கத் தேதேல்போ லென்றவரோ. (50)

(இ—ள்.) தான் - (ஆத்மா வாகிய) தான், எப் போதும் - முக் காலத்தும், சித் மயம் - சித் ஸ்வரூபமே, எனல் - என்பதனை, மறந்த - அயர் வந்து, தேவேது - (தனது யதார்த்த ஸ்வரூபம் சித் ஸ்வ மாவ தெங்கள் என) விசாரிப்பது, செப்பு - (அழகின்

பொருட்டுத் தான் முன்னர் அணித் துன்ன தாகச்) சொல்லப்படுகின்ற, அணி - ஆபாணம், மட்டற்று - (தனது) கண்டத்தில், இருக்க - இருக்கும் போதே, தேடுதல் - (அதனை மறந்து அது தவறி விட்ட தாக எண்ணி) விசாரித்தல், போல் - போல ஆம், என்றவ ரோ - என அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ-து).

எப்போதும் - உம் - முற்று. செப்பு அணி - வீணத் தொகை, ஆம் - என்னும் பய விலை வருவிக்கப்பட்டது.

இதனை, கண்ட (கழுத்து) சாமீகா (பொன் ஆபாணம்) சியாயம் என்பர். கண்டம் என்பது கழுத்துக்குப் பெய ராம். சாமீகாம் என்பது பொன் ஆபாணத்துக்குப் பெய ராம். கழுத்தில் அணித் திருத்த ஆபாணத்தை கழற்றி வைத்துப், போய்விட்ட தாகக் கருதி, வியவகா ம்ருதியால் ராஜன விருத்தியினால் மறந்து துன்பப் பட்டுத் தேடல், கண்ட சாமீகா சியாய மாம். அது போன்று, அஞ்ஞாந காலம், ஞாந காலம் ஆகிய எப்போதும் சச்சிதானந்த சொரூப மாகவே யிருக்கின்ற தன் யதார்த்த சொரூப ஆத்மாவை மறந்து, மாயை, அவித்தைகளின் வசத்தால் அநாதியே அசத்து ஜட துக்க ரூப மாக எண்ணி, ராஜன விருத்தியினால் அஞ்ஞாநாதி சப்த அவஸ்தைகளை யடைந்து, ஆர்மா எங்கன் சச்சிதானந்த சொரூப மாறும் என விசாரிப்ப தாம். ஆனதால், ஜீவன் பரிணாம காரிய மல்லன். விருத்தி காரியம், அல்லது, ஆரம்ப காரியமும் அல்லன். பின் யாது எனின், விவர்த்த காரிய மாம். அதாவது, மண் - குடம் ஆவது போலவும், தங்கம் - பணதி ஆவது போலவும், கட்டை - கள்ளன் ஆவது போலவும், கானல் - கீர் ஆவது போலவும், கயிறு - பாம்பு ஆவது போலவும், முன் இருந்த அதிஷ்டாந காரண உருவ மான, மண், தங்கம், கட்டை, கானல், கயிறு என்பவை தத் தம் தன்மைகளை விடாமல், பின் விவர்த்த மாகத் தோன்றிய, குடம், பணதி, கள்ளன், கீர், பாம்பு

என்னும் தன்மைகளை விடுவது போல, முன்பு இருந்த சச்சிதானந்த ஸ்வரூப அதிஷ்டாச காரண உருவத்தினை விடாமல், பின் விவர்த்த மாகத் தோற்றி வந்த, அசத்து, ஜட, துக்க, காம, ரூபாதிகளை விடுவதாம். இதனால் தான், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ஜுனை கோக்கி, “தான் எப்போதும் சித் மயன் எனல் மறந்து தேடுவது மிடற்று அணி யிருக்கத் தேடுதல் போல்” என்று திருஷ்டாந்த பூர்வக மாகத் தார்ஷ்டாந்தத்தினை விளக்கிக் கூறினர் எனக் கொள்க.

(50)

தேடியபின் நேகபுத்தி தீர்த்துபோய்ச் சிற்சொருபங்,
கூடுவனோ யானேன்கு றைதீரச் சொல்லுமென. (51)

(இ—ள்.) தேடிய பின் - (சிரவண, மன, நிதித்தியாசகக் களினால்) விசாரித்த பின், தேக புத்தி - தேகாத்ம புத்தி, தீர்த்து போய் - விட்டு நீக்கி, சித் சொருபம் - சேதநப் பிரஹ்ம ஸ்வரூபத் தினை, யான் - கான், கூடுவனோ - அடைவேனோ, என் - எனது, குறை - பூர்த்தி யின்மை (சிறை வின்மை), தீர - நீக்க, சொல்லும் - கூறியருளும், என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ-று).

கூடுவனோ என்பதில் உள்ள அன் விருதி தன்மை ஒருமையில் வந்தது. து - வினா.

(51)

வந்தவுடல் வேறாயும் வாசனையாற் றுனெனலாற்,
சந்தயமென் றற்சொருபங் தானாதற் கேன்றவரோ. (52)

(இ—ள்.) வந்த - (கருமத்தினால்) உண்டாய, உடல் - சரீரம், வேறு ஆயும் - (தனக்கு) அந்நியமா யிருத்தும், வாசனையால் - (ஜம்மாந்தர) சம்ஸ்காரத்தினால், தான் - தன் சொருப மாய ஆத்மா, எனவாய் - என்று (திடீ யாய்க்) கூறுகின்றபடியினால், தன் - தனது, சொருபம் - (உண்மை யான) ஆத்ம சொருபமே,

தான் ஆதற்கு - தனது சொருப மாக நிலைத்தற்கு, சந்தயம் - சம்சயம் (ஐயம்), என் - யா தானது, என்றவரோ - என அதக்கிர கித்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

சந்தேகம் - சந்தயம் என மரீஇயது.

வேராயும் - உம் - இழிவு சிறப்பு. (52)

தநுவைத்தா னேனும்பிரமை சத்தஞா நத்திலரு,
தநுபவமெய்ஞ் ஞாநத்தா லறும்வகையே துரையுமென. (53)

(இ—ன்.) தநுவை - சரீரத்தினை, தான் - தன் சொருப ஆத்மா, எனும் - என்று (சந்தேக விபரீத மின்றி) அறியும், பிரமை - (அபரோகூப்) பிராந்தி, சத்த ஞாநத்தில் - சாஸ்திர ஐயம் (“சரீரம் ஆத்மா வன்று” எனும் பரோகூ) ஞாநத்தினால், அருது - கீட்காமல், அநுபவம் - (“இச் சட சரீரத்திற்கு வேராய் இதற்கு ஆதார மாய சேதந வடிவ ஆத்மாவே நான்” என்னும் கிச்சயமாகிய) அநுபவ ரூபமான, மெய் ஞாநத்தால் - (சந்தேக விபரீத மின்றிய) திட அபரோகூ ஞாநத்தால், அறும் - கீட்கு கின்ற, வகை - காரணம், ஏது - யாது, உரையும் - (என்பதைக்) கூறி யருளும், என - என்று (அர்ஜுநன்) கேட்க, (எ-று).

சத்த ஞாநத்தில் - இல் - ஐந்த னுருபு. “கல்விபிற் பெரியன கம்பன்” என்புழிப் போல ஏதுப் பொருளில் வந்தது.

பிராந்தி - பரோகூம், அபரோகூம் என இரு வகைத் தாம்.

பரோகூ ஞாந நிவிர்த்தியம்:- “பிரஹ்மம் இல்லை” என்னும் பரோகூப் பிராந்தியையும், அவ் வியவகாரத்திற் கேது வான அசத்வ ஆபாதக ஆவரணத்தையும் பரோகூ ஞாநம் நிவிர்த்தி செய்யும். தேகத்தில் ஆத்ம புத்தி அபரோகூப் பிராந்தி யாகவின்,

அதனைப் பரோகூ ஞாகம் கிவிர்த்தி செய்யாது. பரோகூ ஞாகம், அசத்வ ஆபாதக ஆவாணத்தையும், பரோகூப் பிராந்தியையும் மாத்திரம் கிவிர்த்திக்கும்.

அபரோகூ ஞாக நிவிர்த்தியம்:- “நான் கர்த்தா போக்தா சம்சாரி ஜடன் துக்கி, நான் பிரஹ்ம மாக விளங்க வில்லை” என்னும் அபரோகூப் பிராந்தியையும், அவ் வியவகாரத்திற் கேதுவான அபாந ஆபாதக ஆவாணத்தையும், “நான் அகர்த்தா, அபோக்தா, அசம்சாரி, சித் சொருபன், சுகி, நான் பிரஹ்மமா யிருக்கிறேன்” என்னும் அபரோகூ ஞாகம் கிவிர்த்தி செய்யும். அபரோகூ ஞாகம், அஞ்ஞாகம், அசத்வ ஆபாதக - அபாந ஆபாதக மாகிய இரு ஆவாணங்கள் விட்சேபம் சந்தேகம் ஆகிய அவித்தையா சாலங்களை கீக்கும். இதனை, கைவல்யநவகீதம், தத்துவ விளக்கப் படலம், 60-வது செய்யுளின் விசேட ஷுராயில், “நான் பிரஹ்மமா யிருக்கிறேன்” என்னும் அபரோகூ ஞாகம் யாது, அது சகல அவித்தையா சாலங்கட்கும் விரோதி யாகலின், “நான் பிரஹ்மத்தை யறிகிறே னில்லை” என்னும் அஞ்ஞாகமும், ‘பிரஹ்மம் இல்லை’, ‘பாந மாக வில்லை’ என்னும் ஆவாணமும், “புண்ணிய பாவங்களைச் செய்கிற கர்த்தாவும் சுக துக்கங்களைப் புரிக்கிற போக்தாவும் ஆகிய சீவ னாகிறேன்” என்னும் பிராந்தியும் ஆகிய, “அவித்தையா சாலங்களை நாசம் பண்ணுகிறேன்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது காண்க. இது பஞ்சதசி திருப்தி தீபத்திலுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

(53)

விளக்குவிளக் கேனுமதனால் வெய்யவிருள் போய்விடுமோ, துளக்கமிலா விளக்கேற்றிற் ருெலையுமிரு ளென்றவரோ. (54)

(இ—ன்.) விளக்கு விளக்கு - தீபம் தீபம், எனும் அதனால் - என்று கூறுகின்றதனால், வெய்ய - கொடிய, இருள் -

அந்தகாரம், போய் விடுமோ - கீங்குமோ (கீங்காது என்றபடி),
[பின் எதனால் நீங்கு மென்ற கூறுகின்றார்.] தளக்கம் இலா -
சலக மில்லாத, விளக்கு - தீபத்தினை, ஏற்றில் - ஏற்று மிடத்து,
இருள் - அந்தகாரம், தொலையும் - நாச மாகும், என்றவரோ -
என அதுக்கொடுத்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

“விளக்கு விளக்கு” என்னும் அடுக்குச் சொல், மிகுதி
குறித்து வந்தது. போய் விடுமோ - ஓ - வினா வகையால்
எதிர்மறைப் பொருள் குறித்து கின்றது.

தார்வீடாந்தம்:- “ததுவைத் தான்” எனும் அபரோகூப்
பிராந்தி, “தான் பிரஹ்மம் தான் பிரஹ்மம்” எனப் பன் முறை
கூறுதலா வாய பரோகூ ஞானத்தினால் கீங்காமல், “நான்
பிரஹ்மம்” என்னும் திட அபரோகூ அதுபவ ஞானத்தினால்
கீங்கும்” எனத் தார்வீடாந்தத்தை வருவித்துக் கொள்க.

“தளக்கம் இலா விளக்கு” என்புழி, விளக்குக்குத்
“தளக்கம் இலா” என்னும் விசேஷணம் கொடுத்தது, தார்வீ
டாந்தத்தை வலி யுறச் செய்தற் கென உணர்க. சலக மற்று
விளக்கு இருக்கு மாயின், அது பொருளை என்றாகக் கண்ணுக்கு
எங்கனம் விளக்குமோ? அவ் வாறு குரு உபதேசித்த மகா
வாக்கிய சிவானந்தால், மகா கீதித்தியாசாதேதோடு கூடி
உண்டான அகண்ட பிரஹ்மாகாசி விருத்தி யாகிய தீபம், சந்தேக
விபரீதம், பூதப் பிரதிபந்தம், வர்த்தமாசப் பிரதிபந்தம், ஆகாயியப்
பிரதிபந்தங்கள் ஆகிய சலகங்கள் இன்றி யிருப்பின், ஆத்ம எவ்
ருபத்தைச் சத்துவ குணத் தாய சாந்த மகதிற்குத் தெனி வாக-
விளக்கும்படி செய்யும் என்னும் கருத்தைக் கொண்டு கூறிய
தாம்.

“வெய்ய இருள்” என்புழி, இருளுக்கு வெய்ய என்னும்-
விசேஷணம், தார்வீடாந்தத்தில் உள்ள அஞ்ஞானம் கொடியது

என்பது தோன்றக் கொடுக்கப்பட்ட தாம். “விளக்கு விளக்கு” என்பது போன்று, அதுபவ மின்றி, “அஹம் பிரஹ்மம் அஹம் பிரஹ்மம்” என்று வாக்கினால் பல முறை உச்சரிப்பது வாசா மாத்திர மாம். இதனா லாம் ஞானம் பரோக்ஷ மாம். இருட்டுக்கு விரோதி தீப மாகிய திரவியமே யன்றித் தீப மாகிய சப்த மன்றும். சப்த அஞ்ஞாதத்தைச் சப்த ஞானம் போக்குமே யன்றி, இருட்டு ரூப திரவியத்தைப் போக்காது. இருட்டுக்குத் தீப சப்தம் விரோதி யன்று. இருட்டுக்கு விரோதி யாகிய தீப ரூப திரவியம் வரு மாயின், விரோதையைப் பார்க்க விருப்பம் இன்மையால், தறுகண் வரிப் புலி கண்டோன் போல், இருட்டு நாகம் உறும். அது போன்று, தேகாத்மப் பிராந்தி அபரோக்ஷ மாம். அதன் விரோதி சட் வித லிங்க தாத்பரியத்தோடு கூடிய சிவவண மகா சித்தித்தியாசனங்களைச் சக காரியாக் கொண்ட, சற் குருவா லுபதேசிக்கப்பட்ட மஹா வாக்கியத்தாற் ஜிவித்த “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் அபரோக்ஷ ஞானம் ஆம். “அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்னும் அகண்ட பிரஹ்மாகார விருத்தி ரூப அபரோக்ஷ ஞானம் உண்டாயின், “தேகத்தில் நான்” என்னும் புத்தி ரூப அபரோக்ஷப் பிராந்தி சிவிர்த்தி யாம். பரோக்ஷ ஞானத்தால் அபரோக்ஷப் பிராந்தி சிவிர்த்தி யாகாது என்பது தோன்றத் திருவ்ப்நாதத்தை மாத்திரம் கூறித், தார்க்ப்நாதத்தை உய்த்துணர வைத்தார் எனக் கொள்க. (54)

நெடுங்கால மாந்மாவை நீங்காத வஞ்ஞானம்,

விடுங்கால மெங்காளோ மெய்ஞ்ஞானத் தாலேனவே. (55)

(இ—ன்.) ஆர்மாவை - ஆத்மாவின், நெடுங் காலம் - நீ னானாக, நீங்காத - (விட்டு) சிவிர்த்தியாகா(து கூடவே யிருத்), அஞ்ஞானம் - அஞ்ஞான மானது, மெய் ஞானத்தால் - (அப ரோக்ஷ) தத்தவ ஞானத்தினால், விடும் காலம் - நீங்குகின்ற காலம்,

எந் நாளோ - எக் காலமோ (யான் அறிகிலேன்), என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்ட, (எ-று).

ஒ - வினா. ஏ - அசை.

அநாதி அஞ்ஞாதத்திற்கு கிவிர்த்தி உண்டோ எனின், அநாதி யாயினும், அதற்கு ஞாதத்தால் கிவிர்த்தி உண்டு. எங்ஙனம் “அநாதி சாந்தம் (உற்பத்தி யின்றி நாகம்) உடையது” எனப் பிரா சபாவத் திரவியத்தை நையாயிகர் கூறுகின்றனரோ, அங்ஙனமே, “அநாதி சாந்தம் (உற்பத்தி யின்றி நாகம்) உடையது” ஆத்மாவை மறைத்த அஞ்ஞாதம் ஆம், என வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர்.

ஞாநம் வந்த அடுத்த கண்ணத்தில் கீங்குமா? அல்லது, அதிக காலம் செல்லுமா? என்பது அர்ஜுனன் வினாவின் கருத்து என உணர்க. (55)

அந்தகா ரங்குகையி லாயிரகா ளிருந்தாலும்,
சேந்திபங் கண்டவுடன் நீர்வதுபோ லென்றவரோ. (56)

(இ—ள்.) குகையில் - (மலை யுள்ள) குகையில் (முனை யிடைத்து), அந்தகாரம் - இருள், ஆயிரம் நான் - கீ ஞானாக, (அந்தக் குகை உண்டான நான் தொடர்ந்து), இருந்தாலும் - இருந் திருப்பினும், செம் - சிறந்த, தீபம் - விளக்கினை, கண்ட உடன் - பார்த்த போதே, தீர்வது - (நாமத மின்றி) கீங்குவது, போல் - ஒப்ப (அநாதியா யுள்ள அஞ்ஞாதமும் தத்துவ ஞாநம் உதய மான வுடன் கிவிர்த்தி யாம்), என்றவரோ - என அறுக்கொடுத்த பகவானே (கீ), (எ-று).

“இருந்தாலும்” என்ற உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

தார்ஷ்டாந்தத்தை இசை யெச்சத்தால் வருவித் துணைக்க.

“ஆயிரம் நாள்” என்பது, அநாதி யாக நெடுங் காலம் என்பதைக் குறித்தது.

“செம் தீபம்” என்புழி, தீபத்திற் குரிய “செம்மை” என்னும் விசேடணம், தார்வட்டார்த்தத்தில், ஞானத்திற் குரிய அப்பிரதிபந்த திட அபரோகூத் தன்மையைக் குறிப்பா லுணர்த்தி நின்றது. அத் தகைய ஞானம் உண்டானால், அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தி யாம் என்பது தாற்பரியம்.

அநாதியாகவே ஆத்மாவின் ஆசிரயித்து அஞ்ஞானம் இருப்பினும், திட அபரோகூ ஞானம் உண்டான உடனே, கால விலம்பம் இன்றி அழிந்து போம் என உரைத்துக் கொள்க.

இதனை, அந்தகார (இருள்) தீப (விளக்கு) தர்சக (பார்த்தல்) நியாயம் என்பர். அந்தகாரம் என்பது இருளுக்குப் பெய ராம். தீபம் என்பது விளக்குக்குப் பெய ராம். தர்சகம் என்பது பார்த்த லுக்குப் பெய ராம். இருள் தன் விரோதி யாய தீபத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில், கீணன் வாசமா யிருப்பினும் உடனே நாசம் ஆவது போல், அஞ்ஞானம் ஆத்மாவை அநாதி யாக அநேக காலம் ஆசிரயித் திருப்பினும், தனது விரோதி யான அபரோகூ ஞானம் வந்த உடனே நாசம் ஆகி விடும் என்பது பொரு ளாம்.

திட அபரோகூ ஞானம் வந்த உத்தர க்ஷணத்தில் அஞ்ஞானம் நிவிர்த்தி யாம். கால விலம்பம் இல்லை. என்பது தோன்ற, திருவட்டார்த்தத்தில் “தீபம் கண்ட டுடன் தீர்வது போல்” என்று கூறினர்.

(56)

கருமயோ கந்தவமே காரணமா நீங்காமல்,

அருமையா ஞானம்வந்தோ வஞ்ஞானம் போமெனவே. (57)

(இ—ன்.) அஞ்ஞானம் - மூலாவித்யையானது, கருமம் - (யாகாதி புண்ணிய) கருமங்கள், யோகம் - (பிரான பந்தக)

யோகம், தவம் - (கிருச்சிர சாந்திராயனாதி) தபம் (ஆசிய வற்றையே), காரணம் ஆ(க) - ஏது வாகக் கொண்டு, நீங்காமல் - கிவிர்த்தி யாகாமல், அருமை யாம் ஞாயம் - அடைதற் கரிய (திட அபரோக) ஞாயம், வந்தோ - உண்டான பின்னரோ, போம் - நீங்கும்?, என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-து).

ஏ - பிரி நிலை. ஏ - ஈற் தகை. வந்தோ - ஒ - வினா.

கருமயோகத் தவமே - இவற்றி னிடையில் என் னும்மைகள் தொக்கன.

கருமம் - நித்தியம், சையித்திகம், காயியம், பிராயச்சித்தம், கிஷித்தம் என ஐ வகைத் தாம். அவற்றுள், காயிய சையித்திக கர்மங்கள் - அபூர்வம், அபிதாயம், உத்பத்தி, விகியோகம், அதிகாரம், பிரயோகம், அபிதேயம், ஸயம், பரிசுக்கியை என ஒன்பது வகைத் தாம். முத்தம், அமுத்தம், முத்தாமுத்தம், மந்திர முத்தம், அஸ்திரம், சஸ்திரம் என அறு வகை யாகத் தொழில் கூறப்படும். இவ் விரு பது வகையும் கர்மம் என்னும் சொல்லாற் கூறப்படும். இவற்றின் விரிவை, காம் மொழி பெயர்த் துள்ள வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜுலிகா என்னும் நூலில் காண்க.

யோகம் - மந்திர யோகம், பரிசு யோகம், பாவ யோகம், அபாவ யோகம், மஹா யோகம், ஸய யோகம், ஹிட யோகம், ராஜ யோகம் என எண் வகைத் தாம். 1. ஒங்காரம் முதலிய மந்திர உச்சாரணத்தோடு பிரஹ்மத்தில் மகம் ஸயம் ஆதல் மந்திர யோகம் ஆம். 2. ஒங்காரம் முதலிய மந்திர உச்சாரணத் தோடு மகமும், பிராண வாயுவும், ஒன்று கூடி மூலாதாரத்தி லிருந்து சுழி முனை காடி வழி யாகச் சென்று சிசின் மத்தியில் தேங்கி யிருக்கின்ற ஆத்மப் பிரகாசத்தில் ஸயம் ஆதல் பரிசு

யோகம் ஆம். 3. விடாப் புருஷ வடிவத்தை யாயினும், அல்லது, பரிச்சிந்தக் கடவுள் வடிவத்தை யாயினும் கினைத்து, ஒவ் வொரு அவயவங்க ளாக விட்டு, யிஞ்சி யுள்ள அவயவி யாகிய பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் மகம் லயம் ஆதல் பாவ யோகம் ஆம். 4. மகமும், வாக்கும், சென்று கோசரிக்க முடியாத திர்க்குணப் பிரஹ்மத்தில் மகம் லயம் ஆதல் அபாவ யோகம் ஆம். 5. ஞான அஞ்ஞான காலம், சிருட்டி திதி சம்மர காலங்களில் ஒரே படியாக விளங்கும் பிரஹ்மத்தில் மகம் லயம் ஆதல் மகா யோகம் ஆம். 6. உத்பத்திக் கிரமத்திற்கு விபரீதக் கிரமம் லயக் கிரமம் ஆம். (அதாவது அநாஹ்ம மாயா காரியங்களை ஒவ் வொன் றாக முறையே அததன் காரணங்களில் அடக்கி இறுதியில் எஞ்சி கின்ற மாயையையும் பிரஹ்மத்தி லடக்கி) அப் பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் மகத்தை லயப்படுத்துவது - லய யோக மாம். 7. இயம, நியம, ஆசன, பிராணாயாம, பிரத்யாகார, தாளை, தியான, சமாதி என்னும் அஷ்டாங்கத்தோடு கூடிப் பிரஹ்மத்தில் மகத்தை ஹடத்தால் கிரோதம் செய்தல் ஹட யோகம் ஆம். 8. யோகத்திற் கெல்லாம் ராஜா வாகலின், ராஜ யோகம் எனப் பெய ராம். இது மற்றை யோகங்களைப் போல், தேகப் பிராபசம் உடையது அன்று. பிரஹ்மத்தி னிடத்தில் மகத்தை அநாமரூபமாக லயப்படுத்துவது ராஜ யோகம் ஆம்.

தவயி - சகாமம் நிஷ்காமம் என இரு வகைப்படும். சகாமம் லோகப் பிராப்திக்கும், நிஷ்காமம் ஞானப் பிராப்திக்கும் காரணம் ஆம். சகாமம் அநேக விதம் ஆம். அவை கிருச்சிர சாந்திராயணாதி தவக்க ளாம். கிருச்சிரம் சாந்திராயணம் என்பன விரதங்கள் என்றும் கூறப்படும். இவை பரம நிவிர்த்திக் காகச் செய்யப்படும் பிராயச்சித்தங்கள் என்றும் கூறப்படும். இவ் விரண்டும் கரய சோஷணங்களே யாகும். கிருச்சிரம் (வற்றலாதல் - இளைப்புதல்) என்றும் வகைப்படும். அவை, பிரஜாபத்ய கிருச்சிரம், தப்த கிருச்

சரம், கிருச்சி அதி கிருச்சரம், சந்தாபக கிருச்சரம் எனக் கூறப்படும். கிருச்சரம் பன் னொன்று திரம் அதுஷ்டிக்கப்படும் விதம் ஆம்.

1. பிரஜாபந்ய கிருச்சியீ ஜுவது - மூன்று தான் காலையில் உண்ட அருந்தி, மற்றைக் காலங்களில் ஆகாரம் இன்றி பிருந்து, அடுத்த மூன்று தான் மாலை யில் மாத்திரம் உண்ட அருந்தி, அடுத்த மூன்று தான் ஆகாரத்தை தான் விரும்பாது, மாறானும் கொடுத்தால், உண்டு, மற்றை மூன்று தான் ஆகாரமே பின்றி இருப்பது ஆம்.

2. தபந் கிருச்சியீ ஜுவது - மூன்று தான் காங்க்சிய உஷ்ண ஜலத்தினை மாத்திரம் ஆறு பலம் சாப்பிட்டு, மறு மூன்று தான் காங்க்சிய பால மாத்திரம் மூன்று பலம் சாப்பிட்டு, அடுத்த மூன்று தான் காங்க்சிய செட்டை மாத்திரம் ஒரு பலம் அருந்தி, மற்றை மூன்று தான் வாயு பக்ஷணம் மாத்திரம் செய்து இருத்தல் ஆம்.

3. கிருச்சி அதி கிருச்சரம் ஜுவது - முந் கூறிய தபந் கிருச்சித்தினை இரு முறை உதவுஷ்டிப்பது ஆம்.

4. சந்தாபந் கிருச்சியீ ஜுவது - கோ சலம் (மூத்திரம்), கோமயம் (சாணி), பால், தயர், செய், குசோதம் (குசம் - தர்ப்பை. உதகம் - ஜலம். தர்ப்பையை ஜலத்தில் களைத்து அத்தத் தர்ப்பை அனியில் ஒழுகும் ஜலம்) இவைகளை முறையே ஒவ் வொன்றையும் ஒவ் வொரு தான் உட் கொண்டு மறு தான் பட்டினி யாக இருப்பது ஆகும்.

சாந்திராயணம் - (சந்திர - அயனம் - சந்திர மார்க்கம்) ஐந்து உகை ஆம். அவை, பிபீலிகா மத்தியம், இயம் மத்தியம், ரிஷி சாந்திராயணம், சிக சாந்திராயணம், யதி சாந்திராயணம் என்று

கூறப்படும் சாந்திராடண விரதம், ஒரு மாதம் (இரண்டு பக்ஷம்) அதங்கூட ஆகும்.

1. பிபிலிள (எறம்பு) மத்தியம் ஜுவது - கிருஷ்ண பக்ஷப் பிரதமை முதல் துவக்கி பெளர்ணமியோடு முடிக்கப்படுவது ஆகும். முதல் நாள் (கிருஷ்ண பக்ஷப் பிரதமை யன்று) பதின் நாளுக்கு கவள அந்நமும், மறு நாள் பதின் மூன்று கவள அந்நமுமாக, இவ் வாறு, ஒவ் வொரு நாளைக்கு ஒவ் வொரு கவளம் குறைத்துக் கொண்டு வந்து, அமாவாசை யன்று உபவாசம் இருத்தி, மறு நாள் சுக்ல பக்ஷப் பிரதமை முதல் ஒவ் வொரு நாளும் ஒவ் வொரு கவளம் ஆய் அதிகப்படுத்தி பெளர்ணமி யன்று பதினைந்து கவளம் சாப்பிடுவது ஆகும்.

2. இயம மத்தியம் ஜுவது - சுக்ல பக்ஷப் பிரதமை முதல் துவக்கி, அமாவாசையோடு முடிக்கப்படுவது ஆகும். முதல் பக்ஷத்தில் (பாகத்தில்) ஆஹார கவளங்களை விருத்தி செய்து கொண்டு வந்து, பிற பகுதியில் ஆஹார கவளங்களைக் குறைத்துக் கொண்டே வருவது ஆகும்.

3. ரீஷி சாந்திராயணம் ஜுவது - பிரதி திசமும் மும் மூன்று கவளங்கள் வீதம், ஒரு மாதம் சாப்பிட்டு வருவது ஆகும்.

4. சிக சாந்திராயணம் ஜுவது - ஒவ் வொரு நாளும் காலை யில் காங்கு கவளமும், மாலை யில் காங்கு கவளமும், சாப்பிட்டு ஒரு மாதம் வீரதம் இருப்பது ஆகும்.

5. யநி சாந்திராயணம் ஜுவது - உச்சியம் போதில் திச மொன்றுக்கு எட்டுக் கவளங்கள் வீதம், ஒரு மாதம் சாப்பிட்டு வீரதம் இருப்பது ஆகும். இவற்றின் விசேஷ கிருபணத்தைத் தர்ம சாஸ்திரங்களிற் காண்க.

திருக் குறள் 27-வது தவ அதிகாரத்தம்

“கூற்றங் குதித்தலுங் கைகூடு போற்றலின்,
ஆற்றல் தலைப்பட்ட வர்க்கு” 9 - (269)

என்று “தவ வலிமை முடையார்க்கு பயனைக் கடத்தலுங்
கூடும்” என்று கூறி யிருத்தலுங் கொள்க.

இவ் வாறு கிடைத்தற் கரிய சவர்க்காதி இஷ்ட போக
அஷ்ட சித்திகளைக் கொடுக்கக் கூடிய ஆற்ற லுடைய கரும,
யோக, தவக்களாய், அஞ்ஞாநம் கீங்கிவிடாதா? அடோக
ஞாநம் வந்து தானு போகும்? என்பது அர்ஜுனனது வினாவின
கருத் தாகக் கொள்க.

சுண்டுந் “தவம்” என்னும் சொல்லாய், சகாம தவமே
கருத் தாகக் கொள்க.

தவம் திரு வணக எய்ததற்கு, கைகூடல் நவகீதம் 2-வது
சந்தேகத் தெளிதற் படலம்,

“காமி மத்தவங் காமிய மொன்றைங் கருதிடாத் தவமென்றும்,
பூமி யிற்றவ யிருவகை சித்தியும் போதமுந் தரும்” 2 - (45)

என்று கூறுவது கொண்டு உணர்க. (57)

குத்துவெட்டும் படைகளினுற் கூடுமோ விருடுருக்க,
உத்தமமாம் ரவியுதித்தா லோடுமிரு ளென்றவரோ. (58)

(இ-ள்.) குத்து - குத்துதற் குரியவும், வெட்டும் - வெட்டு
தற் குரியவு் மாண, படைகளினால் - (சட்டி, வாள் முதலிய)
ஆயுதங்களினால், திருள் - அந்தகாரத்தினை, தூக்க - கிவிர்த்திக்க,
கூடுமோ - முடியுமா? (முடியாது என்றபடி), [பின் எந்நால் கூடும்
எனில் கூறுகின்றாீ.] உத்தமம் ஆம் - (உலகிற்கு எல்லா நன்மை

களைபம் செவ்விக்கும்) உயர் வாகிய, இரவி - சூரியன், உதித்தால் - உதய மானால், இருள் - அந்தகாரம், ஓடும் - நாச மாம், என்றவ ரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

தாழ்ப்பாத்தம் - தனக்குச் சாதகமான கருமாதிகளால் அஞ்ஞாந இருள் அழியாது, தனக்கு விரோதியான அபரோகூ ஞானம் உண்டாயின், அஞ்ஞாந இருள் அழிந்து போகும் எனத் தாழ்ப்பாத்தம் வருவித்தக கொள்க. இதனை, சூரிய (சூரிய சந்திரியில்) அந்தகார (இருட்டு) நாச (அழிவு) கியாயம் என்பர். சூரியன் என்பது இரவிக்குப் பெயராம். அந்தகாரம் என்பது இருட்டுக்குப் பெயராம். நாசம் என்பது அழிதலுக்குப் பெயராம். சூரிய சந்திரியில் இருட்டு நாசம் அடைவது போல, அவித்தையா ரூப இருள், அபரோகூ வித்தையா விருத்தியைக் கண்டவுடன் நாசம் ஆகும்.

இது போன்றே, விவேக சூடாமணி

“காணமார் தெளிவி னாலே கறையறத் தீட்டப் பட்ட
அருமையா ஞாந மென்னு மசியினுற் சிதையும் பந்தம்
பாலிய வத்தி ராதிப் படைகண்மற் றகிலம் வங்கி
உவிய கண்ம கோடி மொன்றிலுஞ் சிதைய மாட்டா” (173)

என்று விவேக சூடாமணியிலும், ஸ்ரீ சங்கர பூஜ்ய பகவத் பாதா சார்ய ஸ்வாமிகள் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

தாழ்ப்பாத்தம் - குத்தும் வெட்டும் படைகளா லாகிய கர்மத் தினால், பூத விருளைப் போக்கல் முடியாது. அதற்குப் பரம விரோதி யான சூரியன் உதய மாயின் அவ் விருள் போவது போல, கரும யோக தலங்களால், அவித்தையா அந்தகாரத்தைப் போக்கல் முடியாது. பரம விரோதி யான “அழகம் பிரஹ்மாஸ்மி” என்ற

கிட அபயோக ஞாயம் ஒன்றினாலேயே அவித்ததா அத்தகாரம் அழிவுறும் என்பதாகும்.

ஆதாம் என்னு உகைப்படும் - முத்தம், அமுத்தம், முத்த அமுத்தம், பந்திர முத்தம் எனக் கூறுவர்.

1. முத்தம் - முத்தத்தை அஸ்திரம் என்பர். (கையில) ஸ்திர மாம் இராதது அஸ்திர மாம். (கையினின்றும்) விடப்படுவது முத்த மாம். பாணம், சக்கரம் முதலியன கையில் நிலை பாக விராமல் விடப்பட்டுச் சென்று குழிடைத் தாக்குவதால் முத்தம் எனப்படும்.

2. அமுத்தம் - அமுத்தத்தைச் சஸ்திரம் என்பர். (கையினின்றும்) விடுபடாதது அமுத்த மாம். (கையில்) நிலையா மிருப்பது சஸ்திர மாம். கையை விட்டு நீங்காமல் ஸ்திரமா மிருப்ப தாய வான் முதலியன அமுத்தம் எனப்படுகின்றன.

3. முத்த அமுத்தம் - ஒரு கால் கையி லிருந்து விட்டும், ஒரு கால் விடாது வைத்தும், பிரயோகிக்கப்படும் எட்டா முதலியன ஆம்.

4. யந்திர முத்தம் - அம்ப, குண்டு முதலியன ஆம். அவை வில் முதலிய யந்திரங்களினின்றும் விடப்படுதலின், யந்திர முத்தம் எனப்படும்.

இங் என்னு உகை ஆயதங்கறும் ததர் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

கடுமோ - ௩ - எதிர் மறை.

ரவி - வட மொழி. அது தமிழில் இகாத்தை முதலிற் பெற்று வந்ததும். அது எண்டுச் செட்டி னோசை குறித்து முதற் குறை யாயிற்று. “உத்தம மாம் ரவி” என, ரவிக்கு ‘உத்தம’ விசேஷணங் கொடுத்தது, தாமிரட்டாரத்ததை உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுதற்கு

என உணர்க. அதாவது, உத்தமம் ஆம் ரவி என்பது, மேகம், கிஷ்ணம் முதலிய மறைப் பின்றி நன்கு பிரகாசிக்கும் மத்தியாக்ருதிடன் ஆம். மத்தியாக்ருதிய சந்தியில் இருள் இராது. அது போல, அப்பிரதிபத்த திட அபரோகூ ஞானத்தினால், அவித்தையா அத்தகாரம் இராது, நாசம் உறும் என்ப தாம். (58)

அஞ்ஞாந வருளுக்க வறியாத நல்லகன்மம்,
மெய்ஞ்ஞாலம் தனைப்பரிக்கும் விதமெவ்வா றெனவினவ. (59)

(இ—ள்.) அஞ்ஞாந - அவித்தையாகிய, இருள் - அந்த காரத்தினை, தூக்க - கிவிர்த்திக்க, அறியாத - தெரியாத, நல்ல - புண்ணிய, கன்மம் - கர்மம் (யோகம் தவங்கள்), மெய் - சத்தியமாக விருக்கின்ற, ஞாலம் தனை - பிரபஞ்சத்தினை, பரிக்கும் - காக்கின்ற, விதம் - தன்மை, எவ் வாறு - எப்படி? என - என்று, வினவ - (அருச்சுநன்) கேட்க, (எ-று).

“ஞாலம் தனை” என்பதில் - தன் சாரியை.

“மெய் ஞாலம்” என்புழி, ஞாலத்துக்கு “மெய்” என்னும் விசேஷணங் கொடுத்தது, ஞானிகள் கீங்க லாக, ஏனை அஞ்ஞானிகள் வாவருக்கும் உண்மை போலத் தோன்றுகின்றமையினால் என உணர்க.

“கர்மம் உலகத்தைக் காத்தல்” எவ் வாறு கடும் எனின், கடும். என்னை? புண்ணிய கர்மம் அத்தியந்தம் இன்றேல், அதன் பலனை யதாவதித்தற் கிட மாய சுவர்க்க லோகமு மின்றாய் முடியும். யாப கர்ம மின்றேல், அதன் பலனை யதாவதித்தற் கிட மாய நாசமு மின்றாய் முடியும். மீசிர கர்ம மின்றேல், அதற் கேற்ற இக் கர்ம பூமியு மின்றாய் முடியும். மேலும் யாகாதி கருமங்களைச் செய்வதால் இத்திராதி தேவர்கள் அவற்றின் ஆகுதி மூலக் திருப்தி யடைந்து

மறை பெய்விப்பர். மறையினால் செல் முதலிய அன்னக்க ஞன் டாம். அவற்றால் உலகு விருத்தி மடையம் என்பது தாற்பரியம். இதனை உபநிஷத்துக்கள், “பண்ணிய பாப மீசிர கர்மங்கள் தான் இவ் உலகு பா உலகு என்பவற்றைத் தாக்குகின்றன” என்று கூறுகின்றமையே பிரமாணம் என்க.

கன்மம் அஞ்ஞாதத்தினைப் போக்க ஆற்ற வற்றது எதனால் எனின்? அதற்குச் சகாமமே யன்றி விரோதி யின்றாகலின். அஞ்ஞாதத்தின் விரோதி ஞாதம் ஆம். கர்மம் அன்றும். இதனை,

கைவல்ய டகரீதம் 2-வது சந்தேகத் தெளிதற் படலம் 70ல்,

“பக்க மாகு மஞ்ஞாதத்தைச் கருமங்கள் பகைசெடா துற வாக்கும், துக்க ஞாதமே கருமவஞ் ஞாதத்தைச் சடுகின்ற செருப் பாமே” என்றும், 77ல்,

“உலக மாணவஞ் ஞாதமும் கருமமு முறவென்ற வழிகடும்” என்றும் கூறப்படுவது கொண் டுணர்க.

கர்மம் புருஷ தத்திரம் என்றும், ஞாதம் வஸ்து தத்திரம் என்றும் உணர்க. (59)

இத்திரசா லம்போல வ்வ்வுலகை நம்மிடத்திற்,
றத்திரமாத் தோற்றுவித்தோஞ் சத்யமல வேன்றவரோ. (60)

(இ—ள்.) இத்திர சாலம் போல - இத்திர சாலக்காரானது (வித்தையாற் றேன்றிய பதார்த்தங்கள் பொய்யாய்த் தோற்றுவது) போல, இவ் வுலகை - இத்தப் பிரபஞ்சத்தினை, நம் இடத்தில் - (சச்சிதானந்த பிரஹ்ம மாகிய) நம் மிடத்தில், தத்திரம் ஆக) - உபாய மாக (அதாவது சத்திய மல்வாதத்தைச் சத்தியம் போலத் தோற்றும்படி சூழ்ச்சி யாக), தோற்றுவித்தோம் - உண்டாக்கு

வீத்தோம், சத்தம் அல - (ஆகலின் இது) உண்மை யன்று (மித்ஸைடே), என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-து).

பாபஞ்சத்தினை இரகித்தல் கருமத்திற்குப் பொருந்தும் என்பது முன் செய்யுட்குச் சமாதானம் கூறியதாகக் கொள்க.

ஜால (உஞ்சக) வித்தை யானது, இந்திர ஜாலம், மஹேந்திர ஜாலம் என இரு வகைப்படும்.

1. இந்திர ஜாலம்:- இந்திரம் - மாயம், அல்லது, பொய். ஜாலம் - தந்திரம், அல்லது நடிப்பு. (பொய் யான நடிப்பு) அதாவது இல்லனவற்றை உள்ளன போற் காட்டல். அது மணலைக் கை முட்டி ளடக்கி மறைத்துப், பின் அதனை வாசனை புனைய, பூ, அல்லது, கடலை முதலியன வாக் காட்ட லாதி யாம்.

2. மஹேந்திர ஜாலம்:- மஹா + இந்திர + ஜாலம் - மஹேந்திர ஜாலம். முன் கூறிய இந்திர ஜாலத்தைக் காட்டிலும் சிறப்பும் அரிய மகத்துவமு முடையதாக, மிக்க சாமர்த்திய முடைய சிற் சிலரால் சிற் சில விடங்களில் மாத்திரம் செய்யப் படுகின்ற, ஒருவரைக் கொன்று மீண்டும் உயிரோ டெழச் செய்தல், ஒரு தூதன உலகைப் புதிதாகத் தோற்றுவித்தல் முதலியன வாம். முற் கூறப்பட்ட இந்திர ஜாலம் பல சால வித்தைக்காரர்களால் சாமான்யமாகப் பல விடங்களிலும் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.

முந்திய செய்யுளில் அர்ஜுனன், “நல்ல கன்மம் மெய் ஞாலந் தனைப் பரிக்கும் வித மெய்வாறு” என வினவிய வினாவிற்கு, அக் கர்மம், அம் மெய்க்ஞ ஞாலத்தை இவ் விதம் பரிக்கும் என நேரே விடை கூறவேண்டிய ஸ்ரீ பகவான், அங்கணம் கூறுது, இந்திர ஜாலம் போல இவ் வகைகத் தந்திர மாத் தோற்றுவித்தோம் எனக்

கூறுவதன் கருத் தென்னை? அர்ஜுனன் மெய்ஞ் ஞாலந்தனைப் பரிக்கும் விதம் எவ் வரறு? என்று கேட்டதனால், உலகைச் சத்திய மாகக் கருதிக் கேட்கின்றான் என உணர்ந்த பகவான், சத்திய உலகம் ஒன்று இருந்தா லன்றோ அதனைக் கருமம் பரிக்கும் விதம் இவ் விதம் எனக் கூற லாம். அஃ தில்லாத போது அதனைப் பரிக்கும் விதமும் கூற வேண்டிய தில்லை என்னுங் கருத்தால், அர்ஜுனன் கருதியபடி உலகம் சத்தியம் அன்று. இந்திர ஜாலம் போலப் போய், என்று காட்டுவான், “இந்திர ஜாலம் போல இவ் ஷலகைத் தந்திர மாத் தோற்றுவித்தோம்” என் றருளினர். இன்னும் அதனை வற்புறுத்துவதற்கு, எதிர்மறை முகத்தாலும் “சத்ய மல” என் றருளினர் என்க.

“இந்திர ஜாலம் போலத் தந்திரமாத் தோற்றுவித்தோம்” என்புழித், தந்திரம் - சூழ்ச்சி. அது பித்தையாப் பிரபஞ்சத்தை அவிவேகிக்கு சத்திய மாகத் தோன்றச் செய்யும் சூழ்ச்சி யாம். இந்திர ஜாலம், அதன் உண்மையை பறித்தவர்க்குப் பொய்யாகவே தோற்றம். அது போல, இவ் ஷலகமும் அத னுண்மையை பறிப்பத அஞ்ஞாநிக்கு மெய் யாய்த் தோற்றி, அத னுண்மையை பறித்த ஞாநிக்குப் பொய் யாகத் தோற்றம். அவ் வொப்புமை கருதியே, அதற்கு இந்திர ஜாலம் திருட்டாந்த மாகக் கொடுக்கப் பட்ட தென்க.

சத்யம் அல - அல - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம்.

தந்திரமா - ஆ - ஆக என்பதன் கடைக் குறை. (60)

பித்தையெனுஞ் சகத்துநின்பால் விளங்குமோ வெனவினவ, சுத்திதனி லேரசதந் தோன்றுதல்போ லென்றவரோ. (61)

(இ—ள்.) பித்தை - பொய், எனும் - என்று (அதுபூதி மான்களும், சருதியும்) கூறும், சகத்து - பிரபஞ்சம், நின்பால் -

(சத்ரூபமான) உன்னிடத்து, விளக்குமோ - பிரதிதி யாமோ, என - என்று, வினவ - (அர்ஜுனன்) கேட்க, [அதற்குச் சமாதானங் கூறுகின்றேன்.] சத்தி தனில் - (வியாவகாரிக சத்திய மான) கிளிஞ்சலி னிடத்து, ரசதம் - (பிராதிபாசிக மித்தை யான) வெள்ளி, தோன்றுதல் - பிரதிதி யாதல், போல் - ஒப்ப (ச் சத்தியப் பிரஹ்ம வடிவ நம்பிடத்தில், இம் மித்தை யாகிய சகத்துத் தோன்றுதல் பொருத்தம்), என்றவரோ - என்று அதுக்கிரகித்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

தர்ஷ்டாந்தம் - அதிஷ்டாந மாய வியாவகாரிக சத்திய கிளிஞ்சலி னிடத்து, விரோத மின்றி மித்தை யாகிய வெள்ளி ஆரோபமாகத் தோற்றுதல் உலகாதுபவம்; அது போல, அதிஷ்டாந மாய பாரமார்த்திக சத்தியப் பிரஹ்ம சொரூபமாகிய நம் மிடத்தில், இம் மித்தை யாகிய சகத்து விரோத மின்றி ஆரோபமாகத் தோற்றல் பொருத்தம் என்பது தாற்பரியம்.

இதனை, சக்திகா (கிளிஞ்சல்) ரஜத (வெள்ளி) சியாயம் என்பர். சக்திகா என்பது கிளிஞ்சலுக்குப் பெயராம். ரஜதம் என்பது வெள்ளிக்குப் பெயராம். அதிஷ்டாந வியாவகாரிக சத்ய கிளிஞ்சலி னிடத்தில், ஆரோபப் பிராதிபாசிக வெள்ளி அகிர் வசகீயம் ஆகத் தோற்றுவது என்பது பொருளாம்.

சத்தி தனில் என்பதில் - தன் - சாரியை. ஏ - அசை நிலை. விளக்குமோ - ஓ - வினா. ரஜதம் - என்னும் வட மொழி, தமிழில் இரசதம் என கிற்பது வழக்கு. அது ஈண்டு முதற் குறை யாய் ரசதம் என கின்றது.

இசை யெச்சத்தால் தாட்டாந்தத்தை வருவித் துரைக்க. (61)

அயல்வெள்ளி சத்தியின்மே லாரோபி தங்கடும்,

இயலுள்ள சகமுழுவே றிருந்ததுமுண் டோவேனவே. (62)

(இ—ள்.) அயல் - (ஆரோபிதத்திற்கு) அந்நிய மான, வெள்ளி - (வியாவகாரிக சத்திய) ரஜதம், சுத்தியின் மேல் - (வியாவகாரிகக்) கிளிஞ்சலி னிடத்து, ஆரோபிதம் - ஆரோபிதத், அல்லது, அத்தியஸ்தித்தல், கூடும் - பொருத்தம், உள்ள இயல் - (அது போல்) உண்மையான இயல் புடைய (அதாவது சத்தியத் தன்மை வாய்ந்த), சகமும் - பிரபஞ்சமும், முன் - (இவ் வாரோப சகத்திற்குப்) பூர்வம், வேறு - (இதற்கு) அந்நியமாக, இருந்ததும் - இருந்தமை, உண்டோ - உளதோ? என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-று).

ஏ - ஈஸ் நகை. 'சகமும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது. 'இருந்ததும்' என்ற உம்மை அகை கீலை, உண்டோ - ஓ - வினா.

தாழ்பரீயம் - சத்திய ரஜத ஞாக சமஸ்காரத்தால், சுத்தி ரஜத அத்தியாசம் உண்டாதல் போல், சுத்தியப் பிரபஞ்ச ஞாக சமஸ்காரத்தால், மித்தியாப் பிரபஞ்ச அத்தியாசம் பிரத்திய கபிந் பிரஹ்மத்தில் உண்டாம். இப் பொழுது தோற்றம் அத்தியஸ்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு வேறும், அவ் வத்தியாசத்திற்குக் காரணமாகச் சத்தியப் பிரபஞ்சம் ஒன்று இருந்ததா? அவ் வாறு சத்தியப் பிரபஞ்சம் ஒன்று இருந்தால், அதன் ஞாக சமஸ்காரத்தால், கடையில், அல்லது, காந்தையின் கரத்தில் உள்ள சத்திய வெள்ளியின் ஞாக சமஸ்காரத்தால், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி அத்தியாசம் ஆவது போல், இம் மித்தையாப் பிரபஞ்ச அத்தியாசம் பொருத்தம். அவ் வாறு சத்தியப் பிரபஞ்சம் ஒன்று இருந்ததாகச் சுருதிகளாலும், பெரியோர்களாலும், கேட்கப்படாமையின், இப் பொழுது தோற்றம் பிரபஞ்சம் சத்தியமே யாம் என்னும் கருத்தால், அர்ஜுனன், "அயல் வெள்ளி சுத்தியின் மேல் ஆரோபிதம் கூடும். இயல் உள்ள சகமும் முன் வேறு இருந்ததும் உண்டோ" என்று வினவுகின்றனன் என உணர்க.

மாமயக்கம் பிடிக்கில்லா வத்துவந்தோன் றிமேது
வோ, கனவில்விண்ணிற் றுன்பறக்கக் கண்டதுபோ லென்
றவரோ. (63)

(தி—ள்.) மம் - உள்ளம், மயக்கம் - மோகம், பிடிக்கில் -
அடையில், இல்லா வத்துவும் - (சூன்று காலத்தும்) இல்லாத
பார்த்தமும், தோன்றிடும் - (ஆரோபமாக) விளங்கும், அது -
அது (எது போல் எனில்), கனவில் - ஸ்வப்னாவஸ்தையில்,
தான் - தானே (தன்னை), விண்ணில் - ஆகாயத்தில், பறக்க -
பறப்பதாக, கண்டது - பார்த்தது, போல் - போல, என்றவரோ -
என அருளிச் செய்த பகடானே (கீர்), (எ-து).

அதவோ - ஓ - அசை. 'வத்துவும்' என்ற உம்மை இழிவு
சிறப்பும் இரத்தது தழீஇயது மாம்.

இல்லா வத்துவும் என்றதனால், பிராந்தி கிமித்த மாய,
அதபவ ஐட் சமஸ்காரத்திற் கேது வாகிய சத்திய, அல்லது,
யித்தையா வஸ்துவே யன்றி, அச் சமஸ்காரத்திற் கேது வாகாத,
இவ் பொருளும் அதிஷ்டாநத்தில் ஆரோபித மாகும் என்னும்
அர்த்தம் பெறப்படுகின்றது.

சஜாதிய சத்திய வஸ்துவின் சமஸ்காரமே அத்தியாசத்திற்கு
வது வெண்பது கியம மன்று. என்னை? ஒரு புருஷன் மா
மரத்தை, அவ்வது பே ரீந்தைப் பார்த்தது மில்லை; அது
பற்றிக் கேட்டது மில்லை. ஆனால், வித்தையாடியாற் காட்டப்
பட்ட பொய் மா மரத்தை, அவ்வது, பே ரீந்தைப் பல தடவை
பார்த்தும், "இது மா மாம்", அவ்வது, "இது பே ரீந்து"
என்று அவன் சொல்லக் கேட்டு மிருக்கிறான். அந்தப் புருஷன்
இலுப்பை மாத்தை, அவ்வது, சிற நீச்ச மாத்தை, ஒரு
காலத்திலும் பார்த்தது மில்லை. "இது இலுப்பை மாம்"

அல்லது, “இது சிற் றீச்ச மரம்” என்று, பிறர் சொல்லக் கேட்டது யில்லை. அவனுக்கு இழுப்பை மாத்திரை, அல்லது, சிற் றீச்ச மாத்திரைக் கண்ட புன், அதனிடத்து மா மா, அல்லது, பேரீச்ச மா அத்தியாச முண்டாகின்றது. உண்மை யான மா மாத்தின், அல்லது, பே ரீச்ச மாத்தின் ஞானமோ அவனுக் கில்லை. ஆனால், வித்தை மாடியால் காண்பிக்கப்பட்ட பொய் மா மாத்தின், அல்லது, சிற் றீச்ச மாத்தின் ஞான ஜீவிய சமஸ்காரத்தால், இழுப்ப மாத்தில், அல்லது, சிற் றீச்ச மாத்தில், மா மாத்தின், அல்லது, பே ரீச்ச மாத்தின் அத்தியாச முண்டாய் விட்ட தாகலின் என்க.

இன்னும், இச் சமஸ்கார மாதிரி பிரமாத்தரு தோஷமும், சாதிருசிய மாதிரி பிரமேய தோஷமும், காமாலை மாதிரி பிரமாண தோஷமு மாதிரி, இம் முத் தோஷங்களு மில்லாமலே அத்தியாசம் உண்டாகக் கடும். என்னை? ஆகாயத்தில் தோன்றும் சில சிறு அத்தியாசத்தில், சஜாதிய வஸ்து ஜ்ய சமஸ்காராதி பிரமாத்தரு தோஷமும், சாதிருசியாதி பிரமேய தோஷமும், காமாலை யாதி பிரமாண தோஷமும் எய் விதத்தானும் இயம்பல் முடியா தாகலின் என்க.

ஆகவே, “காவில் விண்ணில் தான் பறக்கக் கண்டது போல் இல்லா உத்துவும் தோன்றிடும்” என்னுங் கூற்றால், சாக்கிரத்தில் மறிதன் விண்ணிற் பறத்த லான அதுபவம் யார்க்கு மில்லை யாகலின், முன் னுள்ள அதுபவ ஜீவிய சமஸ்காரத்தால் அஃ துண்டாக வில்லை. பின்னர், அவித்தையா தோஷத்தால், அல்லது, மக மயக்கத்தால், முன் இல்லாத வஸ்துவும் அத்தியஸ்த மாகும் என்பது பெறப்படுகின்றது.

எனவே, இப் பிரபஞ்ச அத்தியாசத்திற்கு, இதற்கு முன் சத்திய மாகவோ, அல்லது, மித்தை யாகவோ, ஒரு பிரபஞ்ச

மிருத்து, அதன் அதுபவ ஜுக்ரிய சமஸ்காரம் ஏது வாக வேண்டுமென்ப தில்லை. அஃ தில்லாமலும் இப் பிரபஞ்ச அத்தியாசம் உள்ள தாம்; என்பதனை “மந மயக்கம் பிடிக்கில் இல்லா வத்துவும் நோன்றிடும்” என்னும் பாவால் உணர்த்தினார் என்க. (63)

கனவுபோற்பிர பஞ்சமென்றீர் கண்விழித்தாற் கனவு பொய்யாம், வினவுசகந் தீருமுமெய்யா விளங்குவதென் சொல்லுமென. (64)

(இ—ள்.) கனவு - ஸ்வப்ந (ப் பிரபஞ்சம்), போல் - (மித்தை யாவது) போல, பிரபஞ்சம் - இவ்வுலகமும், என்நீர் - (மித்தை) எனக் கூறி யருளினீர், [திருவ்டாந்தம் விஷயம் என வினவுகின்றன்.] கனவு - அச் சொப்பநப் பிரபஞ்சம், கண் விழித்தால் - ஜாக்ஸ்கிரவஸ்தையினை அடைந்தால், பொய் யாம் - மித்தையாம் (ப் போய்) விரும், வினவு - (நான்) கேட்கின்ற, சகம் - இப் பிரபஞ்சம், திரும் - நா டோறும், மெய் யாக - சத்தியமாக, விளங்குவது - தோற்றுவது, என் - யாது காரணம், சொல்லும் - (என்பதனைக்) கூறி யருளும், என - என்று (அர்ஜுநன்) கேட்க, (எ-று).

‘திரும்’ என்ற உம்மை - முற்று.

சாக்ஷி அவஸ்தை - யாண்டு பதி னான்கு தேவர்களால் அதுக்கிரகிக்கப் பட்டுப், பதி னான்கு இந்திரியங்களால் ஸ்தூல விஷய போகமும், விசுதக் கிரியையும், பிராரப்த கர்ம அது சாரத்தால் உண்டாகின்றனவோ, அச் சத்துவ குண பரிணாம ரூப புத்தி விருத்தி, சாக்ஷி அவஸ்தை யாம். விசுவன் அதன் அபிமானி யாவன்.

“திக்கு முதலிய அதிஷ்டாதா தேவதைகளால் அதுக்கிரகிக்கப் பட்ட சோத்திர முதலிய இந்திரியங்களால், சப்த

முதலிய விஷயங்களின் அநுபவம் எவ் வவஸ்தையில் கிகழ்கின்ற தோ, அவ் வவஸ்தை சாக்கிர வஸ்தையாம்" என்பது தத்துவாத சந்தாகம்.

ஸ்வப்த அவஸ்தை - யாண்டுச் சாக்கிர போகத்தினைக் கொடுக்கும் கர்மம் கூடியம் ஆம், எவப் போகத்தினைக் கொடுக்கும் கர்மம் உதயம் ஆம், வாசர ரூப இத்திரிடங்களால், வாசர ரூப ரூபம் போகமும், கிரியையும், உண்டாகின்றனவோ, அந்த ரஜோ குண பரிணாம ரூப புத்தி விருத்தி எவப் அவஸ்தை ஆம். தைஜஸன் அதனது அபிமாசி யாவன்.

"சாக்கிர அவஸ்தைக் குரிய சக துக்க மாகிய போகத்தைப் பயப்பன வான புண்ணிய பாப கர்மங்களுக்கு உபாயமு (ஓய்வு)ம், சரோத்திராதி இத்திரிடங்களுக்கு உபாயமு முண்டாகவும், சாக்கிரத்தின் அநுபவத்தாற் றோன்றும் சமஸ்காரக்க வால் எவ் வவஸ்தையில் சப்த முதலிய விஷயங்களும், அவற்றின் ஞானமும், உற்பத்தி யாகின்றனவோ, அவ் வவஸ்தை சொப்பர வஸ்தை யாம்" என்பது தத்துவாதசந்தாகம்.

கழிப்தி அவஸ்தை - ஜாக்கிர வஸ்தைகளின் உற்பத்தி லயத்தின் வந்தாகம் ஆம், சர்வ விசேஷ விருத்தி அபாவம் யாது, அத் தமோ குண பரிணாம ரூப புத்தி விருத்தி சமஸ்கார ரூபம் கழுப்தி அவஸ்தை ஆம். பிரகஞன் அதனது அபிமாசி யாவன்.

"எவ் வவஸ்தையில் சாக்கிர சொப்பரம் என்னும் இரண்டிற் கும் போகத்தைத் தருவ தான கர்மங்களின் உபாயமத் தன்மை யால், எவ்வ ரூபம் சரீரங்களின் அபிமாசம் கீங்குதல் வாய் வாகச் சர்வ விசேஷ ஞானங்களின் உபாயமத் தன்மை யாகிய புத்தியின் காரண அஞ்ஞான மாக நிலைத்த னுண்டோ, அவ் வவஸ்தை கழுப்தி அவஸ்தை யாம்" என்பது தத்துவாதசந்தாகம்.

இம் மூன்று அவலங்கையும் உத்பத்தி நாசம் உடையன
யாகலின், பிராப்த கர்ம அதிசயம் ஆம்.

சோபாதிகப் பிராந்தி - உபாதியோடு கூடிய அஞ்ஞாநத்
தினல் தோன்றும் பிராந்தி - சோபாதிகப் பிராந்தி யாம். இத்
தன்மையன, கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பமும், ஜலத்தில் தலை கீழாகத்
தோன்றுதலும், பிரபஞ்சமும், முதலியன ஆம்.

நீருபாதிகப் பிராந்தி - கேவல அஞ்ஞாநத்தினால் தோன்றும்
பிராந்தி - கிருபாதிகப் பிராந்தி யாம். இத் தன்மையன, ரஜ்ஜுவில்
தோன்றும் சர்ப்பம், ஸ்வப்நப் பொருளும், ஸ்வப்நமும் முதலியன
ஆம்.

ஸ்வப்நம் கிருபாதிகப் பிராந்தி யாகலின், ஜாக்கிரம் வந்ததும்
கிவிர்த்தி யாம். பிரபஞ்சம் சோபாதிகப் பிராந்தி யாகலின், ஞானம்
வந்த பின்னரும் கிவிர்த்தி யாகாமல் தக்த படம் போல் தோற்றிக்
கொண்டிருக்கிறது என விவேகித்து உணர்க.

வேதாந்த சூடாமணி -

“.....இப்பி தத்தவிர சதகிருபா திகப்பிரமை யாகுச்
தன்மையா லுணர்ந்தளவில் வெள்ளியுரு வொழியும்
பந்தமுது மிதுசோபா திகமாகும்.....” 163 என்றும்,

“தடத்தினுயர் கரைபமர்வோ னத்தடத்துப் புனலிற்

ருனதோ முகமா விருப்பதுபொய் மென்று

படைத்ததெளி ளுனமொடிருப் பினுமதோ முகமாம்

படிவத்தோன் றதல்போல மூலவகன் காரம்

அடுத்தவரு சேயா வாதிகமோ மித்தை

யறிதரியன் ருனெனவே யுணரினுஞ்சி வாதி

தொடுத்தவுள் குறுதலினல்.....” 164. என்றும்,

சோபாதிகப் பிராந்தி, கிருபாதிகப் பிராந்திகளை, வேதாந்த குடாமணி கூறுதல் கொண்டு உணர்க.

“கனவு போல் பிரபஞ்சம்” என்று ஸ்ரீ பகவான் கூறி யிருப்பது போன்றே, கைவல்ய கவசீதம் 1. தத்வ விளக்கப் படலம் -

“கற்பனை வந்த வரது காட்டினோம் காண்ப வெவ்வாஞ், சொற்பகம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்.” 38. என்று கைவல்ய கவசீதத்தில் கூறியிருக்கின்றது உணர்ப்பாற்று. (64)

மெய்யாக விளங்குவது மெய்ஞ்ஞானம் வரும்ளவும், பொய்யாம்பின் கனவதுபோற் போதம்வரி லென்றவரோ. (65)

(இ—ள்.) மெய் ஞானம் - (திட) தத்தவ ஞானம், வரும் அளவும் - வருகின்ற வரையும், மெய் ஆக - (இவ் வுலகம்) சத்திய மாக, விளங்குவது - தோற்றுவ தாம், பின் - பின்னர், போதம் - (திட தத்தவ) ஞானம், வரில் - வரு மாயின், கன வது போல் - எவ்வ் உலகம் போல், பொய் ஆம் - (இச் சாக்கிரப் பிரபஞ்சம்) மித்தை யாம், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ-து).

‘கன வது’ என்பதில் அது பகுதிப் பொருள் விருதி.

‘அளவும்’ என்ற உம்மை - முற்று.

எவ்வகப் பிரபஞ்சம், சாக்கிர அவஸ்தை வந்த ஷடன் பொய் யாம். அபரோக ஞானத்திற்குப் பூர்வம், ஜகத் சத்திய மாக அவித்தையினால் விளங்கும். அபரோக ஞானம் வந்த ஷடன் அஞ் ஞானமும், அஞ்ஞான காரிய ஜகத்தும் மித்தை யாம், என்பது ஊழறம் ஆம்.

தாற்பரியம் - “சகம் திகழும் மெய்யாக விளக்குவது என்” என்று அர்ஜுனன் முற் செய்யுளில் வினவிய வினாவிற்கு, “மெய்ஞ்ஞாகம் உரும் அளவும்” என்று எல்லை கூறி, நேர் விடை கூறாமையின், மெய் ஆக விளக்குவதற்கு ஏது, “அஞ்ஞாகமே” என்று விடை கூறினதாகக் கொள்க. இங்ஙனம் கொள்ளா தொழியின், விடை யிறுக்க வில்லை யென மலைவு உண்டாம். ஸ்ரீ பகவான் மீது குற்றம் வரா திருத்தற்கு, “மெய்ஞ்ஞாகம் வரும் அளவும்” என்ற எல்லைச் சொல்லில் அவாய் நிலையான் விடை யிருக்கின்றது என உணர்ப்பாற்றுக. (65)

முன்புகண்ட கனவுபொய்யா முழிசாக்ரம் போலவேன்றீர், பின்புமுத்தித் தசையடைந்தும் பிரபஞ்சநிப தேதேனவே (66)

(இ—ள்.) முழி - கண் விழித்துக்கொள்கின்ற, சாக்ரம் - (வியாவகாரிக) சாக்கிராவஸ்தையில், முன்பு - பூர்வம், கண்ட - பார்த்த, கனவு - ஸ்வப்ன லுக்கு, பொய் யாம் - மித்தை யாம், போல - அஃ சொப்ப (ஞாக சாக்கிராவஸ்தையில் வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சம் மித்தை யாம்), என்றீர் - என அதுக்கிரகித்தீர், பின்பு - (ஞாகம் வந்த) பின்னர், முத்தி தசை - மோக்ஷ நிலையினை, அடைத்தும் - (அந்த ஞாகத்தால்) சார்த்ததன் மேலும், பிரபஞ்சம் - உலகம், நிற்பது - (முன் போலத் தோன்றிக் கொண்டு) இருப்பது, ஏது - யாது காரணம், என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ—று).

முழித்தல் என்பது விழித்தலுக் காம். ஏ - அசை.

“அடைத்தும்” என்ற உம்மை - இறந்தது தழீஇயதும், உயர்வு சிறப்பு மாம்.

தாற்பரியம் - சாக்கிர அவஸ்தை வந்தவுடன் சொப்பகா வஸ்தையும், சொப்பக பதார்த்தங்களும் காசம் ஆதல் போல, பார மார்த்திக ஆதம் அபயோக்ஷ ஞாகம் வந்தவுடன், வியாவகாரிகப்

பாபஞ்சம் போல் யாகப் போகாமல், முன் போல் பின்னும் விளங்குகின்றது பாது காணத்தால் என அர்ஜுனன் கருத்தை வெளியிட்ட தாம். (66)

தேரிந்தவர்க்குத் தோற்றுவது தெத்தபடம் போல்வதல்லாற், பரந்தசகங் காரியத்திற் பயன்படா தென்றவரோ. (67)

(இ—ள்.) தெரிந்தவர்க்கு - (பாற்றமாபிங்க ஆத்ம) ஞானி களுக்கு, பரந்த - விரிந்த, சகம் - பாபஞ்சம், தோற்றுவது - பிரதிபி யாவது, தெத்த - (செருப்பினால்) தவிக்கப்பட்ட, படம் - வஸ்திரம், போல்வது அல்லால் - (ஞளிர் கீக்க லாதி காரியங்கட் குதவாது தோற்ற மாத்திரமா யிருப்பது) போன் றிருப்பதே யன்றி, காரியத்தில் - (ஜகை மாணத்தைக் கொடுத்த லாதி) காரியத்திலே, பயன்படாது - (ஒரு சிறிதும்) பிரயோஜனப்படாது, என்றவரோ - என அநுக்கிரகித்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

தக்த படம் - தெத்த படம் என வந்தது, இதனை தக்த (கொளுத்திய) பட (வேஷ்டி) சியாகம் என்பர். தக்தம் - செருப் பில் கொளுத்துவதற்குப் பெயராம். படம் என்பது வேஷ்டிக்குப் பெயர் ஆம்.

திருஷ்டாந்தம் - செருப்பில் வைத்து எரிக்கப்பட்ட வேஷ்டி விரைய வேஷ்டி போல் தோற்றினும், சித (ஞளிர்) வாத (காற்று) ஆதப (வெய்யில்) முதலியவற்றை மாற்ற யோக்கிய மின்றி யிருப்ப தாம்.

தாமிஷ்டாந்தம் - அப்பிரதிபந்த அபரோக ஞானம் வந்த பின், ஞானிகளுக்கு முன் போல் பாபஞ்சம் காம ரூப ஆத்மக மாகத் தோற்றினும், ஜகை மாண முதலிய பந்தத்திற்கு ஏது வாகாது. (67)

கண்மலினை யஞ்ஞாநங் கடந்துமதன் காரியமாம்,
புன்மையுறு மெய்யுடனே போகாத தேதேனவே. (68)

(இ—ள்.) கண்ம - (தேகாபிமாச மின்மையின் அதனைச் சமீபித்த லாகிய) தொழிலும், வினை - (அதற் கேற்ற) பிரயத்தசமு (முயற்சியும்), அஞ்ஞாநம் - (அவ் ஷட்வின் உபாதாந காரண) அஞ்ஞாநமும், கடந்தும் - கீங்கியும், அதன் - அந்த அஞ்ஞாநத்தின், காரியம் ஆம் - காரிய மாகிய, புன்மை - இழிவு, உறு - பொருந்திய, மெய் - (தூல) சரீரம், உடனே - அப் பொழுதே, போகாதது - கீங்காதது, ஏது - யாது காரணம், என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ-று).

ஏ - அசை, கடந்தும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது.

வினாவின் கருத்து.

“பாமமா ஞாநத்தோன் றுதலுமே கதிர்முன்

பாயிருள்போ லஞ்ஞாநத் துடனதன்கா ரியமாம்,

புரமுதலா யினவனைத்து மகன்றிடுத றுனே

புகலரிய விதேககை வல்லியமென் றிசைப்பர்,

உரமுறுமிங் கிதுவாகச் சீவர்முத்தி யுளதென்

றுரைப்பதெவ்வா றெனிற்கயிற்றி னாவமயக் கொழிர் தும்,

வருமதன்கா ரியமாகும் பயகம்ப மாகி

மருவுதல்போன் ஞாநத்தா லஞ்ஞாநங் கெடிலும்”

என்று வேதாந்த குடாமணி (157) கூறும், சிலர் பஞ்சக் கருத்தைக் கொண்டு, கதிர் முன் பாய் இருள் போல, பிரஹ்ம ஞாநம் உண்டான உடனே, அஞ்ஞாநத்தினோடு அதன் காரிய மாகிய சரீரம் முதலிய அனைத்தும் கீங்குவ (தே ஞாநத்தினால் அடைவ) தாம். என்று கூறுவதால், “கண்ம வினை அஞ்ஞாநம் கடந்தும் அதன் காரியம் ஆம் புன்மை உறு மெய் உடனே

போகாதது ஏது என" அர்ஜுனன், கால விலம்பத்துக் காரணம் யாது என ஸ்ரீ பகவானிடம் வினாவின தாம்.

இத் தேகத்திற்குப் பரிணாமி உபாதாச காரணம் இத் தேச அவச்சிந்தை சைதன்யத்தை ஆசிரயித் துள்ள அஞ்ஞாநம். நிமித்த காரணம் பிராரப்த முதலியன. அது, தூக்கே உயிரோடு நிலைத் திருத்தற்கு ஏது, முற் கூறிய காரணங்களோடு, அதனைப் போஷித்த லாதி ஆகாமிய கர்மங்களு மாம். அதன் உற்பத்திச கோ, அல்லது, நிலைத்தலுக்கோ ஏது வாதவின், சஞ்சித கர்மத் திற்கு எவ் விதச் சம்பந்தமு மில்லை.

ஆனால், அது இனி வரத் தேகத்திற்கு நிமித்த ஏது வாக லாம். முக்தனுக்கு, அல்லது, ஞானிக்கு, ஞானத்தால் அஞ்ஞாநம் சிசிக்கும் போது, அதனை ஆசிரயித் திருக்குஞ் சஞ்சித கர்மமும் கூடவே சிசித்து விடுகின்றது. இன்னும், இரண்டு வினைகள் எஞ்சி யுள்ளன. அவற்றுள், பிராரப்த கர்மம், சஞ்சிதம் போல, இடையில் ஞானத்தால் சிசியாமல், தனது போகத்தைக் கொடுக்கும் வரையும் தேகத்தையும் அழியாமல் தடுத்து கின்று, போக முடிவில் தேகம் அழியும் போது தானும் கூடவே அழியுந் தன்மையது.

ஈண்டுக் "கன்ம வினை அஞ்ஞாநம் கடத்தும் அதன் காரியமாம் புன்மை யுறு மெய் உடனே போகாதது ஏது" என வினாவப்படுகின்றது. இதில், "கன்ம வினை அஞ்ஞாநம் கடத்தும்" (சிசித்தும்) என்னுள் கூற்றால், தேகத்தை அழியாமல் காப்பதற்கு ஏது வாயும், தேக அழிவிற்கு முன்னே அழிந் துள்ள தாய் முன்ன கர்மம் ஒன்று பெறப்படுகின்றது. அது, போக முடிவில் தேகத்தோடு சிசிக்கும் பிராரப்த கர்ம மாகாது. இனி, எஞ்சி யுள்ளது ஆகாமிய கர்மம் ஒன்று மாந்திரியமே.

அதுவே இங்குக் “கண்மம்” என்ற சொல்லால் கொள்ளத் தக்கது. அது, ஆர்மாவிற்குத் தேசத்தில், “நான், எனது” என்பதாக வள்ள அபிமான வடிவ சம்பந்தத்தைப் பற்றி யிருப்பது. அதன் பற்றுக் கோடாகிய அபிமான வடிவ அச் சம்பந்தம் ஞானம் வந்த உடனே அழிந்து விடுகின்றபடியால், அதனை ஆசிரிய மாகக் கொண்ட ஆகாமியமும் ஞானிக் கில்லாமல் ஒழிந்து விடுகின்றது. அது, தேகாபிமானத்தால் அதனைப் போஷித்த லாதிய அதன் சம்ரக்ஷணக் குரிய கர்மங்க ளாம். ஞானிக்கு அவ் வபிமான மின்மையின் அக் கர்மங்களும் அவனுக் கில்லா தொழிந்தன.

இவரிக் “கண்ம விரை” என்புழி, விரை என்பது, அக் கர்மத்திற் கேது வாய முயற்சி யாம். ஈண்டு விரை காரிய வாகு பெய ராய் அதன் காரண முயற்சியைக் குறித்து கின்றது. அது அவ் வா ருதல், திருக் குறள், 62-ம் அதிகாரத்தில், “ஆழ் விரை யுடைமை” என்பதற்கு, பரிமே லழகர், “இடை விடாத மெய்ம் முயற்சி யுடைய னாதல், அஃது ஆளும் விரை யெனக் காரியத்தாற் கூறப்பட்டது” எனக் கூறுதல் கொண் டறிக. (68)

வெட்டவிழு மரம்பசத்து விளங்குதல்போற் சிலகால
நட்டகண்ம மாய்த்துமங்க நடித்திடுங்கா ணென்றவரோ. (69)

(இ—ள்.) வெட்ட - (கோடரி முதலியவற்றால்) தறிக்க, விழும் - சாய்கின்ற, மரம் - விருகும், பசத்து - (காயாது) பசுமை யாக, சில காலம் - சொற்ப காலம், விளங்குதல் - தோற்றுதல், போல் - ஒப்ப, நட்ட - (அபிமானத்தோடு விரும்பிச்) செய்கின்ற, கண்மம் - (அவ் ஷரணச்) சம்ரக்ஷித்த (காத்தல்) தொழில், மாய்த்தும் - நாசம் ஆகியும், அங்கம் - (தூல) சரீரம், சில காலம், திரிதாப்த கூய பரியத்தம், நடித்திடும் - சஞ்சரிக்கும், என்றவரோ - தான் அருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ-று).

காண் - அசை. மாப்தும் என்ற உம்மை இடந்தது தழீஇயது.

இதனை, தரு (மாம்) சேத (வெட்ட) ஆர்தா (சாத் தன்மை) கியாயம் என்பர். தரு என்பது மாத்திற்குப் பெயர் ஆம். சேதம் என்பது வெட்டுதலுக்குப் பெயர் ஆம். ஆர்தாம் என்பது சாத் துக்குப் பெயர் ஆம்.

நீருஷ்டாந்தம் - காரணம் கெட்டும், காரியம் சில காலம் இருக்கும் என்பது. மாத்தினை வெட்டியதும், மூலமான வேர் அகன்றும், அதன் காரிய மாகிய மாம், உயிர் மாம் போன்று, சில கால பரியந்தம் பசுமையா யிருத்தல் என்பது.

நாசிஷ்டாந்தம் - பிரஹ்மாயிச ஆத்ம அப்யதிபத் அபரோகூ ஞாகம் வந்த ஷடன், அஞ்ஞாகம், அஞ்ஞா காரிய மான சஞ்சித கர்மம் ராசம் ஆம். பிராப்த கர்ம பரியந்தம் விசேப சக்தியின் காரிய மான சரீரத் திரயங்களும் ராச மாகாமல் இருக்கும். வீட்ட பாணத்தைத் தடுத்தல் முடியாமை போன்று, ஞாகத்திற்குப் பிராப்த கர்மத்தை ராசம் செய்யும் ஆற்றல் இன்று.

சஞ்சித கர்மம், ஆகாமிய கர்மம் இரண்டனுள், சஞ்சிதம் - ஆவாண சக்தி விசிஷ்ட அஞ்ஞாகத்தினை ஆசிரயித் திருப்பது. ஆகாமியம் - அகங்கார தேகாதிகளோடு ஆத்மாவிற் குள்ள பிராந்திஜ தாதாத்மிய சம்பந்தத்தை ஆசிரயித் திருப்பது. அவ் ஆகாமியத்தின் ஆசிரய மாகிய தேகாபிமாகம் என்னும் தாதாத் மியம், ஞாவிக்கு ஞாகம் வந்த போது ராச மானமையின், அவை ஞாபியைப் பற்றுவ தில்லை. பின்னரோ, அவனைப் புகழ்தல், இகழ்தல் செப்பவர்களைப் பற்றும். பிராப்த கர்மம்; விசேப சக்தி விசிஷ்ட அஞ்ஞாகத்தினை ஆசிரயித் திருப்பது என்று விபாகித்து உணர வேண்டும்.

அத்பாதம் உபவிஷத் - “நான் பிரஹ்மம் என்னும் விஞ்ஞானத் தினால் துறு கோடி ஜம்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட சஞ்சிதம் (கர்மம்), விழிப்பினால் ஸ்வப்ன கர்மம் நாசம் ஆவது போன்று, நாசம் ஆகின்றது.” 50.

“தன்னை ஆகாயம் போல அசங்க மாகவும், உதாசீன மாகவும் அறிந்து, யதி யானவன் ஆகாமிய கர்மங்களால் எப் போதும் சிறிதும் பற்றப்படுகிற தில்லை.” 51.

“ஞான உதயத்திற்கு முன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கர்மம், லக்ஷியத் தினை உத்தேசித்து விடப்பட்ட பாணம் போல், தனது பயனைத் தராமல், ஞானத்தினால் கசியாது.” 53.

“ஒருவன் புலி என்னும் புத்தியால் விட்ட பாண மானது, பின், பசு என்று மதித்த காலத்து நிற்ப தில்லை, லக்ஷியத்தினை (பசுவினை) வேக மாய்ச் சென்று பேதிக்கவே செய்கின்றது.” 54.

எனச் சஞ்சித, ஆகாமிய, பிராப்த கர்மங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றதை ஊகித்து உணர்க.

வேதாந்த துடாமணி - “சேவக் முத்தற், கிரிதருஞ்சஞ் சிதமங்கி பருமுனிமுற் போல, மெய்ஞ்ஞானத் தாற்பிரா ரத்ததுகர்த் தொழியு, மேல்வினைக டாதததி காரியா தலினால்,” (159) என்று கூறு கின்றது. அதாவது, ஜீவக் முத்தனுக்கு, அக்ஷியில் போட்ட பூனைப் புல் போல, அபிரோஷ ஞானத்தினால், சஞ்சித கர்மம் நாசம் ஆம். அதனிகாரியா யிருத்தலின், ஆகாமிய கர்மம் பற்றாது. பிராப்த கர்மம் அதுபவித்துத் திரும். எனப் பிரித்துக் கூறுதலும் கொள்ளற் பாற்று. (69)

செம்மம்போய் முத்தியினைச் சேரச்சி லரிருக்கத்,
தோன்மையாக் மாபலவோ சோருபம்ப கருமென. (70)

(இ—ள்.) சிலர் - சிறுபான்மையோர், செம்மம் - ஜம்மத்தி
என்றும், போய் - நீக்கி, முத்தியினை - மோகூத்தியினை, சோ -
அடைய, (சிலர்) - சிலர் (அநினைச் சோமல், அதாவது பந்த
முடையோராய்), இருக்க - இருத்தற் கேற்க, தொன்மை -
அநாதியா யிருக்கின்ற, ஆத்மா - ஆத்மா, பல்வோ - நானாவோ
(அல்லது, அப்படி யன்றோ), சொருபம் - (அவ் வாந்மாவின்
உண்மை) வ்வருபத்தினை (வடிவினை), பகரும் - கூறி யருளும்,
என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-து).

‘சிலர்’ என்ற சொல்லைப் பின்னரும் கூட்டுக.

“முத்தியினைச் சோச் சில ரிருக்க” என்னும் வாக்கியத்தில்
அவ் விடத்திற் கேற்ப, “இருக்க” என்னும் சொல்லின் முன்,
“சோமல்” என்னும் ஒரு சொல் எஞ்சி கின்று, வருவித்
துணைக்கப்பட்டது. இது சொல் லெச்சம் ஆம். அவ் வா
றன்றி, “அம் முத்தியினைச் சோமல்” எனப் பல சொற்கள்
வருவிக்கப்பட்டன வாசகக் கொள்ளின், அவை இசை யெச்சத்
தால் வருவிக்கப்பட்டன வெனக் கொள்க.

வினாவின் கருத்து - ஆத்மா நானாவா? அன்றா? நானா
வாயின் பொருத்தம். எதனால் எனின், சிலர் மோகூம்
அடைந்தவர்க ளாகவும், பலர் பந்தம் உடையோர்க ளாகவும்,
சிலர் ஞானிக ளாகவும், பலர் அஞ்ஞானிக ளாகவும், காணப்
படுதலின் என்க. அவ் வா றன்றி, ஆத்மா ஒன்றே. ஓர்
அவித்தை, அம்ச பேதத்தால் பல அவித்தைக ளாக விளங்குதல்
போன்று, அதுவும், அம்ச பேதத்தாற் அர்த்த ஜாதிய கியாயம்
போன்று பல்வே எனக் கூறின், சிலர் முத்தர், சிலர் பத்தர்
என்பது பொருத்து மாயினும், ஆத்மா கிரம்சி என்பதற்கு
விரோதம் வரும். அன்றியும், அம்சங்கள் பத்தத் தன்மை,
முத்தத் தன்மைகளை அடைந்தனவே அன்றி, அம்சி யாகிய

ஆத்மா பத்தனும் முக்தனும் ஆக வில்லை என்பது வரும். ஆகவே, உலகத்தில் எல்லோராலும் பிரத்தியக்ஷமாக “சிலர் பத்தர், சிலர் முக்தர்” என்று அதுபவிக்கப்படும் வியவகாரத்திற்கு விரோதம் வரும். அதுபவ விரோதமாகக் கூறுவது பொருத்தாது, என்று கருதிய அர்ஜுனன், “செம்மம் போய் முத்தியினைச் சிலர் சேர, (சிலர் பத்தர்க ளாய்) இருக்கத் தொன்மை ஆத்மா பவவோ சொரூபம் பகரும்” என்று, ஆத்மா பவவா ஒன்றா என வினவினான் எனக் கொள்க.

அர்த்த ஜாதிய நியாயம் ஆவது:- அர்த்தம் - பாதி, ஜாதியம் - விருத்தத் தன்மை யுடைய (வயோதிக) ஸ்திரீ. அதாவது, வயதான ஸ்திரீயி னுடைய புருஷன், வயதான முகத்தினை மாத்திரம் கவர்த்து, ஏனைய அவயவங்களை விட்டுவிடுதல், இது யுத்தி மீன்றிய தாம். இதனை அர்த்த ஜாதிய நியாயம் என்பர். (70)

பிரமமென்று மீசனென்றும் பெருகுபல சீவரென்றும்,
உரையயக்க மலதாந்மா வொருவனே யென்றவரோ. (71)

(இ—ள்.) பிரமம் - (தத் பத லக்ஷியம்) பிரஹ்மம், என்றும் - எனவும், ஈசன் - (தத் பத வாச்சிய) ஈசுவரன், என்றும் - எனவும், பெருகு - மிகுத்த, பல - நானா, சீவர் - (த்வம் பத வாச்சிய) ஜீவர் (த்வம் பத லக்ஷிய கூடஸ்தர்), என்றும் - எனவும், உரை - கூறுவது, மயக்கம் - பிராந்தியே, அவது - அன்றி, ஆத்மா - (அதிஷ்டா) ஆத்மா, ஒருவனே - ஏகனே, என்றவரோ - என அதுக்கிரகஞ் செய்த பகவானே (சீர்), (எ-று).

உம்மைகள் மூன்றும் என்னுப் பொருளன.

ஒருவனே - ஏ - தேற்றம்.

உரை என்பது - தல் - விசுதி குறைந்த முத னிலைத் தொழிற் பெயர்.

தந் பத வாச்சியம் - வாசகத்தின் ஆற்றலால் அறியப்படு பொருள் வாச்சிய மாம். அது என்னும் சொல்லின் சக்தி கொண்டு அறியப்படு பொருள் என்பது திரண்ட அர்த்த மாம். அவ் வர்த்தம் சர்வக்ஞத்வாதி கல்யாண குண விசிட்ட ஈசா னாம். விராட்டு, ஹிரண்ய கர்ப்பம், அவ்யாகிருத மாகிய சரீரத் திரயம், வைசுவா கான், ருத்ரா ஆத்மா, அந்தர்யாமி யாகிய அபிமானித் திரயம், சாக்கிர, ஸ்வப்ந, சமூத்தி யாகிய அவஸ்தாத் திரயம், அதிஷ்டாந சேதநம் ஆகப் பத்தும் ஒன்று சேர்ந்தே வாச்சிய மாம். ஆற்றல் - சக்தி விருத்தி, அது பதத்திற்கு அர்த்தத்தோ டுள்ள நேர் சம்பந்த மாம்.

தந் பத லக்ஷியம் - சத்த சேதந மாம். அது, தந் பதத்தின் இலக்ஷண விருத்தியா வறியப்படு பொரு ளாம். இலக்ஷண விருத்தி - பதத்திற்கு அர்த்தத்தோ டுள்ள பரம்பரா சம்பந்த மாம்.

த்வம் பத வாச்சியம் - நீ என்னும் சொல் உரையின் பொருள் என்பது திரண்ட பொரு ளாம். அது, கிஞ்சிக்குத்வாதி ஹீந குண விசிட்டன் சிவ னாம். தூல, சூக்ஷ்ம, காண மாகிய சரீரத் திரயம், விசுவன், வைஜ்ணன், பிராஞ்ஞன் ஆகிய அபிமானித் திரயம், சாக்கிர, ஸ்வப்ந, சமூப்தி யாகிய அவஸ்தாத் திரயம், கூடஸ்த சேதநம் ஆகப் பத்தும் சேர்ந்து வாச்சிய மாம்.

த்வம் பத லக்ஷியம் - கூடஸ்த சேதந மாம். மாயா உபாதி யினால் ஈசுவான் என்றும், அவித்யா உபாதியினால் ஜீவன் என்றும், மாயா உபாதி ஈசுவா அதிஷ்டாநத்தினைப் பிரஹ்மம் என்றும், அவித்யா உபாதி ஜீவ அதிஷ்டாநத்தினைக் கூடஸ்தன் என்றும், உபாதி பேதத்தினால் நான்கு வித மாகக் கூறுவது, மயக்க முடையோர் கூற்றே அன்றித், தெளிந்த ஞானிகள் கூற் றன்றும். தெளிந்த ஞானிகட்கு கிருபாதிக மான ஆத்மா ஒன்றே யாம். ஆத்மா நான்கு மல்ல, நாநாகும் அல்ல என (அர்ஜுனன் வினாவிற்குப்) பகவான் சமாதானம் கூறினர் என உணர்க. (71)

ஏகந்தா ஸம்மா வெனும்வகையே மெய்யானால்,
ஆகத்தோ றும்பலவா யமர்ந்ததென்னோ சொல்லுமென. (72)

(இ-ள்.) ஆத்மா - ஆத்மா, ஏகம் - ஒன்று, எனும் - எனக் கூறும், வகையே - தன்மையே, மெய் ஆனால் - உண்மை ஆனால், ஆகம் தோறும் - சரீரங்கள் தோறும், பல ஆய் - (வேறு வேறாய்) எரர வாக, அமர்ந்தது - பொருத்தியது, என் - யாது காரணம், சொல்லும் - (என்பதனைக்) கூறியருளும், என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

ஏ - பிரி நிலை. தான் - ஒ - அசைகள்.

தோறும் என்னும் இடைச் சொல், பன்மைப் பொருளில் வந்தது.

வினாவின் கருத்து - ஆத்மா ஒன்றே யென்பது உண்மை யாகுமாயின், தூல சரீரம் ஒவ் வொன்றுக்கும் ஒவ் வொன்றாய் வெவ் வே ராகக் காணப்படுதலின், ஆத்மா அகந்தமே யாகும். தெய்வ சித்தியினா லன்றி, ஒரு ஆத்மா பல சரீரங்களில் திருத்தற்கு ஆற்றல் இன்மையின், அங்ஙன் இருத்தல் கூடாது. இவ் வித விரோதம் காணப்படுதலின், இவ் விரோதத்தினைப் பரிகரித்துச் சமாதானம் கூறவேண்டும் என்னும் கருத்தை உட்கொண்டு அர்ஜுனன், “ஆத்மா ஏகம் எனும் வகையே மெய் யானால் ஆகத் தோறும் பல வாய் அமர்ந்தது என் சொல்லும்” எனப் பகவானிடம் விண்ணப்பித்தனன் எனக் கொள்க.

(72)

பலகடத்திற் சலத்துடு பாதுவிம்பத் தோன்றுதல்போற்,
சூரஸிலிப்புத்தி தொறுமாங்மாத் தோன்றுதல்கா ணென்ற வரோ.

(73)

(இ—ள்.) பல - நாரா, கடத்தில் - குடங்களில் (உள்ள), சலத்து ஊடு - சலத்தி னிடத்து, பாது விம்பம் - (ஒரு) பிம்பமாகிய சூரியன், தோன்றுதல் - (நாரா வாகக்) காணப்படுதல், போல் - ஒப்ப, தொலைவு இல் - (எண்ணிக்கையின்கண்) முடிவில்லாத, ("எண்ணித் தொலையாது" என்புழிப் போல), புத்தி - அந்தக் காண்கள், தொறும் - தோறும், ஆர்மா - (ஏக மான) ஆத்மா, தோன்றுதல் - (பல வாகத்) தோன்றுகின்றமையை, காண் - (சீ) அறிவாய், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (சீர்), (எ—று).

சலத்துடு - ஊடு - ஏழ னுருபு. தொறும் - இடப் பன்மைப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல். காண் - முன் னிலை யேவற் றெரி கிலை வினை முற்று.

இதனை, பிம்பப் பிரதிபிம்ப சியாயம் என்பார். பிம்பம் என்பது அதிஷ்டாநத்திற்குப் பெய ராம். பிரதிபிம்பம் என்பது எதிர்த் தோற்ற (ஆபாச) த்துக்குப் பெய ராம். ஒரு அதிஷ்டாநம், பல உபாநிகளில் பல வாகத் தோற்றுவது ஆம்.

பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதம் - ஆபாச வாதம் - அவச்சேத வாதம் என வாதம் மூ வகைத் தாம். பிரதிபிம்பம் மித்தை என்னும் வாதமும், ஆபாச வாதமும் ஒன்றே யாகும். பிரதி பிம்பம் சத்தியம் என்னும் வாதம் வேறு ஆம். பிரதிபிம்பம் சத்தியம் என்னும் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதமும், பிரதிபிம்பம் மித்தை என்னும் ஆபாச வாதமும் ஈண்டு வரையப்பட்டிருக் கின்றன. ஏனைய வாதங்களை எழுதினால், சிறிய தூல் மிக விரியும் என்னும் அச்சத்தால் இவ் விடத்து எழுதாது விட்டனம்.

1. பிரதிபிம்ப வாதம் இரு வகைத் தாம்:

சிலர் இவ் வாறு கூறுகின்றனர்: சுத்த சேதநத்திற்கும், அஞ்ஞாநத்திற்கும் உள்ள அநாதி சம்பந்த வசத்தினால், சுத்த

சேதாத் தின்கண் எவ் வஞ்ஞாதத்தில் இருக்கும் தன்மையின் பிராந்தி தோன்றுகின்றதோ, அவ் வஞ்ஞாதத்தின்கண் உள்ள பிரதிபிம்பம் ஜீவ சேதம் ஆம். அஞ்ஞாதத்தின் உபகித சுத்த சேதமே, பிம்ப சேதந ஈசுவரன் ஆம். அதனால், பிரதிபிம்பமும் சுத்ய சொரூப மாம். மித்தை யாய அகிர்வசகீயம் அன்றாம். மற்றோ, அஞ்ஞாதத்தில் ஒரே சுத்த சேதந அதிஷ்டாநத்தி னிடத்து அகிர்வசகீயப் பிரதிபிம்ப பாவம் உத்பந்ம் ஆகின்றது. அது, ஞாதத்தில் அஞ்ஞாதம் ஈசம் ஆவதால், அதனினின்றும் உண்டாய பிரதிபிம்ப பிம்ப பாவங்கள் ஈசம் ஆக, ஒரே சுத்த சேதம் சொரூப மாக நிலிபெ றடைகின்றது. எங்ஙனம்? சுத்த முகத்திற்குக் கண்ணாடியின் சம்பந்தத்தின் பின், அந்த ஒரே முகத்தின்கண் பிரதிபிம்ப பிம்ப பாவங்கள் கற்பனை யாகின்றன. ஒரு அகிர்வசகீய, அல்லது, வியாவகாரிகப் பிரதிபிம்பமும் உண்டாவ தில்லை. ஏ னெனின், கண்ணாடியின் சேர்க்கை விட்ட பின், அதிஷ்டாந ஞாதம் இன்றியும் வியவகார காலத்தின் கண்ணும் பிரதிபிம்ப பிம்ப பாவங்கள் அபாவ மாகவின், அதனால், கண்ணாடியோடு கண்ணின் சேர்க்கையின் பின், கண்ணானது கண்ணாடியை விஷயஞ் செய்து சீக்கிரம் அதினின்றும் எதிர் முகமாகத் திரும்பி வெளிப் போந்து, கழுத்திற்கு மேல் உள்ள தனது முகத்தையே விஷயஞ் செய்கின்றது. கண்ணாடியில் உள்ள, புதி தாய் உண்டாய எப் பிரதிபிம்பத்தினையும் விஷயஞ் செய்வது இன்றாம். அதனால், சுத்த முகத்தின்கண்ணே கண்ணுக்கு விரைந்து சேரல் உண்டாகவின், கண்ணாடியில் இருப்ப தாகக் காணப்படும் பிரதிபிம்ப பாவமும், அதற்கு ஏது வாய பிம்ப பாவமும், பிராந்தி ரூப மாகத் தோற்றுகின்றன. அதன் அதிச மாகவே பிரதிபிம்ப பிம்ப இரண்டன் தர்மங்களின் வியவஸ்தையும் பொருத்துகின்றது. உண்மை யாகப் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்கட்குப் பெரும் இன்றாம். அங்ஙனமே, சர்வக்ஞத் தன்மை முதலிய தர்மங்களின் வியவஸ்தையும், பிம்பப் பிரதிபிம்ப ரூப ஜீவேசுவரர்க

விடத்துப் பிராந்தி யாகப் பொருத்துகின்றது. உண்மை யாக ஜீவேசுவார்கள் ஒரே சுத்த சேதகம் ஆவர். அதனால், பிரதி பிம்பமும் சுத்த முகத்தின் சொரூப மாய்ச் சதா சத்தியம் ஆம். இஃது ஏக ஜீவ வாதம் ஆம். இப் பிரதிபிம்ப சத்திய வாதம் விவரணக்காரர் முதலியோர்களின் பகும் ஆம். (வேதாந்த) சித்தார்த்தத்தில் இதனையே திருஷ்டி செருஷ்டி வாதம் என்று கூறுகின்றனர். திருஷ்டி செருஷ்டி என்பது, திருஷ்டி மாத்நிரம் செருஷ்டி யாம். அல்லது, திருஷ்டியின் சம காலமே (செருஷ்டி) உண்டாவ தாம். எதனால் எனின்? திருஷ்டி உண்டாவதற்குப் பூர்வமும், அதன் காசத்தின் பின்னரும் செருஷ்டியின் விஷய அபாவத்தினு லாம். இப் பகுத்தின்கண் சம்பூர்ண ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சமும், பிராதிபாலிக சாக்ஷி பான்டமே யாம். சம்பூர்ணப் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஞாத சத்தையே யாம். அஞ்ஞாத சத்தை யின்றும். இஃது உத்தம ஜிஞ்ஞாசுக்களின் போதகப் பிரகாரம் ஆம்.

2. மஹையோர் இவ் வாயு கூறுகின்றனர்:

சுத்த சத்துவப் பிரதாச மாயையின்கண் அதிஷ்டாச சகிதப் பிரதிபிம்பம் ஈசுவர சேதகம் ஆம். மலிக சத்துவப் பிரதாச அவித்தையின்கண் அதிஷ்டாச சகிதப் பிரதிபிம்பம் ஜீவ சேதகம் ஆம். அவ் விரண்டு பிரதிபிம்ப சேதகங்களும் அகாதி அநிரவசகீய அஞ்ஞாசத்தினால், அதிஷ்டாச ஒரே சேதகத்தின்கண் அநிரவசகீய மாகக் கற்பிக்கப்பட்டன ஆம். அவ் விரண்டினாலும் விசேடிக்கப் பட்ட சேதகம், சுத்த சேதகம் அன்று. ஏன் எனின், ஈச, சிவ, சேதகங்கட்கு விசிட்டமே சொரூப மாதவின், உபாதியின் சொச்சத் தன்மையினால் ஈசுவர விடத்துச் சர்வக்ஞத் தன்மை முதலியன ஆம். சொச்ச மின்றிய அவித்யா உபாதியின் விசத்திரத் தன்மையினால், கிஞ்சிக்கு ஜீவந் காரா ஆம். மாயா உபாதியின்

வகத் தன்மையினால், ஈசுவான் வகன் ஆவன். ஞானத்தினால் அஞ் ஞானம் ஈசுத்த போது, அதனால் கற்பிக்கப்பட்ட பிரதிபிம்பங்களும் ஈசுக்கின்றன. அவ் விண்ணினது அதிஷ்டான ஒரே சுத்த சேதநமே மீச்சமா யிருக்கின்றது.

இந்த நாகா ஜீவ வாதமும், பிரதிபிம்ப மித்தையாத்வ வாதமும், வித்தியாண்ய சுவாமி முதலியோர்களின் பகும் ஆம். இதனையே ஆபாச வாதம் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ் ஆபாச வாதம் சங்கர பகவத் பாத ஆச்சார்ய ஸ்வாமிகளாலும், உபதேச சஹஸ்ரீயின்கண் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப் பகுத்தினையே சிருஷ்டி திருஷ்டி வாதம் என்று கூறுகின்றனர். சிருஷ்டி என்பது உற்பத்தி. திருஷ்டி என்பது ஞானம். அதாவது உற்பத்தியா யுள்ள விஷயாதீச மாய்ப், பின் அதன் ஞானம் உண்டாவது என்ப தாம். ஈண்டு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சம் வியாவகாரிகம் ஆம். பிரத்தியக்ஷாதிப் பிரமாண சித்தம் ஆம். ரஜ்ஜு சர்ப்பாதிகள் பிராதிபாலிகம் ஆம். வியாவகாரிகப் பிரபஞ்சத்திற்கு அஞ்ஞாத சத்தையாம். பிராதி பாலிகத்திற்கு ஞாத சத்தை ஆம். இது மத்திம ஜிஞ்ஞாசுக்களின் போதகப் பிரகாரம் ஆம்.

(73)

ஆதித்தன் போலாந்மா வளவில்புத்தி தொறுந்தோன்றிற்,
சாதிக்கு முத்தியேவர் தமக்கதனைச் சாற்றுமேன. (74)

(இ—ள்.) ஆதித்தன் - (வக) சூரியன், போல் - (பல கட சலங்களில் அவ் ஷபாதி வேறுபாட்டால் நாகா வாகத் தோற்று தல்) போல, ஆத்மா - (வக மாண) ஆத்மாவும், அளவு இல் - எண் இறந்த, புத்தி தொறும் - (உபாதிசு ளாகின்ற) அந்தக் காரணங்கள் தொறும், தோன்றில் - (பல வாகப்) பிரத்தியாகு மாயின், சாதிக்கும் - (சொவண ஆதி சாதகங்களால்) சித்திக்கச் செய்கின்ற, முத்தி - மோகும், எவர் தமக்கு - (அந்தக் காரணம், ஆத்மா

வென்னும் இரண்டில்) யாவர்க்கு, அதனை - அவ் விஷயத்தினை, சாற்றும் - (அடிபெணுக்கு) அருளிச் செய்தம், என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ-து).

மோகும் எவர் தமக்கு என்பதில், தம் - சாரியை.

“எவர் தமக்கு” என்பது, அதிஷ்டாச ஆத்மாவிற்கா, அல்லது, அந்தக் காரணத்திற்கா என்பது தோன்றக் கூறிய தாம்.

“எவை தமக்கு” என சிற் ற வேண்டிய விடத்து “எவர் தமக்கு” என வந்தமை நினை வரு வமைதி.

சாதகக் காரய செவண மகந சித்தித்தியாசகங்களின் இலக் கணக்கினை, 48-வது பாட்டின் விசேட ஷரையிற் காண்க. (74)

பந்தமுத்தி தானுமந்தப் பந்தபுத்தி தனக்கேயாம்,
அந்தவிம்பந் தனக்கிலையென் றறிவுவரச் சொன்னவரோ. (75)

(இ—ள்.) பந்தம் - (அஞ்ஞாந்) தனையும், முத்தி உம் - மோகமும், அந்த - முன்னர்க் கூறிய, பந்த - (விஷயங்களில் வியாபித்து) விரிந்த, புத்தி தனக்கே ஆம் - (ஆடாச சகித) அந்தக் காரணத்திற்கே யாகும், அந்த - முன்னர்க் கூறிய, விம்பம் தனக்கு - விம்ப ரூப ஆத்மாவிற்கு, இலை - (அப் பந்த மோகங்கள்)

ய, என்று - என்பதாக, அறிவுவரசு - விவேகம் உண்டாம் வண்ணம், சொன்னவரோ - கூறி யருளிய பகவானே (கீர்), (எ-து).

தான் - அசை, விம்பம் தனக்கு, புத்தி தனக்கு, என்பவற்றில் தன் - சாரியை. முத்தி தானும் - உம் - என் னுமன்மை.

பந்தம் என்பது, கட் டாம். பந்தம்:- அஹங்காரம் முதலிய அகாத்ம வஸ்துக்கள் யாவற்றிலும், “நான் எனது” என்னும் புத்தி, இது பந்தம் என்று கூறப்படும்.

முத்தி:- முத்தி என்பது விடுபாட்டிற் காம். அது அஹங்காரம் முதலிய அநாதம் வஸ்துக்கள் யாவற்றினும் உண்டாம் சர்வ துக்கங்களும் கீக்குவதும், பிரஹ்மாகர்த்தத்தினை அடைதலும், ஆம். இதனை மோகும் என்று கூறுவர்.

பந்தமும், முத்தியும், ஆபாச சகித அந்தக் காணத்திற்கே யாகும். ஆத்மாவிற்குப் பந்தமும் இல்லை, முத்தியும் இல்லை என்பது தோன்ற, “சொன்னவரோ என்பதற்கு” “அறிவு வா” என்னும் விசேஷணங் கொடுத்துக் கூறினர்.

இது போன்றே ஞான வாசிட்டம், 3. உத்பத்திப் பிரகாணம், 3. சித்த (சாம்பரிக)ன் கதை,

“துக்கமெய் யுணர்வாய்ப் பந்தமற் றிருந்துத்

தொடர்புறு பந்தமுண் டென்று,

பங்கமுற் றபரே மமலமா யழியாப்

பாம்பொருள் பந்தமுற் றிடுமோ.” (1) என்றும்,

“அந்தமற் றென்றாய் விகற்பமற் றறிவா

யழிவிலாப் பாம்பொரு ளிருக்கப்,

பந்தமுற் றவரார் முத்திபெற் றவரார்

பாவனை விகற்பமே யனைத்துஞ்,

சித்தனை விரிவு பந்தமா மதனைத்

தீர்த்திடன் முத்தியாம்.” (2)

என்றும், கூறி யிருத்தலை உணர்க.

(75)

பரமேக மாயுமதிற் பலசீவ ரேதேனவே,

ஒருகடலிற் பலகுமிழி யுதிப்பதுபோ லென்றவரோ. (76)

(இ—ன்.) பாம்பு - பிரஹ்ம சேதகம், எகம் ஆயும் - அத்வி தியமா யிருத்தும், அதில் - அந்தப் பிரஹ்ம சேதகத்தின்கண்,

பல - காசா, சிவர - சிவ சேதாக்கள், ஏது - (தோற்றமதற்குச்
காணம்) யாத, என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, [விடை
அருளிச் செய்கின்றார்] ஒரு - ஏகமா யிருக்கின்ற, கடலில் -
சமுத்திரத்தில், பல - காசா, குமிழி - புத்புதங்கள், உதிப்பது -
(வாயுவின் தொழிலால்) உண்டாதல், போல் - போல, என்ற
வரோ - (ஒரே பரஹ்ம சேதாத்தில், அவத்தை காம கர்மாதிச
னால் பல சிவர தோண்டதல் ஆம்) என அருளிச் செய்த
பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஏ - அகை. 'ஏகம் ஆயும்' என்ற உம்மை எச்சப் பொருட்டி.

இதனை, சமுத்ரா (கடல்) புத்புத (குமிழி) சிவாயம் என்பா.
சமுத்திரம் என்பது கடலுக்குப் பெய ராம். புத்புதம் என்பது
குமிழிக்குப் பெய ராம். ஒரு சமுத்திரத்தில் பல அலை யுரை
குமிழிகள் உண்டான போல என்பது ஆகும். (76)

சீவனது தானென்றுஞ் சேரும்பி ரமமென்றும்,
ஆவதுவோ பேரின்ப மாங்கதேனக் கோதுமென. (77)

(இ—ள்.) தான் - தனது எவருபம், சிவன் - சிவ-
சொருபம், என்றும் - எனவும், சேரும் அத - (தான் வழிபட்டு)
அடையத் தகுத்தது, பரமம் - பரஹ்ம சொருபம், என்றும் -
எனவும், ஆவதுவோ - (உள்ள ஆண்டான் அடிமைப் பேத
ஞாதத்தினால்) ஜிப்பித்தோ, பேர் இன்பம் - பரஹ்ம ஆகத்தம்,
அது - அதனை, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒதம் - கூறியருளும்,
என - என்று அர்ஜுனன் வினவ, (எ-று).

“சீவனது” என்பதி லுள்ள ‘அது’ என்பது, சேரும்
என்பதனோடு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. ஆங்கு - அகை.
அதுவோ - ஒ - வினா. உம்மைகள் இரண்டும் எண்ணுப் பொருளாய்.

வினாவின்கருத்து.

பேத நிலை - தான் சரீரத் திரயன், கர்ம கர்த்தா, கர்ம பல போக்தா, ஜீவன், அடிமை, உயர்வுதாழ் வான லோகங்களை அடைபவன், கிஞ்சிக்குன், பா தந்திரன், துக்கி, பரிச்சிந்நன், அவியா வசன், என்பன ஆதி அதுபவங்களை யுடையவர்கள் ஜீவர்கள் என்றும்,

பிரஹ்மம் அசரீரி, அகர்த்தா, அபோக்தா, ஆண்டான், பசன், சர்வ சமன், சர்வக்ருன், ஸ்வதந்திரன், சுகி, வியாபகன், பாயாதீதன், என்பன ஆதி விசேஷணங்களை யுடைய பிரஹ்மத்தை, ஜீவர்கள் அடைகின்றனர் என்றும், உண்டாம் ஆண்டான், அடிமைத் திறம் உடைய பேத நிலையா? என அர்ஜுனன் சந்தேகம் கொண்டு, “அது எனக்கு ஒதும்” என வினவுகின்றான்.

(77)

ஏகம்பி ரமயி ரண்டிலைநீ வேறுமலை,

சோகமுறும் பேதமறிற் றேன்றுமின்ப மென்றவரோ. (78).

(இ—ன்.), பிரமம் - பிரஹ்மம், ஏகம் - ஒன்றே (யுளது), இரண்டு - துவைதம் (இரண்டாவது வஸ்து), இலை - இல்லை, கீ உம் - கீழும், வேறு அலை - (அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கு) அந்நியம் அல்ல, சோகம் - துக்கம், உறும் - (வந்து) பொருந்து (தற்கேது வாகிய), பேதம் - பேத புத்தி, அறில் - கீங்கி விட்டால், இன்பம் - (பிரஹ்ம) ஆகத்தம், தோன்றும் - உண்டாம், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ—று).

உம்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

பேதப் பிராந்தி - ஜீவாத்மா பிரஹ்மத்தினும் பிந்நமா விரக்திவற்றது. சருதி, ஸ்மிருதி, சர்வ ஜகங்களின் அதுபவன்

களினால் பேதம் சித்தமா யிருத்தலின், கட படாதி போன்று என்னும் ஆகா மாய சித்த விருத்தி, பாபத்தின் பிராவத்தினாலும், மத்த பாக்கியத் தன்மையினாலும், கருதி தாற்பரிய ஞானத்தின் அபாவத்தினாலும், உண்டாகின்றது. இதனைப் பேதப் பிராந்தி என்பர்.

பேதப் பிராந்தி சிவிர்த்தியில் இரு மதங்கள் கேட்கப் படுகின்றன.

(1) பேதப் பிராந்தி நீவித்தி:-கடத்தில் உள்ள ஜல உபாதியின் சம்பந்தத்தினால், ஆகாசத்தில் உள்ள சூரியனிடத்துப், பிம்பப் பாவம் பிரதிபிம்ப பாவம் என்னும் இரு தர்மங்கள் அகிர்வசகீரமாக உண்டாய் விளங்குகின்றன. உபாதியின் சிவிர்த்தியினால் பிம்பப் பிரதிபிம்ப பாவம் என்னும் இரண்டும் சிவிர்த்திபாகின்றன. சுத்த சூரியனே இருக்கின்றான். அதனால், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் சொருபம் சுத்த சூரியனே ஆம். சூரிய ஸ்வரூபத்தினால் பிரதிபிம்பம் பிம்பம் என்னும் இரண்டும் சுத்திய மாம். எங்கனம்? கண்ணடியோடு முகத்தின் சம்பந்தத்தின் பின் சகா இத்திரியம் கண்ணடியோடு சேர்த்து, கழுத்தின் மேல் உள்ள சுத்த முகத்தினையே கிஷ்ணஞ் செய்வ தாய், அக் கண்ணடியில் இருக்கும் தன்மையினைப் பிராந்தியினால் கிளிக்கின்றது. அப் பொழுது சுத்த முகத்தில் பிரதிபிம்ப பாவத்தின் கற்பனை உண்டாகின்றது. அதன் அபேஷையினால், பிம்ப பாவத்தின் கற்பனையும் உண்டாகின்றது. உண்மை யாகிய சுத்த முக ரூப அதிவ்யூகத்தில், ஒரு பிரதிபுலகம், அவ்வது, வியாவகாரிகப் பிரதிபிம்பமும் உண்டாவ தில்லை. பிரதிபிம்பத் தன்மை, பிம்பத் தன்மை என்னும் இரண்டும் சுத்த முகத்தில் கற்பித மாம். ஆயினும், பிம்பப் பிரதிபிம்பங்களின் பேதம் உண்மை யாய் இன்று. ஏன் எனின், கழுத்தின் மேல் இருக்கும் யதார்த்த முக ஸ்வரூபமாகலின், பிரதிபிம்பமும் சுத்தியம் ஆம். அவ்வளவே, ஒரு

சுத்த சேதநத்தில். அநாதி அஞ்ஞாந சம்பந்தத்தின் வசத்தினால், அஞ்ஞாநத்தில் இருக்குந் தன்மைப் பிராந்தியினால் பிரதிபிம்பமாவும் ஆரோபிக்கப்படுகின்றது. அதன் அபேகையினால் பிம்பமாவமும் ஆரோபிக்கப்படுகின்றது. அஞ்ஞாநத்தினால் கற்பிக்கப்பட்ட பிரதிபிம்பத் தன்மை, பிம்பத் தன்மைகள் சுத்த சேதநத்தில் சித்ததை யாம். அங்கன மாயினும், பிரதிபிம்பம் பிம்பம் என்னும் இரண்டும் சத்தியம் ஆம். ஏன் எனின், சுத்த சேதநத்தின் ஸ்வரூப மாயிருத்தலின், ஓர் அஞ்ஞாநத்தினையே சிவ ஈசர்கட்கு உபாதி யாகக் கொண்டவர் விவரணக்காரர். இதில், ஜீவந் ஈசுவரன் சுத்த சேதநம் என்னும் மூன்று சேதநங்கள் அங்கீகாரம் ஆம். ஜீவந் தன்மை விசிஷ்ட சேதநம் ஜீவந் ஆம். ஈசுவரத் தன்மை விசிஷ்ட சேதநம் ஈசுவரன் ஆம். அல்லது, அஞ்ஞாநப் பிரதிபிம்ப சேதநம் ஜீவந் ஆம். பிம்ப சேதநம் ஈசுவரன் ஆம். அவ் விருவர்களின் சொரூபம் சுத்த சேதநம் ஆம். ஈண்டுத் தத் த்வம் பதங்கட்கு முக்கிய சாமாநாதிகாண்யம் இருக்கின்றது.

தத்துவ விவேக தூலாரும், சம்க்ஷேப சாரீரகக்காரரும், பிரதிபிம்பம் சத்திய மென்றும், பிம்ப சொரூப மென்றும் பிம்பத் தன்மை பிரதிபிம்பத் தன்மைகள் பிராந்தி யென்றுக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் நானா ஜீவரைக் கொள்கின்றனர்.

(2) சிவரோ, ஜீவ ஈசுவரர்கட்கு இரண்டு உபாதிகளைக் கொள்ளுகின்றனர். மாயையில் அதிஷ்டாந சகிதப் பிரதிபிம்பம் ஈசுவரன் ஆம். அவித்தையில் அதிஷ்டாந சகிதப் பிரதிபிம்பம் ஜீவந் ஆம். அல்லது, சிவர் ஜலாகாசம் கடாகாசம் போன்று, புத்தியில் உள்ள சேதநம், அதற்கு அதிஷ்டாந கூடஸ்தன், மேதாகாசம், மஹாகாசம் போன்று, மாயையில் உள்ள ஈசுவரன், அதற்கு அதிஷ்டாந சுத்தப் பிரஹ்மம் என நான்கு சேதநங்களைக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் மதத்தில் பிராதிபாசிக மாய் அநிர்

வசரீயப் பிரதிபிம்பம் உண்டாகின்றது. அது எவ்வருப மாக மித்தை யாம். அதன் அதிஷ்டாசமே சத்தியம் ஆம். தத் த்வம் பதங்கட்குப் பாத சமாதாதிக்காணமும், முக்கிய சமாதாதிக்காணமும் என இரண்டும் இருக்கின்றன. புத்தியில் உள்ள ஆபாச சேதந் திற்குப் பிரஹ்மத்தினோடு பாத சமாதாதிக்காணம் ஆம். அதன் அதிஷ்டாச கடஸ்தனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய சமாதாதிக்காண மாம். எவ் விதத்தும் இரு மதத்திலும் பிம்பப் பிரதி பிம்பங்கட்கு அத்தியந்தம் பேதம் இல்லை. பின்னையோ? அதுகத ஒரு சேதந அஞ்ஞாதத்தினால் ஆம், பிராந்தியினால் அவை பேத மாகத் தோற்றுகின்றன. ஒரு மதத்தில் பிரதிபிம்பம் சத்தியம் ஆம். பிரதிபிம்பத் தன்மைத் தர்மம் மித்தை ஆம். மற்றொருவர் மதத்தில் ஜீவ ஈகவர சொருப மாகிய இரண்டும் மித்தை யாம். அவற்றின் அதிஷ்டாச சைத்யம் சத்தியம் ஆம். இவ் வளவு பேதம் இருக்கின்றது. எப் பொழுது, தத்வமவ்வி யாதி மஹா வாக்கியார்த்த விசாரத்தினால் அதுகத ஒரு சேதநத்தின் யதார்த்த ஞாசம் உண்டாகின்றதோ, அப் பொது, பிரத்தியக் ஆத்மாவிற்குப் பூணப் பிரஹ்மத்தினோடு பேதத்தினைக் கிரஹிக்கும் பேதப் பிராந்தி சிவிர்த்தி யாகின்றது. “தத் த்வ மவ்வி”, “இவ் வாத்மாவில் எவ்வப் பேதத்தினைச் செய்கின்றவன், பயத்தினை அடைகின்றான்” என்பன வாதிப் பிரமாணத்தினால் பேத மின்மை உணர்க.

இங்குக் கூறியது போன்றே, பிரஹ்ம கீதை 11-வது அத்தியாயம்,

“எல்லாம் வசிக ரிப்பானு மெதுக்கு முள்ளா மொருவடிவைவ், பல்லா பிரங்கோ டிகளாகப் பண்ணு கிற்கும் பரம்பரீன, அல்லா தொன்று மில்லையென வதப வத்தா வகத்துணர், வல்லார் தமக்குப் பேரின்பம் வடிவாய் மொழியு மாமஹநதான்.” (26) என்று பிரஹ்ம கீதை - பதினோராவது அத்தியாயத்திற் கூறியிருத்தலையும்,

வாசிப்பம் 4 திதி பிரகாசம் 4-வது தாசுரன் கதை

“பொருகடலிற் றிரைமுதலாய்ப் பிறத்தவெல்லாம் புனலாகி
விளங்காமற் புழுதியாமோ, ஒருபொருளாம் பிரமமாத் திரமே
யல்லா லுபயமெனுவ் கற்பனைப்பே ரொன்றுமில்லை, பெரி
யிடத்திற் குடுமாத் திரமேயல்லா விரண்டுண்டோ வவ்வகைபோ
லென்றுமொன்றும்.” என்று (11) கூறுதலையும் உணர்க. (78)

சீவபே தம்போமோ சித்தொன்றா மோவெனவே,
ஆவன்மந மறுஞ்சுமுத்தி யவத்தையிற்பா ரேன்றவரோ. (79)

(இ—ன்.) சீவ - சீவர்களது, பேதம் - வேற்றுமை,
போமோ - சீங்குமோ, சித்து ஒன்று ஆமோ - (அங்கன் பேதம்
ஒழிந்து) சேதநம் ஏக மாக விளங்குமோ? என - என்று
அர்ஜுனன் வினவ, [விடை யநுஸிச் செய்கின்றார்.] ஆவல் -
(விஷய) ஆசையினை யுடைய, மநம் - அந்தக் காரணம், அறும் -
ஒழியும் (அல்லது, உபராம முறும்), சுழுத்தி அவத்தையில் -
சுழுத்தி அவஸ்தையின்கண், பார் - (அப் பேத மொழிந்து சேதநம்
ஏக மாக விளங்குவதை) உணர்வா யாக, என்றவரோ - என
அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஒ - மூன்றாம் வினா. ஏ - அசை.

ஜீவ ஸ்வநுபயீ - அஞ்ஞாந, அல்லது, அந்தக் காரணத்தில்
பிரதிபிம்பித் துள்ள சேதநம் ஜீவந் ஆம்.

ஜீவ பேதமீ - ஜீவர்களின் பாஸ்பா பேதம், ஜீவ ஈசுவா
பேதம் முதலியன ஆம்.

சுழுத்தி அவஸ்தையில் ஜீவந், தன் அதிஷ்டாசம் பிரஹ்மத்
தோடு ஒன்றுபட்டு அத்தியாச ஐக்கிய மா யிருந்து, பின் கால கர்ம
வசத்தால், புண்ணிய பாப பலன்களைக் கொடுக்கும் போகம்

உதய மால் கால், பிரஹ்மத்தி னின்றும் வே ருகப் பிரிந்து வருகின்றான். இங்கு ஒன் ருக இருப்பதற்கு மாத்திரம் சுழுத்தி அவஸ்தை திருஷ்டாந்தம் ஆம்.

ஜாக்கிர அவஸ்தை, ஸ்வப்ன அவஸ்தை, சமாதி அவஸ்தை, மாண அவஸ்தை, மூர்ச்சை அவஸ்தை என்புழிப் போல, “சுழுத்தி அவஸ்தையில்” என்பதில் உள்ள அவஸ்தை என்பது, காலத் துக்குப் பெயர் ஆம். (79)

பேதமல விவ்வுலகம் பிரமமய மென்றறிக்கும்,
பூதமய மாயத்தோற்றல் போகாத தேதேனவே. (80)

(இ—ள்.) இவ் உலகம் - (பிரத்தியக்ஷ மாகத் தோற்றுகின்ற) இப் பிரபஞ்சம், பேதம் அல - (பிரஹ்மத்தினுக்கு) அச்சியம் அன்று, பிரம மயம் - பிரஹ்ம சொரூபமே, என்று - என, அறித்தும் - உணர்ந்தும், பூத மயம் ஆம் - பஞ்ச பூத ஸ்வரூபம் ஆக, தோற்றல் - பிரதிதி யாதல், போகாதது - நிவிர்த்தி யாகாதது, வது - யாது காரணம், என - என்று அர்ஜுனன் கேட்க, (எ—று).

‘அறித்தும்’ என்ற உம்மை, இறத்தது தழீஇய எச்சமும், உயர்வு சிறப்பும்.

பேத மல - அல - ஒருமையிற் பன்மை மயக்கம்.

மயம் என்பது, மிசுதி, விவகாரம், சொரூபம், என்னும் பொருள்களில் வரும். இவ் விடத்து ‘மயம்’ என்பது ஸ்வரூபப் பொருளில் வந்தது. (80)

கானலை நீ ரேன்றோடிக் கண்டவர்க்குத் தீர்த்தபின்னும்,
வானுலவு நீராசி வயங்குதல்போ லென்றவரோ. (81)

(இ—ள்.) கானலை - (ஊட்டா பூமியில் தோற்றம்) உஷ்ண கிரணத்தினை, கீர் - (உண்மை யான) ஜலம், என்று - எனக் கருதி, ஓடி - சென்று, கண்டவர்க்கு - (இது கானலை, கீர் என்று என ஐய விபரீதக்க எின்றிப் பிரத்தியக்ஷ மாக) உணர்ந்தவர்க்கு, தீர்ந்த - (அங்கன் ஜலப் பிராந்தி) கீங்கிய, பின்னும் - பின்னரும், வான் - வெளியில், உஷ - செல்லுகின்ற, கீர் ஆகி - (ஆற்றாச்) சல மாய், வயக்குதல் - விளக்குதல், போல் - போல, என்றவரோ - (இங் ளுலகம் பிரஹ்ம மயம் என றறிந்த பின்னரும் பூத மய மாய்த் தோற்றம்) எனக் கூறி டருளிய பகவானே (கீர்), (எ-து).

‘பின்னும்’ என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது.

‘தீர்ந்த’ என்னும் வினைக்கு, அவாய்கிலையால் ‘பிராந்தி’ என்பது எழுவா யாக வருவிகைப்பட்டது.

தார்ஷ்டாந்தத்தினை இசை யெச்சத்தால் வருவித் துரைக்க.

தநீஷ்டாந்தம் - பிரபஞ்சத்தினைப் பிரஹ்ம சொரூப மாக அறிந்த பின்னரும், சோபாதிகப் பிராந்தி யாகவின், பஞ்ச பூத மய மாகவே தோற்றிக் கொண் டிருக்கும். தோற்றம் - சுழுத்தியில், பிரளயத்தில், விதேக கைவல்யத்தில் தான் கீங்கும்.

இதனை, மரு (பாலை வகம்) மரீசிகா (சூரிய கிரணம்) கியாயம் என்றும், மிருக (மான்) திருஷ்ணிகா (ஜலம் கானல்) கியாயம் என்றும் கூறுவர். மரு என்பது பாலை வகத்திற்குப் பெய ராம். மரீசிகா என்பது சூரிய கிரணத்துக்குப் பெய ராம். மிருகம் என்பது மானுக்குப் பெய ராம். திருஷ்ணிகா என்பது தாகம், அல்லது, இச்சைக்குப் பெய ராம். பாலை வகத்தில் சூரிய கிரணத்தினால் தோன்றும் ஜலம் போன்றும், மான் தாக விடாய் தீர்க்க விரும்பும் கானல் ஜலம் போன்றும் என்பது பொரு ளாம். இதனைப் பேய்த் தேர் என்றும் கூறுவர்.

பிராந்தி இரு வகைத்து:-

1. சோபாதிகப் பிராந்தி - உபாதி யோடு கூடிய பிராந்தி சோபாதிகப் பிராந்தி ஆம். அது உபாதி யிருக்கும் வரை தோற்றம். கானல் இருக்கும் வரை ஜலத் தோற்றம் இருப்பது போல, உபாதி யாகிய விசுப்ப சத்தி யிருக்கும் வரை ஜகத் தோற்றம் இருக்கும்.

2. நிருபாதிகப் பிராந்தி - உபாதி யின்றிய பிராந்தி, நிருபாதிகப் பிராந்தி யாம். சத்தி - ரஜதம், ரஜ்ஜு - சர்ப்பம் முதலியன, சத்தியை அறிந்த டுடன் ரஜத சிவிர்த்தியும், ரஜ்ஜுவை அறிந்த டுடன் சர்ப்ப சிவிர்த்தியும் உண்டாகின்றன. அது போல், அதிஷ்டாசப் பிரஹ்மத்தினை அறிந்த டுடன், காரிய சகித ஆவாண சக்தி விசிஷ்ட அஞ்ஞாசம் சீக்கினதே அன்றி, விசுப்ப சக்தி விசிஷ்டப் பிரபஞ்சம் சீக்க விவிலை யாகலின், இப் பிரபஞ்ச அத்தியாசம் நிருபாதிகப் பிராந்தி அன்று. சோபாதிகப் பிராந்தியே என உணர்க. (81)

அறிவானு நல்லறிவு மறியப்ப டும்பொருளும்,

பிறிவாய்முன் ருயிருத்தல் பேதமல வோவேனவே. (82)

(இ—ள்.) அறிவானும் - ஞாதாவும், நல் - (விஷய ஆவாணத்தை சீக்கும்) சிறத்த, அறிவும் - ஞாசமும், அறியப்படும் பொருளும் - (ஞாச விஷய மாய) ஞேயமும் (என), மூன்று ஆய் - மூன்று விதமாக, பிறிவு ஆய் - வேறு (பாடுற்ற திரி புடி) ஆய், இருத்தல் - தக்கல், பேதம் - த்வைதம், அவலோ - அன்றோ?, என - என்று அர்ஜுனன் வினவ. (எ-து).

உம - மூன்றாம் எண். ஓ - லீன. ஏ - அசை.

“பேதமல்லவோ” என்புழி - அவ - என்பது ஒருமையிற் பன்மை மடக்கம்.

‘திரிபுடி’ என்பது; திரி என்பது மூன்று. புடம் என்பது சேர்க்கை. புடி என்பது சேர்க்கை உடையது. ஆகவே, முக் கூட்டம் உடையது என்ப தாம். அவை, ஞாதா - ஞாகம் - ஞேயம், திருஷ்டா - தர்சக - திருசியம், காண்பான் - காட்சி - காணப்படு பொருள் என்பன வாம்.

“அத்வைதம்” என்னும் சித்தாந்தத்திற்கு விரோதம் வரும் என்னும் கருத்தை உட்கொண்டு, “அறிவானும் அறிவும் அறியப்படு பொருளும்” எனத் திரி புடி ரூப மூன்று பிரிவா யிருத்தல் “பேதம்”, அதாவது, “த்வைதம் அல்லவா” என்று அர்ஜுனன் வினவினன் என உணர்க. (82)

சொப்பநத்திற் றனித்தோருவன் தோற்றம்தே றில்லையங்கே, கற்பனையாம் பொருளறிவு காண்பவன்போ லென்றவரோ. (83)

(இ—ள்.) தனித்த - தனிய னும் (சித்திரை செய்கின்ற), ஒருவன் - ஒரு புருஷனது, சொப்பநத்தில் - ஸ்வப்ந அவஸ்தை யில், வேறு - (அவனுக்கு) அந்நிய மாக, தோற்றம் - பிரதிதி யாகும் திரி புடிப் பொருள், இல்லை - (உண்மை யாக) இன்றும், அங்கு - (அங்ஙன மாயினும்) அவ்விடத்து, பொருள் - ஞேயம், அறிவு - ஞாகம், காண்பவன் - ஞாதா (என்னும் திரி புடி), கற்பனை ஆம் - பொய்யா (கத் தோற்றம்தே தாம்), போல - (அது போல, என்றவரோ - (சாக்ஷிக் கந்நிய மாகத் தோன்றும் ஞாதிரு, ஞாக, ஞேய மென்னும் பேத திரி புடித் தோற்றம் கற்பனை யாம். உண்மை யன்று) என அதுக்கொடுத்த பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. இசை யெச்சத்தால் தார்ஷ்டாந்தத்தை வருவித் துரைக்க.

தாள்வட்டாந்தம் - சாக்ஷி சைதன்யத்திற்கு வே ருகச் சத்தியமாக, திருஷ்டா - தர்ச்சகம் - திருசியம் என்பன இல்லை என்பதாம். ஸ்வப்னத்தில் வேறு இல்லாமல் இருந்தும், கற்பனை யாகத் திருஷ்டா தர்ச்சக திருசியங்கள் காணப்படுவன போலத், கற்பனை யாக வியாவகாரிக காலத்தில் திரி புடித் தோற்றம் உண்டாகின்றது என உணர்க. “மஹா ராஜத் துறவு” -

“கருவதனி லுணர்விலது காணுத்தது வா திகனைக்

கருதி பேசின்,

துணுமவரீ னீதுகாவென் துணர்ந்தவர்க ணசையிலதி

னுலகு தன்னில்.” (107)

என்று கூறுவது கொண்டு உணர்க.

ஏக ஜீவ வாதம் - ஏக ஜீவ வாதம் இரு வகைத் தாம். ஒன்று, சேதந விசிஷ்ட சரீர மாம். ஏனைச் சரீரங்கள் ஐட மாம். இரண்டு, ஒரு ஜீவச் முக்கிய னும். ஏனைச் சரீரங்களில் தோற்றம் ஜீவர்கள், ஆபாசர்கள். அதாவது, கற்பிதர்கள் ஆவர். ஜீவச் ஒருவன் என்றும், ஒரு ஜீவச் முக்கியன் ஏனையோர் கற்பிதர் என்றும் கூறும் திருவருக்கும், அதிஷ்டாந ஜீவனுக்கோ, அல்லது, ஒரு ஜீவனுக்கோ, ஞாகம் வந்தால் ஜகத் திராத; எதனும், எனின், ஜகத் ஜீவ கற்பிதம் ஆகவின், அவற்றுள்ளும், ஒரே ஜகத் என்றும், ஒவ் வொரு ஆபாச ஜீவனுக்கும் வெவ் வேறு ஜகத் என்றும், பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை சித்தார்த்த வேச சங்கிரகம், சித்தார்த்த பிந்து முதலிய தூற்களில் விரி வாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

நாநா ஜீவ வாதம் - அவித்தை அந்தக் காணக்களின் பிரதி பிம்பம் அசேக மாக இருத்தவின் நாநா ஜீவர்கள் ஆவர். நாநா ஜீவ வாதம் இரு வகைத் தாம். அஞ்ஞாகம் அம்சம் நாநா

வாகவின், அஞ்ஞாநப் பிரதிபிம்பம் என்றும், அந்தக் கரணம் அநேக மாகவின் அந்தக் கரணப் பிரதிபிம்பம் என்றும் கூறுவர். இரண்டும் காரா ஜீவ வாதமே யாகும்.

கீத்திரை செப்கின்ற ஒருவன், ஸ்வப்ந அவஸ்தையில் தன்னைப் போன்ற வேறு ஒரு புருஷனையும், ஞாநத்தினையும், ஞேயத்தினையும் பொய் மாகக் கற்பிக்கின்றது போல, ஒரே சைதந்யம், கற்பனை மாக ஜீவன், ஞாநம், ஞேயம் என்னும் திரி புடியைக் கற்பிக் கின்றது. ஸ்வப்நம் பார்ப்பவன் விழித்தால், திரி புடி யில்லாமற் போவது போல, ஞாந சாக்ஷித்தைச் சைதந்யம் அடையின் திரி புடித் தோற்றம் இல்லாமற் போம் என உணர்க. (83)

கற்பனையாம் பேதங்கள் காணாமற் போம்வகையை,
விற்பநமா நானறிய விளம்புமென வேவணங்க. (84)

(இ—ள்.) கற்பனை ஆம் - பொய் யாகிய, பேதங்கள் - (ஞாதா - ஞாந - ஞேய) வேறுபாடுகள், காணாமல் - தோன்றாமல், போம் - கீங்கும், வகையை - தன்மையினை, நான் - அடியேன், விற்பநம் ஆக - தெளி வாச, அறிய - உணர்ந்து கொள்ள, விளம்பும் - கூறி யருளும், என - என்று விண்ணப்பித்து, வணங்க - (அர்ஜுனன்) நமஸ்காரம் செய்ய, (எ-று).

v - அசை.

விற்பந மா - ஆ - 'ஆக' என்பதன் கடைக் குறை.

(இச் செய்யுள் ஞானம்). (84)

தூய்மாம யோகத்தாற் றூயமநம் லயமாநூல,
அரியழி வகைவிகற்ப மழியமென்று சொன்னவனோ. (85)

அத்வைத பாவநா ரூப சிர்விகற்ப சமாதி யப்பியாசத்தால்), தாய - பரிசுத்த, மகம் - (பிரஹ்மமாகா மாண) மகோ விருத்தி, லயம் ஆனால் - (பிரஹ்ம ஸ்வரூபமாக) அடக்கு மாயின், (அதாவது, அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சிர்விகற்ப சமாதி கிலை வரு மாயின்), அரிய - (சேக்குதற்கு) அருமை யான, மூ வகை - மூன்று விதமான, விகற்பம் - (ஞாதா, ஞாந, ஞேய) பேதம், அழியம் - நாச மாம், என்று - என, சொன்னவரோ - கூறி யருளிய பகவானோ (சீர்), (எ-று).

விகற்பத்துக்கு “அரிய” என்னும் விசேஷணம், அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சிர்விகற்ப சமாதிநை உடைந்தால் அன்றி சீங்காது என்பது தோன்றக் கொடுக்கப்பட்ட தாம்.

சிர்விகற்ப சமாதி - அத்வைத பாவநா ரூப சிர்விகற்ப சமாதி என்றும், அத்வைத அவஸ்தாந ரூப சிர்விகற்ப சமாதி என்றும், இரு வகைத் தாம். சிர்விகற்ப சமாதிக்கு நான்கு விக்வினங்கள் இருக்கின்றன. அவை யின்றி யிருக்கின் சாக்ஷாத் காரம் உண்டாம்.

துரிய மாம் யோகம் - நான் காம் பூமி டாகிய ஞாந சிஷ்டை. யோகம் - சிஷ்டை.

நியாதம் - லய, விசேப, கஷாய, நலால்வாதம் என்னும் நான்கும் இன்றியது ஆம்.

விசார சாகாயி:

ஆவஸ்யத்தினு லாவது, சோம்பலினு லாவது, சித்தினாயினு லாவது விருத்தி யில்லா திருத்தல் - இஃய மாம்.

1. லய யாவது - சித்திரைக்கு லயம் என்று பெயர், எவ்வா விருத்திகளின் அபாவத்தின் காரண மாய தமோ குணத்தினாக் கவரும் விருத்தி சித்திரை யாம். அவ்வது, மூர்ச்சா அவஸ்தை

போன்று, சித்த விருத்தி, பாஹ்ய சப்தாதி விஷயங்களைக் கிரஹித்
காதும், ஆந்தர பிரத்யக் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் கிரஹண மின்றியும்,
தன் காரணத்தில் லயம் ஆவது நித்திரை யாம்.

2. பாஹ்ய விஷயாணா விருத்தி - விட்சேப மாம். விசேபம் -
மீண்டும் மீண்டும் சித்தத்தில் அதுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தின்
ஸ்மரணமும், சக்ஷு முதலியவற்றின் வாயி லாக அதுபவிக்கப்படாத
விஷய சந்திகர்ஷத்தின் பின் உண்டாம் அதன் அதுபவமும்
விசேபம் எனப்படும். அல்லது, அகண்ட வஸ்துவின் கிரஹணத்
தின் பொருட்டு, அந்தர் முகப் பிரவிருத்தி யாய் சித்த விருத்தி,
அவ் அகண்ட வஸ்துவில் நிலைக்கு மாற்ற வின்றி அதன் தியாக
பூர்வகம், பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினால் பாஹ்ய விஷயத்தின் கிரஹண
பாலகத்தின் பொருட்டு (க் கிரஹிக்கப்பட்ட தூதந சஞ்சல பக்ஷி
போன்று,) மீண்டும் மீண்டும் பாஹ்ய விஷய தேசத்தில் செல்லல்
ரூப சஞ்சலத் தன்மை, விசேப சப்தத்தின் பொருள் ஆம்.

யோகியின் பிரயத்தனத்தால் எந்த அந்தர்முக மான
விருத்தி, இராகாதிசுரின் உற்பூத (வெளிப்பட்ட) சம்ஸ்காரத்தால்
நடுக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மத்தை விஷயஞ் செய்கிற தில்லையோ,
அந்த விருத்தி கஷாயம் எனப்படும்.

3. கஷாயம் - பூர்வ பூர்வ ராகாதி திட வாசனையினால் சித்தத்
தின் கிரோதம், கஷாயம் ஆம். லயம், விசேபம் இன்றி யிருப்பினும்,
ராகாதி வாசனையினக் காரண மாக லுடைய சித்தத்தின் கிரோதத்
தினால் அகண்ட வஸ்துவின் கிரஹண மின்மை, கஷாய சப்தத்தின்
பொருள் ஆம். ஆண்டு, அகண்ட வஸ்துவின் கிரஹணம் இன்மை
யும், பாஹ்ய வஸ்துவின் கிரஹணம் இன்மையும் ஆம். எங்ஙனம்,
ராஜ தர்சனத்தின் பொருட்டுச் சென்ற புருஷனுக்கு, ராஜ மார்த்
கத்தில் துவார பாலகர்களால் ஆண்டே கிரோதஞ் செய்யப் படுத
லால், இராஜாவின் தர்சனமும் இன்று, கிரஹத்திற்கு வருதலும்
இன்று அங்கனமே ஆம்.

4. 1ஸ ஆஸ்வாதம் - கீர்விகற்ப அங்கி யாகிய சமாதியின் ஆரம்ப காலத்தில், சவிகற்ப சமாதியின் சமஸ்காரத்தினால், திரி புடிகளால் சவிகற்ப ஆரத்தத்தினை அதுபவித்தல், 1ஸ ஆஸ்வாதம் ஆம். ஆஸ்வாதம் என்பது அதுபவித்தற்கு ஆம். திரி புடியின் அதுசந்தாகம் இன்றி கீர்விகற்ப சமாதியிற் பிரவிர்த் தித்த சித்தம், அகண்ட வஸ்துவின் கிரஹணம் இன்மையினால், பிரஹ்மாகந்த 1ஸ ஆஸ்வாதத்தின் பரப்பி யில்லாவிடினும், பாஹ்ய விஷயத்தி னின்றும் கிவிர்த்தி யடைந்து உள்ளே யுண்டாய திரி புடி சவிரதப் பிரஹ்மாகந்த அதுசந்தாக ரூப சவிகற்ப சகத்தினை, பிரஹ்மாகந்தத்தின் பரத்தியினால் அந்தர் முக மாய சித்தம், மீண்டும் மீண்டும் அதுபவித்தல் 1ஸால் வாதத்தின் பொருள் ஆம். அவ்வது, யோகிக்கு விசேஷ ரூப துக்க கிவிர்த்தியினு லுண்டாம் ஆசந்தாதபவம், 1ஸாஸ்வாதம் எனப்படும். எவ்வனம், பிராவால் வைக்கப்பட்ட தகத்தின் கிரஹணத்தின் பொருட்டுப் பிரவிருத்தித்த புருஷன், ஆண்டு அத் தகத்தினை சகிக்கும் பூதப் பிரோதாதிகளால் பிடித்து அடிக்கப்பட்டுப் பின்னர் விட்டுவிடின், அப் பொழுது அப் புருஷன் தகத்தின் அடைய இன்றியவ னாயினும், அடித்தலால் உண்டாய துக்க கிவிர்த்தி மாத்திரத்தினால் எப்படிச் சகி யாகின்றானோ, அது போன்ற ஆம்.

இவற்றுள் ஒன்று இருப்பினும் கீர்விகற்ப ஆரத்தத்தின் அதுபவம் உண்டாவது இன்று. ஆகலால், இச் சாஸ்திரமே கீர்விகற்ப சமாதியின் பிரதிபந்தக விக்கிர ரூபம் ஆம்.

இப் பொழுது, விக்கிர கிவிர்த்தி உபாயத்தினைக் கூறுவாம் -

1. கீத்திரா ரூப வயத்தினை அடையின், அப்ப ஆசாரத்தின் கியமத்தினாலும், மிகச் சிரமத்தினைக் கொடுக்கும் கிரியையின்

திபாகத்தினாலும், பிராணபாமத்தினாலும், எழுந்து உலாவலாலும், சித்தத்தினை நித்திரையி னின்றும் விழிப்பிக்க.

2. எப் பொழுது, பூர்வம் அதுபவிக்கப்பட்ட விஷயத்தின் சமஸ்காரத்தினால், சித்தம் விக்ஷிப்தம் ஆகின்றதோ, அப் பொழுது, விஷயத்தில் தோஷ தர்சனத்தினாலும், பிரஹ்ம அதுசந்தானாதி களினாலும், மீண்டும் சித்தத்தினை ஏகாக்ஷரம் செய்க.

3. எப் பொழுது, இராகாதிகளால் சித்தம் கஷாய சுகிதம் ஆகின்றதோ, அப் பொழுது, சூக்ஷ்ம திருஷ்டியினால் அதனை அறிந்து, அதனை மீண்டும் பிரஹ்மத்தில் ஸ்தாபிக்க.

4. எப் பொழுது, சித்தம் பிரஹ்மத்தினை அடைகின்றதோ, அப் பொழுது, அதனைச் சலிப்பிக்கற்க. பின்னையோ, தன் மயமா

“லயத்தினை அடைந்த சித்தத்தினை விழிப்பிக்க, விக்ஷிப்த சித்தத்தினை மீண்டும் ஏகாக்ஷரம் செய்க, கஷாய முடைய சித்தத்தினைச் சூக்ஷ்ம திருஷ்டியால் அறிக. பிரஹ்மத்தினை அடைந்த சித்தத்தினைச் சலிப்பிக்கற்க” என்னும் கௌட பாத சுவாமிகளின் வசநப் பிரமாணத்தினால்.

அல்லது, ஈசுவரனது உபாசனையினாலும், வீக்கிதத்தின் நாச மும், சமாதியின் லாபமும் உண்டாகின்றன. “ஈசுவரனது பிரணி தாச (சமஸ்கார) த்தினால், வீக்கித நிவிர்த்தி பூர்வகம் சமாதியின் லாபம் உண்டாகின்றது.” என்னும் பதஞ்சலி பகவானின் வசநத் தினால். “கிலேசம், கர்மம், வீபாகம், ஆசயம், என்பவற்றோடு சம்பந்திக்காத புருஷ வீசேஷன் ஈசுவரன் ஆம்” என்று பதஞ்சலி பகவான் கூறியிருக்கின்றனர். அவித்தை முதலியன பஞ்சக் கிலேசங்கள் ஆம். சக்ஷம், கிருஷ்ணம், மிசிரம் என்னும் மூன்றாம் கர்மங்கள் ஆம். போகத்தினால் உண்டாய சமஸ்காரம் ஆசயம் ஆம்.

இக் கிலேசங்களாக் பாதிக்கப்பட்டவன் ஜீவன் ஆவன். அவற்றின விலகாது மாய சங்கு, சர்வ சக்தியினை உடைய புருஷ விசேஷன் ஈசுவான் ஆவன். அவ் ஈசுவானது வாசகம் ஆய பிரணவ ஐயம், அதன் அர்த்தத்தின் சித்தம் என்பன ஈசுவானது பிரணிதாதம் ஆம். எங்கனம்?, “என் அது”, “அது என்” என்று சுருதியில், “அது” என்னும் சப்தத்தினால் பாமாத்மா கூறப்பட்டிருக்கின்றது, “என்” என்னும் சப்தத்தினால் அர்தர் ஆத்மா கூறப்பட்டிருக்கின்றது, இவ்விாண்டு சப்தத்தின் சாமா ராதிகாணியத்தினால், பிழ்நம் ஆத்மாவின் எதத் தன்மை கூறப் பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், எங்கனம், “அது என்” என்னும் வாக்கியத்திற்கு, “என் பாமாத்மா” என்பது பொருளாகுமோ, அங்ஙனமே, “ஹோமம் (அது என்)” என்னும் வாக்கியத்தில், ஹோமம், ஹோமாத்மாவின் ஹோமம் செய்து, “ஹோ - மம்” என எஞ்சி கின்றன. அஹோமாத்மாவின் ஹோமம் செய்தில், “ஹோ” என்னும் சப்தம் உண்டாகின்றது. ஆதலால், “ஹோ” என்னும் சப்தத் திற்கும், “என் பாமாத்மா வாட் இருக்கின்றேன்” என்பதே பொருள் ஆம். இவ் வாறு, பிரணவ அர்த்தத்தின் அதுசந்தா ரூப ஈசுவரப் பிரணிதாதத்தினால், உண்டாய பாமேசுவானது அதுச கிாறுத்தினால், விக்கிரத்தின் எசும், கீர்விகற்ப சமாதிய, உண்டாகின்றன.

இவை வேதாந்த பதார்த்த மஞ்சுராவில் உள்ளன. இதனை மரத்தில் கொண்டு பகலான், “தரியம் ஆம் யோகத்தால் தாய மயம்” என்றும், “அரிய மூலகை விகற்பம்” என்றும் கூறினர் எனக் கொள்க. (85)

சிறந்திருக்கு மாங்மாவஞ் சேகமெல்லா கிறைந்திருக்கும், மறைந்தேனக்குத் தோன்றாத வகையேது சொல்லுமென. (86)

(இ—ள்.) சிறந்து - (சச்சிதானந்த மாகிய) சிறப் பியல்பு பொருந்தி, இருக்கும் - இருக்கின்ற, ஆத்மா - ஆத்மா, செகம் - பரபஞ்சம், எல்லாம் - முழுவதும், கிறைந்து இருந்தும் - பூரணமாகியிருந்தும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, மறைந்து - ஒளிந்து, தோன்றாத - விளங்காத (புலப்படாத), வகை - விதம், ஏது - என்ன?, சொல்லும் - கூறியருளும், என - என்று (அர்ஜுனன்) கேட்க, (எ-று).

உம் - அசை. கிறைந் திருந்தும் என்ற உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. (86)

சத்துச்சித்தா நந்தந் தாமுன்று மதனுடனே,
ஒத்துற்று நாமவு ருவஞ்ச கமாகி. (87)

(இ—ள்.) சத்து - இருப்பும், சித்து - விளக்கமும், ஆகந்தம் - பிரியமும், மூன்றும் - (ஆகிய) மூன்றும் (ஆத்ம சொரூப மாய்), அதன் உடன் - அந்த மூன்றோடு, நாமம் - (அதானம் ஜகத் சொரூப மாய்) பெயர், உருவம் - வடிவம் (என்னும் இரண்டும்), ஒத்து உற்று - ஒருமித்துப் பொருந்தி, சகம் ஆகி - பிரபஞ்ச மாய், (எ-று).

தாம் - ஏ - அசை. (இச் செய்யுள் , குளகம்) (87)

இருக்கையினிற் றேன்றா திவைமூன்றும் பிரமமென
மரிக்கில்வரும் பின்னிரண்டு மறிசகமென் றுரைத்தவரோ. (88)

(இ—ள்.) இருக்கையினில் - (கலந்து) இருக்கின்றபடியால், தோன்றாத - (அப் பாசுபாட்டுணர் வின்றிய உனக்கு ஆத்மா) விளங்காத, [பின் எக் கால் விளங்கு மெனின் கூறுகின்றி.] இவை மூன்றும் - (சச்சிதானந்த மாகிய) இம் மூன்றும், பிரமம் - (பிரத்திய கபிச்ச) பிரஹ்ம ஸ்வரூபம், என - என்றும், பின் -

பின்னர் (க் கூறப்பட்ட), இரண்டும் - (சாம ரூபங்கள்) இரண்டும்
மறி - காசமாகின்ற, சகம் - பிரபஞ்ச (ஸ்வரூபம்), என்று -
எனவும், மரிக்கில் - (பாகுபடுத்தி விசார ரூப) ஆலோசனை செய்து
பார்க்கில், வரும் - (சச்சிதாதந்த ஸ்வரூப ஆத்மா) தோற்றம்:
உணர்த்தவரோ - (என்று) யருளிய பகவானே (சீர்), (எ-று).

पञ्चदशि (13) அந்நைநாதர்தம். சலோகம் 92, 98, 94.

चेतनाचेतनेष्वेषु सच्चिदानन्दलक्षणम् ।

समानं ब्रह्म मिद्यते नामरूपे पृथक् पृथक् ॥ ९२ ॥

ब्रह्मण्येते नामरूपे पटे चित्रमिव स्थिते ।

उपेक्ष्य नामरूपे द्वे सच्चिदानन्दधी भवेत् ॥ ९३ ॥

जलस्थेऽधो मुखे स्वस्य देहे दृष्टेऽप्युपेक्ष्य तम् ।

तीरस्थ एव देहे स्वे तात्पर्यं स्याद्यथा तथा ॥ ९४ ॥

பஞ்ச தசி. (13) அந்நைநாதர்தம். கவி 46, 47.

“கானிலாக் கிசிலமு மூர்வி யண்டங் கணிலோக மிப்பமானர்
கல்லே முன்னு, மானிகா ரியங்களுயிர் மதிவி னுடே யறிவினிழந்
பதிபிம்பித் தமர்வ தாகு, மூனசே தசசேத ரத்தி னுடே டா
விலகின் புருப்பிரம மொருமை மேவு, மீனமா காமவரு வேறு
வேறு யிரும்பேத மடைத்திடுமென் றிதயத் தோர்வாய்”. (46)

“ஆடையி டத்தனி லோவிய கின்றென வார்பா மத்தனி
ஹருகாமம், ஒடிவை வத்துறு மோயவி ண்ஹும ணோதறி வின்பம
தியாதாமே, பூடுச வத்தன தோமுக மங்கம தோர்பொறி பம்பினு
மதைதூறி, மாடுதி ரத்தன தாகவி டத்தனின் மாமக மொன்றுறு
மதுபோலே.” (47)

என்று வித்தியாசன்ய சுவாமிகளும் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

सरस्वती रहस्य उपनिषत् ॥

“भेदस्तयो विकारः स्यात्सर्गं न ब्रह्मणि कचित् ।

अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चैत्यंशपञ्चकम् ॥ २३ ॥

आद्यत्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयम् ॥

अपेक्ष्य नाम रूपे द्वे सच्चिदानन्दतत्परः ” ॥ २४ ॥

“பேதம் அவ் விரண்டின் விகார மாம். (அது) ஜகத்தில் இருக்கின்றது. பிரஹ்மத்தில் ஒரீடத்தும் இல்லை” 23.

“அஸ்தி பாதிப் பிரியம் ரூபம் நாமமும் என ஐந்து அம்சங்களை உடைய தாம், முன் மூன்றும் பிரஹ்ம ரூப மாம். அதன் பின் இரண்டும் ஜகத் ரூப மாம். நாம ரூபம் இரண்டும் விட்டு, சச்சிதானந்த தத் பான் ஆக வேண்டும்” 24.

என்று சரஸ்வதி ரஹஸ்ய உபநிஷத் கூறுகின்றது.

1. சத்து:- மூன்று காலத்திலும் மித்தை என்று கிச்ச லிக்கப்பட்டது சத் தாம். கிகழ் காலத்தில், அதுமானம், அர்த்தா பத்திப் பிரமாணங்களினாலும், மித்தை என்று கிச்சயிக்கப்பட்ட ஜகத் அசத் தாம்.

2. சித்து :- எல்லாவற்றையும், வேறு பிரகாசத்தின் அபேகை யின்றி விளக்குவது சித் தாம். வேறு பிரகாசத்தின் சகாயம் இன்றிய காலத்து விளங்கா திருக்கும் ஜகத் ஜட மாம்.

3. ஆந்தம்:- மிகுந்த பிரியத்திற்கு விட மா யிருப்பது ஆந்தம் ஆம். பாய், தேள் முதலியன போல, எக் காலத்தும் வெறுப்பிற்கு இட மா யிருக்கும் ஜகத் துக்கம் ஆம்.

4. நாமம்:- கடம், படம், மடம், தடம், அடம், ஓடம், கூடம் என்பன நாமம் (பெயர்) ஆம். பிரஹ்மத்துக்கு நாமம்

இன்மையின் அநாமம் ஆம். சே நாமங்கள் பெரிபோர்களால், குலாலனால் வழக்கிற்காகப் பாண்டக்கட்டு இடப் பெற்ற பெயர் போன்று, வழக்குதர் பொருட்டு இடப்பட்ட பெயர்கள் ஆம்.

5. ரூபம்:- ஆகிருதி விசேஷம் ஐகத்தின் ரூபம் ஆம். எது போலும் எவரின், பண்டி (உயிது) பருத்து வாய் சிறுத்த இருப்பது குட ரூபம் என்பது போல ஆம். குடத்தின் ஆகிருதி விசேஷத்தினை ரூபம் என்பர். பிழ்வுமம் அரூபம் ஆகலின், ஆகிருதி அற்ற நாம்.

அசத்து, ஜடம், துக்கம், நாமம், ரூபம் ஐந்தும் ஐகத்தின் வாம்.

சத்து, சித்து, ஆகந்தம், அநாமம், அரூபம் ஐந்தும் பிழ்வு மத்தின் வாம் என விவேகித்து உணர்க. (88)

அறிந்துகொள்ளா நத்தாலே யாந்மாவை யென்றுரைத்தீர், சிறந்தொளிநு மாந்மாவந் திருசீயமா மோவேனவே. (89)

(இ—ள்.) ஞானத்தால் - (அபயோக) ஞானத்தினால், ஆர் மாவை - ஆத்மாவின், அறிந்து கொள் - உணர்ந்து கொள்வா யாக, என்று - என, உரைத்தீர் - கூறியருளினீர், சிறந்த - (சச்சிதானந்த மாகிய) சிறப் புற்று, ஒளிரும் - பிரகாசிக்கின்ற, ஆத்மாவும் - ஆத்மாவும், திருசியம் ஆமோ - (அங்கன் அறியப்படத் தக்க சுகத் போலத்) திருசிய மாகுமோ, என - என்று (அர்ஜுனன்) வினவ, (எ-து).

உம் - இறந்தது நழிஇயது. ஏ - ஏ - அசை. ஒ - வினா.

ஞானத்தினால் அறியப்படுவது ஞேயம் ஆம். பிப்பஞ்சம் ஞேயம் ஆம். அதனால், அது திருசியம் ஆம். அது போலப் பிழ்வுமமும், ஞானத்தால் அறியப்படுவதால் ஞேயம் ஆம். அதனால், பிழ்வுமமும்

பிரபஞ்சம் போலத் திருசியம் ஆம், என்னும் கருத்தை உட்கொண்டு அர்ஜுனன், “ஆத்மா திருசியம் ஆமோ” என்று வினவினான் என உணர்க.

87, 88-வது பாக்களில் பிரத்தியக்ஷ மாயத் தோற்றுகின்ற இப் பிரபஞ்சத்தில் ஆத்ம அநாத்மாக்கள் சேர்ந்து விளங்குகின்றன. அவற்றுள், சச்சிதானந்த (இருப்பு, விளக்க, இன்ப) சொரூபம் பிரத்திய கபிச்ச பிரஹ்மத்தின் சொரூப லக்ஷண மாம். நாம ரூபங்களிரண்டும், அநாத்ம சகத் லக்ஷண மாம். என அவ் விரண்டின் சொரூப லக்ஷணங்களைக் கூறி, அவ் விலக்ஷணங்களைக் கொண்டு, அவற்றினை மக்தில் ஊன்றி ஆலோசித்து விசாரித்துப் பாகுபாடு பண்ணி, நாம ரூப மிரண்டையும் அநாத்ம சகத் தெனத் தள்ளில், எஞ்சி நிற்கும் சச்சிதானந்தமே நின் சொரூப மாகிய பிரஹ்ம சொரூபம் எனத் தோற்றும் என் றருளிய வாறு செய்த விசாரத்தினால் உண்டாம் ஞானத்திற்கு விஷய மாவதால், சச்சிதானந்த ஆத்மா திருசியம் ஆய்விடுகிறதே, அது அங்கன மாதல் பொருந்துமா? என்பது அர்ஜுனன் வினாவின் கருத் தாம். (89)

முந்தியஞா நத்தாலே முதிருமஞ்ஞா நத்துரக்கிற்,
சிந்தையிலாந் மாச்சயமாய்த் திகழுமென்று சொன்னவரோ (90)

(இ—ள்.) முந்திய - (முதன்மை வாய்ந்த, அல்லது) சிறந்த, ஞானத்தால் - ஞானத்தினால், முதிரும - மிகுந்த, அஞ்ஞானம் - அஞ்ஞானத்தினை, தூக்கில் - (கீ) விவிர்த்திக்கில், சிந்தையில் - (உனது) சித்தத்தின்கண், ஆத்மா - ஆத்மா, சுயம் ஆய் - தா ஞானவே, திகழும் - விளங்கும், என்று - என, சொன்னவரோ - கூறி யருளிய பகவானே (கீர்), (எ-று).

ஏ - அசை. முந்து - சிறப்பு.

முத்திய ஞாநம் - முதன்மை வாய்ந்த, அல்லது சிறந்த ஞாநம்.

முதிரும் அஞ்ஞாநம் - மிகுந்த ஆவாண சக்தி விரிவ்ட அஞ்ஞாநம் எனக் கொள்ளல் நலம். ஆவாண சக்தி விரிவ்ட அஞ்ஞாநம், தனது ஸ்வரூபத்தினை மறைப்ப நாகவின். விகேப சக்தி விரிவ்ட அஞ்ஞாநம் குரு சாஸ்திராதி ரூப மா யிருத்த தனது ஸ்வரூபம் வெளிப்படுத்தற்கு அதகல மாக இருக்கின்ற மையினால் எனப் பகுத் துணர்க. (90)

இனியமுத்திச் சுகமீருப்ப தேப்படியென் றேவீனவ,
அநுபவத்தி லறிவிடயா நத்தம்போ லென்றவரோ. (91)

(இ—ன்.) இனிய - (யாவாறும்) வீரும்பத் தக்க, முத்தி சுகம் - மோக்ஷாநத்தம், எப்படி - எவ் வாறு, இருப்பது - இருக் கும், என்று - என, வினவ - (அர்ஜுனன்) கேட்க, [அதற்கு விடை யருளிச் செய்கின்றார்.] விடய ஆரத்தம் - விஷய சகத்தினை, போல் - (அதபவித்து அறிவது) போல், அதபவத்தில் - (சேரே துயத் தறியும்) அதபவ ஞாநத்தினால், அறி - (ஆத்மாநத்தத்தினை) உணர்ந்து கொள்வா யாக, என்றவரோ - எனக் கூறி யருளிய பகவானே (சீர்), (எ-று).

அதபவத்தில் - இல் - ஏதப் பொருளில் வந்த ஐந்த னுருபு, ஏ - அகை.

விஷயாநத்தம் - பிராந்தி காலத்தில், ஸ்திரீ புத்திராதிக னாய இவ்ட வஸ்துவின் ஸ்மாண, தர்சன, லாப, போக சமயத்தில், அல்லது, அதன் உத்தர கூணத்தில், புண்ணிய கர்மத்தினால் உண்டாம் ஆத்ம அபிமுக (சேர் முக) சாத்வீக, பரிணாமரூப சாந்தி விருத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கும் ஸ்வரூபாநத்தம் விஷயாநத்தம் ஆம். அஃது, ஏக ரசம் அன்று. எதனால், இவ்ட விஷயத்தின் தார

தம்மியத்தினால், விர்த்தி ஆரத்தத்தின் தார தம்மியத் தன்மை, “அர்தப் பகி ரூப ஆரத்த மய கோசத்தின் பிரியம் சர சாம். மோதம் வலப் பகம் ஆம். பிரமோதம் இடப் பகம் ஆம். ஆத்மா ஆரத்தம் ஆம். பிரஹ்மம் புச்சம் ஆம்” என்னும் சுருதியின்கண் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அல்லது, ஸ்வர்க்காதி ரூப அவ் அவ் இஷ்ட விஷயத்தின் வரபத்தால், அர்த அர்த இச்சையின் உபாரமம் உண்டாய், உண்டாம் அர்தர் முக, ஆத்மாபிமுக சாத்விக பரிணாம ரூப அர்தக் காண விருத்தியில் விளங்கும் ஸ்வயம்பிரகாச ஸ்வரூபாகந்தத்தின் பிரதிபிம்பம் விஷயாகந்தம் ஆம். என்னை? விர்த்தி விஷயம் என்னும் இரண்டிற்கும் துக்க ரூப மாயா காரியத் தன்மையால், ஸ்வயம் ஆரத்தம் இன்மையின், இதன்கண் சம்சாரி ஜீவந் அதிகாரி ஆவன்.

விஷயாகந்தம், ஸ்திரீ புத்ர தகாதி விஷயத்தோடு இந்திரிய சம்பந்தத்தின் அதீதமும், சாதியாதி தோஷத்தால் துஷ்டமும் ஆம். அரந்த ஆயாச சாத்தியம் ஆம். பரிணாம அவஸ்தையில் பூர்வம் அதுபவிக்கப்பட்ட ஸஜாதீய விஷய சக இச்சையின் உத்பாதகத்தால், அதன் சாதக சிருக் சந்தகாதி ஸ்திரி புத்திராதி விஷயங்களின் சம்பாதகத்தில், அரந்தக் கிலேசம் செய்வதும், பூர்வ ஜன்மத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ய கர்மம் இன்றித் துஸ் ஸம்பாத்தியமும் ஆம். ஆதலால், முமுக்ஷுக்கள் இந்த க்ஷணிக ஆரத்தத்தின் பொருட்டு, ஏழ்மைத் தன்மையை யடைவது தூர்ப் பாக்கியத் தன்மையின் சிந்தம் ஆம். ஆதலால், ஜிஞ்ஞாசுக்கள் இதன் சம்பாதகத்தின் பொருட்டு வியர்த்தம் ஆக ஆயுளை நரசம் செய்வது உசிதம் அன்று. எதனால்? விஷய சுகம் அதிக துக்கத் தின் சுவப்பால், விஷத்தோடு கூடிய அந்நம் போன்று இருக்கின்றது. பூர்வாச்சாரியர் ஜிஞ்ஞாசுவி னிடத்து இதன் இச்சை

மாத்திரத்திற்கும் சகிப்ப தில்லை. ஆதலால், சரீர கிர்வாத மாந
திரம் விதிக்கப்பட்ட விஷய போகத்தில் சந்தவீடன் ஆவது
யோக்கியம் ஆம். அதுவும், மோக சாதக சிவனாதி அதஷ்டாநா
தின் பொருட் டாம். இத்திரியப் பீதியின் பொருட் டன்று. “ஹே
நாத! (புத்ர)! நீ முக்தியினை இச்செக்கின் விஷயங்களை விஷயம்
போன்று விடுக”, என்ப நாதிப் பிரமாணத்தினால் என அறிக.

பிரஹ்மாசத்தம் - சமுத்தியின்சன் ஞாதா வாதி திரி புடி
யின்றி ஸ்வப்பாசாத தன்மைடால் வீளக்கும் ஆனத்தமும், ஜாக்கி
ஸ்வப்பத்தில் விருத்தியோடு கூடிய பிரதிபிம்ப ஆனத்தத்தின் காரண
ரூபப் பிம்பமும், பிரஹ்மாசத்தம் ஆம். பிம்ப ரூபப் பிரஹ்மாசத்தம்
மகோ தாசாதி மூன்றோடு கூடிய அப்பாசத்தால் அடையத்
தக்க தாம். இதில் ஜீவர் முக்தன் அதிகாரி ஆவன்.

பிரஹ்மாசத்தத்திற்கு, விஷயாசத்தத்தினைத் திருஷ்டாந்த
மாகக் கூறினர். சாதிரிய பரிச்சித் விஷயாசத்தம் அதுபவிக்கப்
படுவது போல, நாசிரிய அபரிச்சித் பிரஹ்மாசத்தம் அத்தவத
அவஸ்தா ரூப கிர்விகற்ப சமாதியில் அதுபவிக்கப்படும் என்பது
கருத்தாம்.

“அருந்த வாமறை டந்தமா மகோசாந் தனிவீ,
யிருந்த வாமறி வித்தவா நெங்குன மிசைப்பேன்.”

— சசி வந்த போதம். 101

என்று கூறுவது போல, அவாந் மாநச கோசாம் ஆகலின்,
வாக்கால் சட்டிக் காட்ட முடியாத என்பது ஆம். (91)

மநலயம்வந் தவரலது மற்றிலரோ முத்தரெனச்,
சுகனைப்போற் சீவமுத்தர் தாமுமுள ரென்றவரோ. (92)

(இ—ன்.) மக - (சமாதியினால்) மகோ விருத்தியின், லயம் - அடக்கம், வந்தவர் - கைவரப் பெற்றவர்களே, அலது - அல்லாமல், முத்தர் - மோக்ஷ மடைந்தவர்கள், மற்று இலரோ - (மகோ லயம் வராத) வேறு பேர்க ளில்லையோ, என - என்று (அர்ஜுனன் வினவ), [விடை யநுனிச் செய்கின்றார்.] சககனை - சகக (மஹா ராஜாவினை, போல் - போல, சிவந் முத்தர் உம் - (மகோ லயம் அடைபாந்) ஜீவந் முத்தர்களும், உளர் - இருக்கின்றனர், என்ற வரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

தாம் - அசை. சிவந் முத்தரும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயது. மற்று - வேறு என்னும் பொருளில், அல்லது, வீணாற்றுப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல்.

முத்தர் - பத்தத்தி னின்றும் விடுபட்டவர்.

ஜீவந் முத்தர் - பிரஹ்ம வித், பிரஹ்ம வித் வான், பிரஹ்ம வித் வரியான், பிரஹ்ம வித் வரிஷ்டன் என்னும் நால்வரும் ஆவர். பிரஹ்ம வித்தில், உத்திதர் என்றும், சமாஹிதர் என்றும் இரு வகை ஆவர். சமாஹிதர் என்பவர் சமாதியில் இருப்பவர் ஆவர். உத்திதர் என்பவர், பிரஹ்மத்தினிடத்தில் மகம் லயம் அடைபாமல், வியவகாரத்தில் இருப்பவர் ஆவர். இவ் வாறு உள்ளவர், மீதினியின் அரச ராகிய ஜநக மகா ராஜா வாவர். அவர் இராசீசிய விவகார முடையவர். அவர் பாஹிய திரிசியாநவித்த சவிகற்ப சமாதியில் இருந்து, பிரஹ்மநகந்தாதுபவி யாவர். யாஞ்ஞவல்கியர், சபையில் ஜயம் அடைதல் முதலிய வியவகாரங் களை உடையவ ராக விருத்தனர். சித்தித் த்வஜன் ராஜ்ய பாரம் செய்தனன். குடாலை அஷ்ட மகா சித்தி உடையவ ளாய் இருத் தனன். வாமதேவர், ஜட பாதர், அவதாதர், ரிஷப தேவர், முத்வியோர் சமாஹிதர் ஆவர்.

சமாஸிதர் - சமாதி என்பது கால விசேஷத்துக்குப் பெயர் எவ் வளவு காலம் விருந்தி பற்றி முகத்தினை அடையாமல் அந்தர் முகமா யிருக்கின்றதோ, அது உணர்ச் சமாதி என்று பெயர். கூண கிரு லிகற்ப சமாதி என்று கூறுவதால், கூண காலம் இருத்தலும் சமாதி யாம். இது சாத்ய சமாதி யாம். இவ் வாறு இருப்பவர் களைச் சமாஸிதர் என்பர்.

சாதந சமாதி நாதா விதம் சூம் - சமாதிக்கு அதுகூட மான காலம், இடம், ஆசாம், ஆகாரம் முதலிய கீழமக்களையே சமாதி என்று கருதுகின்றனர். அஃது உணர் விலார் மயக்கம் ஆம்.

உத்திதர் - சமாதியி னின்றும் வெளிப்பட்டவரை உத்திதர் என்பர். அவ் வாறு, வான், வரிமான் இருவரும் சமாதியி லிருந்து பற்றிர் முகம் அடைகின்றனர். பிரஹ்ம வித்தும் ஒவ் வொரு கால் சமாதியி லிருந்து பற்றிர் முகம் ஆகின்றான். வரிவட்டனுக்கும், பிராஸப்த ஈய மாகி விதேக கைவல்ய பூர்வ கூணத்தில் விருத்தி வெளிப் போந்து தேக பாதம் ஆகின்றது என விவேகித்து உணர்க.

பகவத் கதை (அடலம் 3-20) (தமிழ் 3-12 கவி.)

“.....முன்னஞ்
சேர்த்தவ ரகேகரின் நெரியிற்,
காதலா லாசன் சாகனே முதலோர்
கருமமோ டொழுக்கியே மன்றோ,
போதா மலகம் புக்கிதே.....”

என்று இவ் வாறு கூறுகின்றது.

(92)

சீவந்முத்தி யடைந்தோர்கள் செயலுமவர் தங்குணமு,
நாவுணைக்கும் வாசகமு நானறியச் சொல்லுமென. (93)

(தி—ள்.) சீவத் முத்தி - ஜீவத் முத்தியினை, அடைந்தோர்
கன் - அடைந்தவர்களினது, செபலும் - வியவகாரமும் (தொழி
லும்), அவர் - அவர்களினது, குணமும் - பண்பும், நா -
(அவர்களது) நா வானது (அல்லது வாக் கித்திரிட மானது),
உணாக்கும் - சொல்லுகின்ற, வாசகமும் - வசகப் பிரகாரமும்,
நான் - அடியேன், அறிய - உணர்ந்து கொள்ளும்படி, சொல்லும் -
கூறி உருளும், என - என்று (அர்ஜுனன் வினவி), (எ-று).

தம் - சாரியை. உம்மைகள் - எண்ணுப் பொருளன.

சீவத் முத்தி - ஜீவித அவஸ்தையிலேயே பந்தத்தின் நீக்கம்.

இவ் விடயங்களை, பகவத் கீதை 14-19.

“கண்ணிய வுலகிற் கடப்பரி தாய்

குணங்கண்மூன் றையுங்கடர் துயர்ந்த,

பண்ணிய ரியல்புங் கடத்துற நெறிபுங்

குறியையும் புகன்றரு ளென்ன” எனவும்.

பகவத் கீதை 2-48.

“.....அந்தச்

செய்வகை யிலாதோன் செய்புஞ் செயல்களென்

செப்பு மாறென்”

எனவும் கூறுதல் காண்க.

பகவத் கீதை 2-வது அத்தியாயம் 54-வது சுலோகம்.

“எவ் வாறு பேசுவான், எவ் வாறு இருப்பான், எவ் வாறு
கடப்பான்” எனக் கூறுகின்றது.

பகவத் கீதை 14-வது அத்தியாயம் 21-வது சுலோகம்.

“பிரபுவே! இந்த மூக் குணங்களையும் கடத்து நிற்பவன்
என்ன அடையாளங்கள் உள்வனன் ஆகின்றான்,” என்ன ஒழுக்கம்.

உள்ளவன், மேலும், சம் உரது திரை முக்குணக்களையும் கடந்து
விடுகின்றான்" என்று உறுதிப்படுத்துகிறது. (93)

[இது முதல் 94, 95, 96 என்னும் மூன்று
பாட்டுக்களால் சீவன் முத்தர் செயல் உணர்த்து
கின்றார்.]

வருங்கருவு பிறப்பினோடு வளர்தல்பகுத் தல்குறைதல்,
ஒருங்கலுமெய்க் கேன்றனை யோறுத்திருப்பா ரென்ற
வரோ. (94)

(இ—ள்.) வரும் - (சர்ம உசத்தால்) வரக் கூடிய, கருவு -
(மாதாந்த) கட்டத்தி னின்றும், பிறப்பு - ஐந்தாவும், இருத்தல் -
உள உரதலும் (அல்லது, நிலைத்தலும்), உளர்தல் (உம்) - விருத்தி
பாதலும், பருத்தல் (உம்) - தூய மாதலும் (பெரி தாதலும்),
குறைதல் (உம்) - சுருக்குதலும் (தேத்தல், அல்லது, சிறுத்தலும்),
ஒருக்கலும் - ராச மடைதலும் (ஆகிட ஆறு விகாரமும்), மெய்க்கு -
(தூய) சீரத்திக்கு, என்ற - என (க் கருதி), அதனை - அச்
சட்பாவ விகாரங்களை, ஒறுத்த இருப்பார் - (ஜீவன் முத்தர்கள்
தமக்கு இவ்வை எனக் கடித்து, அல்லது) நீக்கி இருப்பார், என்ற
வரோ - என அறக்கிரகஞ் செய்த பகவானோ (நீர்), (எ-று).

இன் - அஃச. அதனை பன்மையில் ஒருமை மயக்கம்.

ஒருக்கலும் - உம் - என்னும் எண் ணிடைச் சொல் கடை
சிலைத் திடகம். பிறப்பு இருக்கு மாயின், உளர்தல் முதலிய ஏனை
விகாரங்கள் இருக்க முடியும். அங் நிலையேயல், ஏனை விகாரங்
களும் இருத்தல் முடியாது. இத் தனைய விசேடத்தை யுணர்த்தப்,
“பிறப்பின”, “ஒரு” என்னு மிடைச் சொற் கொடுத்தப்
பிரித்தார்.

சட் பாவ விகாரங்கள் - 1. பிறத்தல், 2. இருத்தல், 3. வளர்தல், 4. பருத்தல், 5. குறைதல், 6. ஒருங்கல், என்பன வாம்.

1. பிறத்தல் - பிராப்த கர்மத்தினால் முற் சரீரம் கீட்க வேறு சரீரத்தினை ஏற்றல்.

2. இருத்தல் - உற்பத்திக்குப் பின் “இருக்கிறது” என்னும் விபவகாரத்திற்கு ஏது வாய தர்மம்.

3. வளர்தல் - அந்நாதிகளினால் விருத்தி யாதல்.

4. பருத்தல் - மெலிவ கீட்கித் தூலித்தல்.

5. குறைதல் - தூலத் தன்மை கீட்கி மெலிதல், அல்லது, தேய்தல்.

6. ஒருங்கல் - பிராப்த ஒழிவால் முன் ஏற்ற சரீரத்தின் கீட்கம், அல்லது, நாசம்.

பகவற் கீதை (தமிழ் 2-23 கவி)

“ஊறுபட வொன்றினுளே பிறத்தல்பிறந் துளவாதல்,
வேறுபட வளர்தல்வளர்ந் தயவொன்றாய் வினைந்தமைதன்,
மாறுபடத் தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற,
ஆறியல்பு முடம்பன்றி யறிவடையா வாதலினால்.” என்னும்
முதல் தூல் கொண்டு உணர்க.

வராஹ உபநிஷத்தில் ஷட் பாவ விகாரம், கீழ்க் கண்ட வாறு கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

1. ஜந்ம (பிறத்தல்) விகாரம் - இல்லாதிருந்தும் உண்டா வது, ஜன்ம விகாரம் ஆம். அல்லது, தன் உபாதாந காரணத்தில் முதற் கூண சம்பந்தம், ஜன்ம விகாரம் ஆம். அல்லது, தனது

சத்தையோடு முகம் கூண சம்பர்சம், ஜம்ம விகாரம் ஆம். முந்
சீராயசோகத்தின் ராகம் உண்டாய பின் பிராப்த கர்மத்தினால்
அடைந்த பின் சீரத்தின் சையோகம், ஜம்மம் ஆம். அல்லது,
காரியம் காரண ரூபத்தினால் குக்கும ரூப மாக நிலத்திருப்பினும்,
ராம ரூப மாக வெளிப்பட்டதே தோன்றாதல், ஜம்மம் ஆம்.

2. அஸ்தி (இருத்தல்) விகாரம் - உத்பத்தி கூணத்திற்கும்
பின் "இருத்திறுது" என்னும் விடவகாரத்தக்குக் காரண மாகிய
தர்மம் மாறு, காரண வாயி லாகக் காரியத்தில் உண்டாகின்றதோ,
அது, அஸ்தி ரூப விகாரம் ஆம். அல்லது, சந்தா ரூப ஜாதி,
அஸ்தி என்னும் விகாரம் ஆம். அநிகட்டாக ரூப சத் பிரபு
மத்தின் சம்சர்க்க அத்தியாசத்தினால், பிரடஞ்சத்தின் மாலையின்
வாயி லாகச் சந்தா ஜாதி உண்டாகுதலின்.

3. விருத்தி (பருத்தல்) விகாரம் - கிராதி அக் பாகாதி
ஆகாரங்களினால், ஒவ் கொரு ராளும் சீரத்தின் விருத்தி,
(பருத்தல்) விருத்தி என்னும் விகாரம் ஆம்.

4. பரிணாம (வளர்தல்) விகாரம் - டால கௌமார யௌவன
வார்த்தைக்கிய முதவிய அகஸ்தா பேதத்தினால், சீரத்தின் பரிணாம
ரூப வேறு அகஸ்தையின் அடைவு, பரிணாமம் (வளர்தல்) என்னும்
விகாரம் ஆம்.

5. அபக்யய (குறைதல்) விகாரம் - கோகாதிகளால்
சீரத்தின் மலிசத் தன்மையும், மெலிவும், உண்டாதல், அபக்யயம்
(குறைதல்) என்னும் விகாரம் ஆம்.

6. நாச (மாய்தல்) விகாரம் - பிராப்த போகம் க்யயம் ஆன
பின், தவ சீரத்தினின்றும் லிக்க சீரம் வேறு கர்மத்தினால்

உண்டாய பல போகத்தின் பொருட்டு, வெளிக் கிளம்பல், நாசம் (மாய்தல்) என்னும் விகாரம் ஆம்.

முதல உபக்ஷத்தில் அளித்த விகாரத்தாக்குப் பதி லாகப் பரிபுத்தவ விகாரம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிறத்தல், இருத்தல், விருத்தியாதல், பரிணமித்தல், இளைத்தல், நாச மாதல் என்று, பகவத் கீதையின் இரண்டாம் அத்தியாயம் 90-வது சுலோகம், கவி 23ல் சொல்லியபடியே இங்கும் கூறியிருக்கின்றனர் என உணர்க. (94)

பார்ப்பதுவுங் கேட்பதுவும் பகர்வதுவுஞ் சேல்வதுவும், ஏற்பதுவுங் கரணதன்ம மெனத்துணிவா ரேன்றவரோ. (95)

(இ—ள்.) பார்ப்பதவும் - (சக்ஷ இத்திரியத்தினால், ரூபத் தினைக்) காண்டலும், கேட்பதவும் - (சுரோத்திரோத்திரியத்தினால், சுப்தத்தினைக்) கேட்டலும், பகர்வதவும் - (வாக் கித்திரியத்தினால், நாமத்தினைக்) கூறுவதும், சேல்வதவும் - (பாதேந்திரியத்தினால்,) நடத்தலும், ஏற்பதவும் - (பாணீந்திரியத்தினால்,) வாக்குதலும் (ஆகிய யாவும்), காண - ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் தன்மம் - தருமங்கள், என - என்று, துணிவார் - (ஜீவந் முத்தர்) நிச்சயஞ் செய்வார், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானே (கீர்), (எ—று).

உம்மைகள் எண்ணுப் பொருளன.

பார்ப்பதவும் என்ப தாதியவற்றில், குற்றிய லுகாம், 'உம்' என்னும் உயிர் முதன் மொழி வந்த போது, "உயிர் வரி னுக்குறள்" என்ற சிறப்புச் சூத்திரப்படி ஓடாது, "இ ஈ று வழி" என்னும் பொதுச் சூத்திர விதிப்படி, வகா உடம்பு மெய் பெற்றமை யறிக.

ஜீவந் முத்த சிவக்கணத்தினை,

பகவந் கிதை (சுலோகம் 14-23) (தமிழ் 14-20 கவி)

“ஆய்சொது மலன்போற் குணங்கனோ டிருந்தே
பவற்றினும் சலித்திடா னன்றே.” எனவும்,

(சுலோகம் - 3-28) (தமிழ் 3-15 கவி)

“மெய்களை தனக்கும் டவன்கட்கு முள்ள
வேறுபாட் டிணைமிக வறிந்தோன்,
ஐவளை விவற்கைப் புலன்களே பொறிபற்
தழுத்துகின் நனவென வசக்கான்.” எனவும்,

(சுலோகம் 2-58, 59) (தமிழ் 2-50 கவி)

“ஆனமதன் னுறுப்போ ளார்துந்
தன்னுளே படக்கு மாபோல்,
நினைசெய் புலன்க ளீர்துந்
தன்னுளே செறியச் சேர்த்தி,
உய்கையு னிகழு மின்னே
உழுத்தவும் படுகின் றானல்.” எனவும்,

உறுதல் கொண்டு உணர்க.

(95)

பசிதாக முயிர்க்கெனவே பயந்துக்கஞ் சுகங்காமம்,
வசிகோப மதிக்கெனவே மகிழ்ந்திருப்பா ரென்றவரோ. (96)

(இ—ள்.) பசி - பசியும் (உதராக்கிரி சாந்திக் கான உணவு
வேட்கையும்), தாகம் - தாகமும் (கீர் வேட்கையும்), உயிர்க்கே -
பிராணனுக்கே (தமக் கிவ்லை), என - என்றும், பயம் - அச்சமும்,
துக்கம் - துன்பமும், சுகம் - இன்பமும், காமம் - ஆசையும்,
வசி - குற்றம் (பொருத்திய), கோபம் - சினமும், மதிக்கே - அந்தக்

காணத்திற்கே (தமக் கிவலை), என - என்றும் (கருதி), மகிழ்ந்து - சந்தோஷித்து, இருப்பார் - (ஜீவச் முத்தர்) இருப்பார், என்ற உரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-து).

ஏ - இரண்டும் பிரிவையும், தேற்றமு மாம்; அவை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டன. (96)

[கூறப்படும் உபமாநங்களின் இயல்பு (குணங்) களினை யுடையவர் ஜீவச் முத்தர் என்பதனால், இப் பாட்டி விருந்து 97, 98, 99, 100 நான்கு பாட்டுக் களாலும், ஜீவச் முத்தர் குணங் கூறுகின்றார். ஆனால், வசநங் கூறப்பட வில்லை; அதனை, வருவித்து உரைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் எனக் கருதிக் கூறுகின்றார்.]

வீடுந்தா ரமுமுறவு மேலியென்று மிருந்தாலு,
கீடுந்தா மரையிலேநீர் நிகராவா ரென்றவரோ. (97)

(இ—ள்.) வீடும் - மனைமையும், தாரம் உம் - மனைவியையும், உறவும் - சுற்றத்தாரையும், என்றும் - சதா காலமும் (எப்போதும்), மேலி - (ஜீவச் முத்தர்கள்) பொருந்தி, இருந்தாலும் - இருந்த போதிலும், கீடும் - விரித்த, தாமரை இலை - தாமரை இலையிலுள்ள, நீர் - ஜலம், நிகர் - (அதவிடத்திலிருந்தும், அதனில் பற்றாது திருத்தல்) போல், ஆவார் - (அவற்றில் பற்றாது திருப்பவர்) ஆவர், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-து).

இருந்தாலும் என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு.

வரும், தாரமும், உறவும் என்பவற்றை இன்ன உபமையான எண்ணப் பொருளையு, வந்ததாம் உ. உய - முத்து.

தலைப் பிரகாரம்:-

இதனை, கமல பத்ரா (தாமரை இலை) உதக (கீர்) சிபாயம் என்பர். கமலம் என்பது தாமரைக்குப் பெயர் ஆம். பத்ரம் என்பது இலைக்குப் பெயர் ஆம். உதகம் என்பது கீருக்குப் பெயர் ஆம். தாமரை இலையில் கீர் ஒட்டிடம், ஒட்டாமலும், இருப்பது போல, ஞானிகள் தாபுத்ர தா ஆதிகளோடு பொருந்தி யிருத்தும், அவற்றில் அபிமாத ஞடப் பத்ர மற்றும், அவற்றினால் உண்டாம் லாப கஷ்டங்களில் பற்றாது இருப்பார்கள் என்ப தாம். (97)

பற்றிடுங்கா யழுந்தானும் பன்னுளோன் ருயினும்பின்,
உற்றபுள் யம்பழமு மோடுமோப்பா ரென்றவரோ. (98)

(இ—ள்.) பற்றிடும் - (கர்மாதிச மாகப்) பொருத்தும், காயமும் - சரீரமும், தானும் - (ஆத்மா காவிய) தாமும், பல் தான் - பல காலம் (அதாவது, அஞ்ஞாந காலத்தில், அது பிறத்தது முதல் ஞானம் வரும் வரை), ஒன் ருயினும் - ஐக்கியமாக யிருப்பினும் (அதாவது, பிரிவுபடுத்த முடியாமல் ஏக மாகப் பிராந்திஜ தாதாந்தியததால் இடைபட்ட விளங்கினும்), பின் - (ஞானம் வந்த) பின்னர், உற்ற - (பிஞ்சிலே பிரிவுபடாமல் ஐக்கிய முற் றிருத்த, பின் முதிர்ந்தலைப்) பொருத்திய (கனிவு பொருத்திய), புளியம் பழமும் - புளியம் பழமும், ஒடும் - (அதன்) தோடும், ஒப்பார் - (முன் னுள்ள இடையு ள்க்கி வேறு பட்டு விளங்குதல்) போல (அஞ்ஞாந காலத்திய பிராந்திஜ தாதாந்திய சம்பந்தம் கீக்கித் தேகததனுக்கு வேறுபட்டு விளங்குவார் ஜீவந் முத்தர்), என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-று).

ஒன்றாயினும் என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு.

காயமும், தானும், பழமும், ஓடும் என்புழி - உம்மைகள் எண்ணுப் பொருளன.

வருவித்தன வெல்லாம் இசை யெச்சத்தா லாம்.

தூணப் பிரகாசம்:-

இதனை, தித்திரிணி பல (புளியம் பழ) சர்ம (தோல்) கியாயம் என்பர். தித்திரி பல, தித்திரி பல, தித்திரிணி - தித்திரி - தித்திரி என்பது புளிக்குப் பெயராம். பலம் என்பது பழத்துக்குப் பெயர் ஆம். சர்மம் என்பது ஓடாகிய தோலுக்குப் பெயர் ஆம். புளியம் பழம் ஒட்டில் ஒட்டாத, கூட இருப்பது போல, ஞானிகள், சீராதிகளோடு கூடி யிருப்பினும், சம்பந்தம் இன்றி யிருப்பவர்கள் ஆவார்கள் என்பது ஆம். (98)

கூறுமுல கியற்கையுடன் கூடினுமெய்த் ஞாநம்வந்தோர்,
சேறும்பிள்ளைப் பூச்சியும்போற் றிரிவார்கா ணென்றவரோ (99)

(இ-ள்.) கூறும் - (அசுத்தம், துக்கம், அரித்தம் என்று) சொல்லாகின்ற, உலக இயற்கை உடன் - பிரபஞ்ச ஸ்வபாவத் தோடு, கூடினும் - பொருந்தி யிருப்பினும், மெய் ஞானம் - (கிட அபரோக) தத்வ ஞானம், வந்தோர் - கைவரப் பெற்ற பெரியோர், சேறும் - (சம்பந்தித்தவற்றிற் படியக் கூடிய) அனாதம், பிள்ளைப் பூச்சியும் - (அதன்கண் அவ் வளறு படியாமற் சஞ்சரித்தல் செய்யும்) பிள்ளைச் பூச்சியினையும், போல் - போல, திரிவார் - (இவ் வுலகின்கண் இவ் வுலக இயற்கையோடு பற் றின்றிச்) சஞ்சரிப்பர், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ-து).

கூடினும் என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு. காண் - முன் னிலை அசை.

சேதம், பூச்சிடம் - உம் - எண்ணுப் பொருளா.

இசை வெச்சத்தால் வேண்டிய சொற்கள் வருவிக்கப்பட்டன.

குணப் பிரகாரம்:

இதனை, பங்க (சேது) டே (பிள்ளைப் பூச்சி) கியாயம் என்பர். பங்கம் என்பது சேற்றுக்குப் பெயர் ஆம். கிடம் என்பது பிள்ளைப் பூச்சிக்குப் பெயர் ஆம். சேற்றில் பிள்ளைப் பூச்சி சம்பந்தம் இன்றி யிருப்பது போல், ஞானிகள் உலக இடற்கையில் பற் றின்றி யிருப் பார்கள் என்ப தாம். (99)

தத்யூடு கடைந்தவேண்ணெய் தான்மோரிற் கிடப்பதுபோல், மதியோடு கூடினும்பின் மயங்கார்கா ணென்றவரோ. (100)

(தி—ள்.) ததி யூடு - (அடேத மாகக் கடுத்து கிடந்த) தயிரி னிடத்து, கடைந்த - மதகு செந்து எடுக்கப் பட்ட, வெண் ணெய் - உலீதம், மோரில் - மோரி னிடத்து (அதாவது கடையப் பட்ட அத் தயிரினிடத்து), கிடப்பது - (பின்னர்த் சேர்க்கப் படினும் அதனோடு கலவாத அதன்கண் வேறுபட்டுக்) கிடத்தல், போல் - போல, பின் - (ஞானம் வந்த) பின்னர், மதியோடு - (ஞானிகள்) அந்தக் காரண விவகாரத்தோடு, கூடினும் - சேரினும், மயங்கார் - (பிராந்திஜ தாதாந்மிய மாகிய) மயக்கத்தினை அடைய மாட்டார்கள், என்றவரோ - என அருளிச் செய்த பகவானோ (கீர்), (எ—று).

தான் - காண் - அசை நிலைகள்.

கூடினும் என்ற உம்மை இழிவு சிறப்பு. ததியூடு - ஊடு - ஏழ் னுருபு.

துவப் பிரகாசம்:-

இதனை, தகா (மோர்) நவரீத (வெண் ணெய்) நியாயம் என்பர். தகாம் என்பது மோருக்குப் பெயர் ஆம். நவரீதம் என்பது வெண் ணெய்க்குப் பெயர் ஆம். மோரில் வெண் ணெய் கூடி யிருத்தும், அதிற் கலவா திருப்பது போல, ஞானிகள் அந்தக் காரண தர்மங்களோடு கூடி யிருப்பினும், அவற்றின் சம்பந்தம் இன்றி யிருப்பார்கள். அதாவது, நான் கர்த்தா, போக்தா, என்று மயக்கத்தினை அடைய மாட்டார்கள் என்ப தாம்.

வசநப் பிரகாசம்:- பிரத்திய கயிந் பாமாத்மாவைப் பற்றியே பிறரிடம் கூறல், அதனைத் துதித்தல் (புகழ்தல்) ஆம். (100)

அருச்சுனன்றன் பொருட்டாக வனைவருக்கு ஞானம்வரப், பொருத்தியதே சிகவடிவாம் புண்ணியரே கண்வளரீர். (101)

(இ-ள்.) அருச்சுன் - அர்ஜுனனது, பொருட்டு ஆக - கிமித்த மாக, அனைவருக்கும் - சகல ஜ்ஞஞாசகளுக்கும், ஞானம் வர - ஞானம் வரும்படி, பொருத்திய - உபதேசிப்பான் அமைந்த, தேசிக வடிவு ஆம் - ஆசார்ய ஸ்வரூப மாகிய, புண்ணியரே - புண்ணிய ஸ்வரூபரே, கண்வளரீர் - (நீர்) நித்திரை செய்தருள்வீர், (எ-று).

தன் - சாரியை. புண்ணியரே - விளி.

அனைவருக்கும் - உம் - முற்று.

கண்வளர்தல் நித்திரை செய்தலுக்குப் பெயர் ஆம். (101)

ஆயர்துல மாத ரளவிலோ ரைப்புணர்ந்துந், தூயபதி னொரு யிரவருடன் ரேயந்திருந்தும். (102)

பாமமு நிவர்முன்னே பரிச்சித்தைத் தீண்டியன்று, பிரமசரி யஞ்செலுத்தும் பேரொளியே கண்வளரீர். (103)

(11-அ.) ஆய் - துடைபார், குயம் - குவத்தி லுள்ள,
 ஸா அரங்கிலோன் - என் னிடத்த ஸ்திரீகளை, பணர்த்தம் -
 சொர்த்தம், தாப - டரிசத்த மான, பதின் ஆறுபிரவர் உடன் -
 பதி னுறையாம் தேவ ஸ்திரீக ளோடு, தேய்க் திருத்தும் -
 பொறுதி யுற்றும், பாம - மேலான, நுமிவர் - நூதிகள்,
 மூன் - சந்திரியி டரிச்சிதை - டரிச்சித மஹா ராஜாவை,
 திரா - (ஹவா) ஸ்டிரிசெத்த, அம்ம - அக்காக், பாமசரிடம் -
 (பாமி) தத்தம் பஹாமசரி என்று) பாலூய்ச்சரிய ஆசிரமத்தினை,
 செலுத்தும் - சடாத்திய, பேர் ஒளிமே - பூணப் பிரகாசரே,
 கண் ஸரி - ஸரி கந்திரிகை செவ்வருண்மீர், (எ-உ).

உ - அசை. உட ரொளியே - விளி.

“புணர் பட்ட பந்தவர் பூர்த்தம்” என்ற உம்மைகள்
 இதில் சிறப்பு.

அஞ்சு பணர்ப்பாணி, (12-பத. ிலை. க. 5.)

“ஆ. பம்மினாய் நெருங்கிய பகாண்டு பதினா

றும் ஸ்திரீக டரிச்சிதை டரிப்பணரினும்,

பாபமாச பரிசுத்தியு வாம லொழுக்கு

- தா ரொளியி தந்திடப்ப சொன்ன துணிகம்”

என்று நத்திய பா. ஸ்வாமிகளும் இக கருத்தை விளக்கிக் கூறி
 வருகின்றனர் என்பது உணர்தக.

பாகாசான், அகம் ஸ்திரீகைக் கட்டாணம் செம்வதற்கு
 இச்சித்தக, தேய ஸ்திரீகள் பதி னுறையித்த அறு தாறு
 பேர்களைச் சேர் பாகக்கொண்டு உர்த்ததை கேட்ட பூ பகடான்,
 பாகாசனை உதம் செய்து, அவர்கள் மேண்டு கோலக்
 அடிகளை விடாகம் செய்து கொண்டு, அவர்களோடு கூடி
 அதவித்த விஷயம், பாகஉதம் 10-வது ஸ்கந்தம் 59-வது
 அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டிருத்தலை உணர்தக. (102 + 103)

[தூற்கற்போர் பயன் கூறுகின்றார்.]

ஆதிபூ லம்விசயற் காதிமறை யின்பொருளை
ஓதிபூ ணர்த்தும்பீந்த வுண்மைதனைக் - காதலுற்றுக்
கற்றோருங் கேட்டோருங் காசினியில் வாழ்ந்துமுத்தி
பெற்றோர்கண் முத்தர்பெறும் பேறு. (104)

கீதா சாரத் தாலாட்டு முற்றுப் பெற்றது.

(இ-ள்.) ஆதி மூலம் - ஆதி காரண னாகிய பகவான், விசயற்கு - அர்ஜுனனுக்கு, ஆதி - முதன்மை யான, மறையின் - வேதத்தின், பொருளை - அர்த்தத்தினை, ஓதி - உபதேசித்து, உணர்த்தும் - அறிவிக்கும், இந்த உண்மை தனை - இவ் வுண்மை யாகிய கீதா சாரத்தினை, காதல் - விருப்பம், உற்று - பொருந்தி, கற்றோரும் - படித்தவரும், கேட்டோரும் - (ஆசானிய சிடம்) சொல்லுஞ் செய்தவரும், காசினியில் - இவ் வுலகத்தில், வாழ்ந்து - (அனேக காலம் புத்திர பெளத்திர சம்பத்தோடு சுகமாக) வாழ்ந்து, முத்தர் - ஞானிகள், பெறும் - அடைகின்ற, பேறு - பிரயோசனமாகிய, முத்தி - மோகூத்தினை, பெற்றோர்கள் - அடைந்தவர்களே யாவர், (எ-று).

‘உண்மைதனை’ என்பதில் - தன் - சாரியை. ‘மறையின்’ இன் - சாரியை. “கற்றோரும், கேட்டோரும்” என்ற உம்மைகள் எண்ணுப் பொருளன.

ஆதி மூலம்: காரணம். அபிந்த நிமித்த உபாதாந காரணம். பகவான் ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதில், மாயா ரூப சரீரப் பிரதானத்தால் உபாதாந காரணனும், சேதநப் பிரதானத்தால் நிமித்த காரணனும், உலண்டுப் பூச்சியின் உபமாகத்தினால் ஆகின்றனன். சிலர் கூறும், குட குயவனைப் போன்று, உபாதாந காரணமும், நிமித்த காரணமும் வேறு என்னும் பிந்த நிமித்த உபாதாந காரணம் அன்று என்பதை உணர்ந்து கொள்க. (104)

கீதா சாரத் தாலாட்டு, ஒரு சத்திரிகை உரை முற்றுப் பெற்றது.

உ
செய்யுள்.

கீதா சாரத் தாலாட்டு செய்யுள் 106.

முதற் குறிப்பு அகராதி.

அக்கழுபிர்	25	இருக்கினும	37
அஞ்ஞாநம் உர்த	57	இருக்கையினில்	132
அஞ்ஞாந வீடு	86	இனியமுததி	137
அடுத்தருணம்	42	ஈகெவர்க்கும்	28
அராதியம்	51	உற்ற தெதனுவெனவே	48
அதஹமேயிலை	58	எப் போதஞ்	70
அந்தக் கருணைகல்	77	எகர் தானுமா	108
அந்த மனம்	45	எதம் பாயம்	116
அந்த முன்	55	ஐகைப் பொருள்	6
அந்த கழிவு உர்தா.	58	காவு போம்	94
அம்மாய்	58	கருமமோகர்	78
அம்மாததில்	44	கடங்காரோ	21
அவன் வெள்ளி	90	கற்பனையாம்	126
அருச்சுநன் தன்	152	கன்மவீணை	100
அருத்தகொன்றது	135	காமமுர்தா னும	30
அருட னு	123	காரணிக் கொன்	121
அறிவதே காதாங்கோ	56	குத்துவெட்டும்	83
அறித்தன்	112	கூறுமுலகிடற்கை	150
அறிமுகம்	154	கேள்வியினால்	66
அறிமுகம்	69	சத்தஞ்ச் சத்தநாதம்	132
அயர்குய மாதா	152	செதநாகு மாங்கமாம்	46
இததனைபி	24	செந்திருக்கு மாங்கமா	131
இத்தவீரு உணகத	42	சொரும் பாயார்த்த	12
இத்திரா அம்	57	செய்யே தம்போமோ	120
இவன் வெளி	57	செய்யுத்தி	141

செவனதுதா	115	பாமேக மாய	114
சுதரபடி கம்	50	டரோகூம்ப ரோகூ	64
சுற்றமுற்ற	19	பற்றறுமோ	62
செஞ்சமரித்	16	பற்றிடுங்காய	149
செம்மம் போட	104	பாப்பதுவம்	146
சேதகமம்	39	பாம மெறும்	106
செய்ய செவ	33	பூத மைந்தோ டைர்	40
சொப்பததில	124	பேதமல விவ்வுலகம்	121
ததிபூடு கடைரத	151	மநமறிபந	43
ததவைததான்	73	மநமபககம ப்டிககில	92
தான் பாமம	66	மநலயம்வந தவர	139
திருத தேர்ல	14	மறததிடுமஞ ஞார	55
துரிய மாம் போகத்	126	மற்றுடலின	36
தெரித்தவர்களுத	99	மாதையா	1
தேகமசித் தாகலித்த	37	மித்தை யெனும்	89
தேகமெடா முன்	28	முந்தியஞா நத்தாலே	136
தேகம்வே ருகிலதைச	27	முன்புகண்ட	93
தேகாதி தானெனவே	53	மெய்யாக விளகருவது	97
தேடிய பின்	72	மெய்யுயிரிக தியவ்	26
கீய ரானும்	22	வந்தவடல வேறாயும்	72
கெடுக்கால	76	வல்லிருமபு	47
பகர்த்த சுதத ஞாரம்	65	வருககருவு	143
பகிதாகமுயிர்க்	147	விளகருவிளக கெணு	74
படர் கரும முடல்	31	வீடுத்தா ரமுமுறவு	148
பந்தமுத்தி தானு	113	வெட்டலிழு	102
பந்தமெது	52	வெய்யகன வின்	45
பலகடததில்	108	வெய்யவினை	32
பாமமுநி வர	152	வேதார்த்த தாற்	61

25. மதுராசாஜன் தந்திரம் - மரபுப் பிரசாரத்தில் உரை 9-0. = 26. மரபுப் பிரசாரத்தில் மூலம் கவி (288) ப...
 27. பஞ்சாதி கவி (300) 0-10. 13. பத்தி (வைபவகம்) உரை - பத வரை, பொழிப்புரை. 1-0
 29. இதர சாரச் திரவரம்பு, மரு சம்பந்தம் உரை 3-0. 31. இதர சரித் சரசகம் வசகம். 2-4
 31. மடங்களின் உத்பத்தியும், தப்பிபாது உற் பகலையுமு வசகம் 0-5

சுற் சாசக வேண்டியவைகள்.

1. யத்திப் பிரகாசம் வசகம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு.
2. தர்க்க சங்கிராம் - திபிலாக உரை. சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
3. சப்த பதார்த்தி - தர்க்கம், வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
4. கரணாத் தித்தாந்த சர்க்கிரிவை - தர்க்கம், வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
5. பேத தித்தாராம் - சத் திரியை உரை. வேதார்த்தம் சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
6. மூர்க்க சதகம் - பத வரை. சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
7. பிரபோத சதகரம் - பத வரை. வேதார்த்தம் சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
8. கணேச கவசம் - பத வரை. சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 9. கணேச கவசம் தமிழ்க் கவி உரை.
10. விவேக சூடாமணி - பத வரை. சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
11. ஸ்திரீ பருஷ ஜகந் மரண ரஹஸ்யம், வசகம். 12. சிவ சங்கராப்தாரம் கலோகம் உரை.
13. சமாதி விதி வசகம். 14. சர்யாச விதி வசகம். 15. காஞ்சிரகந்த விஜயம் வசகம்.
16. பகவத் ஜை 15-வது ஆழ்நியாயம். சமஸ்கிருதம் பத வரை, தமிழ்க் கவி உரை.
17. நாகர ஜீவ வாதக் கட்டிலா. சத்யார்த்தப் பிரகாசிகை உரை.
18. இதர சாரத் தாலாட்டு, குறிப்பு உரை. 19. சகி வந்த போதம் - பதார்த்த பரஸ்கரன் உரை.
20. வேதார்த்த சூடாமணி - சந்தோஷ தாலி உரை. 21. பம்மாந்தார பரடல் உரை.
22. சங்கர விஜய விலாசம் வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.
23. கைவல்ய கவீதம் - அருணாசல ரூப தேவிகர், பத சார உரை.
24. வீர சேகர ரூப தேவிக சரிதம், கவி 1500.
25. நித்தாந்த லேச சார சங்கிரகம், வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு (56 மத விசாரம்).

உடல்வயம்,

இராம நாத புரம் ஜில்லா, திருப் பூ வண மடம், இராம நாத நங்கு ருநாநாசாய்ஸ் ஸ்வாமிகள் இயற்றிய நூல்கள், பதிப்புத் தொ.

1. வேதாந்த பதார்த்த மஞ்ஜுஷா வசகம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு. 2-2-8
2. விசுவாச சாக்ஷம் வசகம். ஹிந்தி மொழி பெயர்ப்பு. 2-4
3. விவாச நாத்பர்ய சிர்ணயம் வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-8
4. வேதாந்த சித்தாந்த முத்தாவளி வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-5
5. அகலங்கக் காம்ய சித்தி வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-5
6. வேதாந்த ஸ்ரீபரஹை வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-7
7. ஸ்வாராஜ்ய சித்தி வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-4
8. வேதாந்த சஞ்ஞா வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-2
9. ஹரி மீடே, ஹரி தத்வ முக்தாவளி வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-12
10. மண்டல பிராஜ்ஞா உபநிஷத்-ராஜ யோக பாக்யம் வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-4
11. ஸதாவாஸ்ய உபநிஷத்-சும்கர பாக்யம் வசகம். சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு. 0-4
12. தாக்நீரீக த்வைத ஸைவ கண்டசம் (ஆட்டுக கோல்-கட்டாரி-புச்சம்). 0-1
13. பக்தி (அவாங்க்ய) சதகத் தேர்த்திரம், தேர்த்திரப் பிரகாசம் என்னும் பத உரை. 0-3
14. அவாங்க்ய தீபம் - பத உரை, பொழிப்புரை. 0-8
15. தீட்சாசாரம் - பால போதினி உரை 0-8. 16. வேதாந்த சாஸ்திர ரத்நாவளி (9 சேர்த்து) 3-0
17. தேர்த்திரபயம் (பகவத் கீதை ஸகலா கீதை பிரம்ம கீதை). 1-0
18. வீவேக ஞானமணி - அஞ்ஞ வதைப் பாணிகள். 1-0
19. வாசிபட்டம் (கவி 2055) 2-4. 20. ஸ்தோத்திர ரச மஞ்சரி கவி 160 உடையது. 0-4
21. அத்தவதிகட்கும், அதிபட்டாநத்தி லீகூப்பவர்கட்கும் ஐர அழிக்கை வசகம். 0-2
22. வட நாட்டில், ஹரித் துவாரக் கும்ப மோளாவும், தென் ஞாட்டில் சாதுக்கன் மோளாவும் வசகம். 0-2
23. சாது சங்க கிறிஸ்தவ விழாக் கூட்ட வைபவம் வசகம். 0-2
24. திருக்களர் வீர சேகர ஞான தேசிக சரிதம் வசகம். 1-0